

Numărul **1** în topul NEW YORK TIMES

IRIS JOHANSEN

URMĂRIREA

UT

6)

1

El Tariq, Maroc

Puneți mâna pe el! L-am prins!

Ați prins pe dracu'! replică îndârjit Kilmer, în sinea lui, pe când ambala jeepul în susul pantei. N-avea de gând să-i lase să pună mâna pe el, când ajunsese atât de departe.

Un glonț șuieră pe lângă urechea lui și sparse parbrizul. Prea aproape. Câștigau teren.

Apăsă pe frână și încetini.

La o cotitură, după ce dădu colțul, se încordă, apoi sări în șanțul plin cu noroi și nisip de pe marginea drumului.

Hristoase, ce durere!

Ignor-o.

Se rostogoli, repezindu-se apoi în tufișuri, de unde privi cum jeepul își continua drumul, îndepărtându-se de unul singur, pentru a coti apoi spre margine. Cu un dram de noroc, aveau să creadă că glonțul îl nimerise, fără a mai încerca să se gândească de ce jeepul părea scăpat de sub control.

Iar acum, să aștepte camionul care-l urmărea.

Nu avu mult de așteptat. Nissan-ul apărui la curbă, vuind. În cabină erau doi oameni. În bena deschisă de la spate, încă trei. Cel din dreapta benei ținea în mâini o pușcă. Ochea din nou spre jeep.

Să se mai apropie puțin...

Ajunseră în dreptul lui.

Acum!

Ieși din tufiș și aruncă grenada pe care o scosese din rucsac.

Luă contact cu solul în aceeași clipă în care grenada lovi mașina și explodează. O a doua explozie zguduie pământul, când rezervorul de benzină al camionului sări în aer.

Ridică încet capul. Din camion mai rămăsese doar o ruină înnegrită, în flăcări; o coloană de fum se înălța spre cer.

Iar fumul acela avea să se vadă de la mile întregi depărtare.

Mișcă!

Sări în picioare și o luă la fugă spre păduricea de pe culmea colinei.

Avu nevoie de cinci minute ca să ajungă până acolo. Când năvăli în poiana unde era ascuns elicopterul, auzi duduitul autovehiculelor din spatele lui. La vederea lui Kilmer, Donavan porni motorul.

– Dă-i drumu'! strigă Kilmer, sărind pe locul de lângă el. Nu te apropia de drum înainte s-o iei spre sud. S-ar putea să te-alegi c-un glonț în rezervor.

– După explozie, am crezut c-ai rezolvat problema asta. Donavan decolă.

– Grenadă?

Kilmer dădu din cap.

– Dar de astă dată s-ar putea să fie mai mult decât un singur camion. Primul lucru pe care-l vor face, la vederea fumului, va fi să verifice sciful, apoi vor chema toți oamenii din incintă.

– Înțeleg...

Când văzu coloana de camioane de pe drum, Donavan fluieră.

– Auzi, n-ai nici optzeci de ani încă, și ești la fel de sănătos ca oricare dintre cail tăi. În zilele noastre, ți-au mai rămas destui ani de trăit.

– Adevărat... Făcu o pauză. Da' niciunul dintre ei nu poate fi mai bun decât oricare din ultimii opt. Frankie e o fată cu totul deosebită, iar tu m-ai făcut să simt ca și cum ar fi și a mea.

– Este. Știi bine asta. Apoi, Grace se încruntă. Azi ești foarte serios. S-a-ntâmpat ceva?

Charlie clătină din cap.

– M-am cam speriat puținel când a făcut Frankie săritura aia. M-a făcut să-ncep să-mi număr binecuvântările. Îmi aminteam cum mergeau lucrurile înainte s-apari tu aici, în ziua aia, acum opt ani. Eram un burlac bătrân și arțăgos, cu o fermă de cai care se ducea drept la dracu'. Iar tu ai schimbat totul în viața mea.

– Mda, te-am convins să mă angajezi, m-am mutat aici și ți-am adus pe cap un bebeluș de șase luni. Care mai avea și colici. Mare noroc am avut că nu m-ai dat afară din prima lună.

– Am fost tentat, să știi. Am avut nevoie de două luni ca să mă hotărâsc: chiar dacă pe tine te zburam de-aici, pe Frankie tot așa fi ținut-o.

– Poți să visezi cât vrei.

– Mi-ar fi fost destul de greu, replică el, cu o licărire în ochii lui albaștri. Desigur, așa fi putut încerca să-ți gădesc un tip care să te mai potolească. Da' n-am văzut un cal pe care să nu-l poți cuminți, încă. Foarte ciudat.

– Nu-ncepe. De când a văzut Frankie filmul ăla cu șușotitul la cai, crede că... Și nu fac decât să le vorbesc normal, ce mama dracului. Nu-i nimic nefiresc în asta.

– Iar ei înțeleg. Charlie își ridică o mână. Nu te acuz că ai fi vreun Doctor Doolittle. Doar că niciodată n-am mai întâlnit pe cineva ca tine.

– Iubesc caii. Poate că și ei simt, și răspund. Nimic mai simplu.

– La tine nu e nimic simplu. Ești dură ca oțelul cu toți și toate, în afară de Frankie. O iubești la nebunie pe fata asta. Și totuși, o lași să-și asume niște riscuri pe care cele mai mult mame iubitoare nu le-ar permite nici în ruptul capului!

– Cele mai multe mame iubitoare n-au avut în viața lor experiențele prin care am trecut eu în copilărie. Dacă tatăl meu nu lua măsuri ca să se asigure că pot supraviețui, nici măcar la treispe ani n-aș fi ajuns. Crezi că vreau s-o-nfășor pe Frankie în vată și să n-o las niciodată să mai facă și ea câte un pas greșit? Omul din greșeli învață, și devine mai puternic. Am s-o iubesc și am s-o apăr în singurul mod despre care știu că merge: învățând-o să se apere singură.

– Cred că n-ai vrea să-mi spui unde-ai copilărit, nu?

– Ți-am mai spus că mi-am petrecut toate verile la ferma de cai a bunicului meu, în Australia.

– Iar restul anului unde ți-l petreceai?

Când îi văzu fața devenind tristă, Charlie ridică din umeri.

– Nici nu credeam altceva. Da', de obicei, nu vorbești despre nimic ce s-a întâmplat înaintea zilei aleia când ai apărut la mine-n prag. Credeam că acum mi s-a ivit și mie o șansă.

– Nu că n-aș... Da-i mai bine să nu știi nimic despre... Grace clătină din cap. Nu că n-aș avea încredere în tine, Charlie.

– Știi. Sunt doar curios de ce e nevoie să ai încredere-n mine ca să-mi spui ce te face să-ți fie frică.

– Știi tu cine mă face să-mi ticăie inima.

Charlie chicoti.

– Mda... Frankie. Cred că atâta-i destul pentru oricine. Se întoarse, pornind spre hambar.

– Dacă vreau să vin și eu cu voi la pizza, n-ar strica să mă duc să-mi văd de treburi acum. Robert și cu mine o să jucăm o partidă de șah, după ce v-aducem înapoi la fermă. De data asta, am să-l bat. La judo și la alte arte marțiale se pricepe mult mai bine decât la jocuri. Neobișnuit om, Robert ăsta... Aruncă o privire spre ea, peste umăr. Și nu-i la fel de neobișnuit c-a apărut în oraș și a deschis studioul ăla de arte marțiale doar la câteva luni după ce veniseși tu?

– Nu neapărat. În orașul ăsta nu exista niciun centru de arte marțiale. Avea vad bun, și atâta tot.

Charlie dădu din cap.

– Cred că totul depinde de cum o privești. Ne vedem diseară.

În timp ce pornea spre hambar, Grace îl urmări cu privirea. În pofida vârstei lui înaintate, avea pasul încă vioi, iar trupul său vânjos părea la fel de puternic ca acela al unui bărbat mult mai tânăr. Grace nu se gândea niciodată la Charlie ca la un bătrân și o tulbura să-l audă vorbind despre asta. Înainte, niciodată nu-l mai auzise vorbind despre bătrânețe sau moarte. Întotdeauna, trăia în prezent..., iar în ultima vreme, prezentul era foarte fericit, pentru toți.

Privirea i se îndreptă spre colinele din jurul fermei. Soarele după-amiezii târzii închidea nuanța verde a brazilor din pădurile ce se întindeau peste priveliștea de o liniște aproape adormitoare a zilei fierbinți de august. Prima oară când venise la mica fermă de cai a lui Charlie, cu opt ani în urmă, liniștea fusese aceea care o atrăsese într-acolo. Vopseaua de pe pereții acareturilor și de pe garduri era veche și cojită, iar casa părea lăsată în paragină de ani de zile, dar acea senzație de pace atemporală se simțea în tot locul. Dumnezeu mare, câtă nevoie mai avusese de un asemenea loc!

– Mamă.

Întorcându-se, o văzu pe Frankie care venea grăbită spre ea.

– E totul gata?

– Mhm, răspunse fetița, luând-o de mână. Am stat de vorbă cu Darling, în timp ce-l băgam în grajd. I-am spus ce băiat bun a fost și că mă aștept ca și mâine să fie la fel.

– Serious?

Frankie oftă.

– Da' cred c-o să mă arunce oricum. Probabil că azi am avut noroc.

Grace zâmbi.

– Poate că și mâine o să ai noroc.

Îi strânse mai tare mâna într-a ei. Isuse, cât o mai iubea! Acela era unul dintre momentele perfecte din viața ei. Indiferent ce avea să-i aducă ziua de mâine, cea de azi era strălucitoare ca o monedă nouă.

– Facem o-ntrecere până acasă?

– Hai!

Frankie se smulse din mâna ei și se repezi ca o săgeată de-a latul curții.

S-o las să câștige? Ce rău ar fi dacă...

Grace o luă la fugă cu toată viteza. Avea să doară. Trebuia să fie cinstită cu Frankie și să n-o lase niciodată să-i pună la îndoială acea cinste. Într-o bună zi, Frankie urma s-o lase în urmă, iar atunci triumful avea să fie cu atât mai dulce pentru ea...

– Vine ploaia.

Grace își înălță capul spre cerul întunecat al nopții. Ea și Robert Blockman se opriseră afară, în parcare, ca să-i aștepte pe Charlie și Frankie, care-și terminau partida de biliard în salonul de jocuri, vecin cu pizzeria. O simt că se-apropie.

– Meteorologul spune că în următoarele două zile o să fie foarte cald.

Robert se rezemă de portiera SUV-lui.

- De obicei, luna august e uscată.
- În noaptea asta o să plouă, repetă ea.
- Știu, chicoti el. Cui îi pasă ce spune meteorologul? Tu poți să simți cum va fi vremea. Tu și caii tăi. Probabil că și ei sunt speriați.

- Nu sunt speriată. Îmi place ploaia. O privea pe Frankie cum își pregătea tacul, prin vitrina salonului. Și lui Frankie îi place. Uneori, mergem împreună să călărim prin ploaie.

- N-aș putea zice să și mie. Eu-s ca o pisică. Îmi place să stau la căldurică, în casă, când plouă afară.

Grace zâmbi. Robert semăna mai mult cu un urs decât cu o pisică. Avea spre cincizeci de ani, și era înalt și masiv, cu păr negru, tuns scurt, și trăsături neregulate, printre care apărea un nas cocoșat, care-i fusese rupt cândva, în trecut. Ea îi spunea mereu că semăna mai mult cu un luptător decât cu un instructor de arte marțiale.

- A, cred c-ai putea scăpa cu viață dintr-o ploicică. Săptămâna asta cum ți-a mers, Robert? Vreun client nou?

- Au venit vreo doi. S-ar putea să-i fi văzut și tu, azi după-amiază când ai venit la studio. Tocmai terminam formele de înscriere. Doi băieți ai unui șofer de camion care crede c-ar trebui să ajungă la fel de duri ca el. Se strâmbă. N-ar avea prea multe de învățat. Pe tatăl lor poți să-l pui la podea și cu o mână legată la spate. Ce naiba, cred că nici Frankie n-ar avea probleme cu el. N-are pic de finețe. Uneori, mă-ntreb de ce nu trag oblonu' și nu mă mut undeva unde să scap de toți bătăranii și bârfitoarele astea de orașel de provincie.

- Credeam că-ți place în Tallanville.

- Îmi place... de cele mai multe ori. Mă atrage stilul ăsta molcom de viață. Doar că, din când în când, mă mai satur și eu.

Privirea i se îndreptă spre Frankie.

- De ce n-o aduci mâine, ca să le-arate băieților ăia câteva mișcări?

– De ce-aș aduce-o... Privindu-i chipul, ochii i se în gustară.
Ce s-a întâmplat, Robert?

– Nimic.

– Robert.

Robert ridică din umeri.

– Doar că l-am auzit pe boul ăla mormăindu-le băieților ceva, când ai plecat tu. Chiar și după opt ani în orașul ăsta, tot mai bârfesc despre tine și Frankie.

– Și?

– Și nu-mi place.

– Frankie e un copil nelegitim și, chiar și în zilele noastre, se va găsi întotdeauna cineva care să vrea ca toți să trăiască după principiile lui. Mai ales, într-un orașel ca ăsta. I-am explicat toate astea lui Frankie, și înțelege.

– Ei bine, eu nu înțeleg, și-mi vine să pocnesc pe cineva.
Grace zâmbi.

– Și mie. Totuși copiii sunt mult mai deschiși decât părinții lor, iar Frankie n-ar face un rău nimănui. Decât pentru mine.

– Pun pariu că și ea ar vrea să cârpească pe cineva.

– A și făcut-o și-a trebuit să am o discuție cu ea. Clătină din cap. Așa că n-ai s-o pui pe Frankie să-l bată pe niciunul dintre clienții tăi, doar ca să te simți tu mai bine.

– Și tu? Tu n-ai vrea să te simți mai bine?

– Faptul de a ceda în fața ignoranței și a intoleranței unora nu mă va face să mă simt mai bine. Și i-ar putea crea dificultăți lui Charlie. El sare întotdeauna în apărarea cuiva, și nu mai e tânăr. N-am să risc să i se întâmple ceva.

– Poate să-și poarte și singur de grijă. E un păsăroi bătrân și dur.

– Nu va fi nevoie să-și poarte de grijă – cel puțin, nu în legătură cu mine și Frankie. A făcut prea multe pentru noi ca să-l răsplătim cu așa ceva.

– Sunteți aproape chit. Și voi ați făcut multe pentru el.

Grace clătină din cap.

– M-a primit în casă și i-a dăruit lui Frankie un cămin. Eu n-am făcut altceva decât să pun osu' la treabă, pentru ca ferma lui să meargă mereu în profit. Iar pe-asta aș fi făcut-o oricum.

– Nu cred că regretă ceva.

Un moment, Grace nu spuse nimic.

– Și tu?

Robert înălță din sprâncene.

– Eu, ce?

– Te afli aici de opt ani. Singur ai spus că ai momente când simți că te-ai săturat de viața de provincie.

– Aș avea momente în care m-aș sătura chiar și de viața la Paris sau la New York. Oricine are nemulțumirile lui.

– Eu nu le am.

– Da, dar tu o ai pe Frankie. Coborî privirea spre ea. La fel și noi. Niciodată n-am regretat că am fost trimis aici, ca să vă port de grijă. Pentru noi, toți, ăsta e esențialul. Numai Frankie contează, nu-i așa?

Frankie tocmai își ridică tacul, cu fața radiind de bucurie și o lucire veselă apăru în ochii ei negri, în timp ce vorbea cu Charlie.

– Da, răspunse încet Grace. Numai Frankie contează.

– Ce-ai zice să te duc eu cu mașina până acasă, Charlie? propuse Robert, deschizându-i portiera. Te văd nițel cam cherchelit.

– Sunt în limita legii. Am băut doar două pahare. N-am nevoie de un țâști-bâști tinerel ca tine să-mi facă pe șoferul.

– Un țâști-bâști? Mă fletezi. Sunt prea aproape de marele cinci-zero ca să mă simt bine. Haide, zâmbi el. Oi fi băut tu doar două pahare, da' când te-ai sculat de la masă, te cam clătinași. Lasă-mă să te duc eu.

– Camioneta mea știe drumul spre casă, făcu o mutră lungă Charlie, la fel ca bătrânul Dobbin. Porni motorul. Dacă-ți luam

ultima partidă, poate te-aș fi lăsat să mă duci acasă în stil mare, da' dreptul ăsta mi-l rezerv pentru viitoarea ocazie. Zâmbi. De data asta, am fost cât pe ce. Săptămâna viitoare, te dobor.

– Să ai grijă, doar.

– Întotdeauna am grijă. În ultima vreme, am ajuns să am tot mai mult de pierdut.

Înclină capul într-o parte, ascultând.

– Ce se-aude, tună?

– Nu m-ar mira. Grace mi-a spus că-n noaptea asta o să plouă. De unde dracu' știe?

Charlie ridică din umeri.

– Mi-a spus odată că-i pe sfert o CherOKee. O fi având ea ceva în gene...

Îi făcu cu mâna, în timp ce scoatea mașina din parcare, în marșarier.

Robert ezită, uitându-se lung după el. Charlie părea să șofeze normal, iar până la fermă avea de mers numai pe drumuri lăturalnice. Când se făcea ora să fi ajuns acasă, avea să-i dea un telefon, doar ca să fie cu cugetul împăcat. Se întoarse și porni spre propriul său SUV.

Fusese o seară plăcută și avea sufletul plin de mulțumire. Chiar dacă n-ar fi făcut parte din datoria lui, oricum i-ar fi plăcut serile acelea petrecute cu Grace, Frankie și Charlie. Deveniseră pentru el apropiați ca o adevărată familie, singura pe care o avusese vreodată. Când își primise însărcinarea, nicio clipă nu visase că avea să dureze atât de mult, iar acum avea să fie dezamăgit când misiunea urma să se sfârșească.

Dacă urma să se sfârșească vreodată, se gândi el, abătut. I se spusese că Grace Archer era prea importantă pentru ei ca să-și permită să-i riște siguranța. Faptul că-l ținuseră opt ani acolo, în orașelul ăla prăpădit, nu făcea decât să sublinieze acest lucru.

Nu că și-ar fi asumat vreodată un asemenea risc, chiar dacă agenția l-ar fi considerat dispensabil. Grace devenise o

misiune personală pentru el. O plăcea, fir-ar să fie. Era inteligentă și puternică, și niciodată nu lăsa nimic să-i stea în cale, când își propunea să atingă vreun scop. Mai era și o femeie a naibii de atrăgătoare. Se mira că se simțea atras de ea. Lui îi plăcuseră dintotdeauna femeile drăgălașe și bondoace, iar prima lui nevastă se înscrisese perfect în această categorie. Pe când Grace nu avea nimic drăgălaș sau bondoc. Era înaltă, zveltă și grațioasă, cu un păr castaniu, scurt și cârlionțat, care-i încadra fața, ochi mari ca două alune, buze pline și o structură osoasă elegantă și discretă, era mai atrăgătoare decât dacă ar fi fost drăguță în sens convențional. Și totuși, încrederea ei în sine, forța ei calmă și inteligența ei aveau ceva care-l punea pe jărat. Existaseră momente când fusese nevoit să facă eforturi mari pentru a se stăpâni, dar ea era atât de total absorbită de fiica ei și de viața pe care o făurise pentru ele două la ferma lui Charlie, încât se îndoia că observase vreodată.

Sau poate văzuse, și preferase să ignore ceea ce vedea. Robert știa că-i plăcea să-i fie prietenă, și, probabil, nu voia să periclitizeze relația lor pentru una mai puțin calmă, mai trecătoare. Dumnezeu știe cât de schimbătoare și violentă fusese viața ei, înainte de a veni acolo. Când îi citise dosarul, îi fusese aproape imposibil s-o recunoască în acea femeie pe Grace, așa cum o cunoștea el. Mă rog, poate cu excepția faptului că nu-i era deloc greu să-l doboare, în timpul antrenamentelor. Era puternică și abilă, și ataca direct la jugulară. Cine putea ști? N-ar fi fost exclus ca tocmai acea undă de pericol să fie motivul pentru care o găsea atât de interesantă.

Ajunse la SUV și acționează telecomanda pentru a debloca portiera. Charlie urma să fie acasă în douăzeci de minute. Avea să-l mai lase cinci minute, cât să intre în casă, apoi urma să-l sune și...

Pe scaunul mașinii îl aștepta un plic mare, cafeniu.

Robert încremeni.

– Rahat.

Știa sigur că încuiase SUV-ul.

Aruncă o privire în jur, prin parcare. Nimic suspect. Dar cel care-i pusese plicul pe scaun avusese toată seara la dispoziție s-o facă.

Luă încet plicul, îl deschise și scoase conținutul.

O fotografie cu doi cai albi, din profil.

Amândoi caii aveau ochii albaștri.

– Mamă, pot să intru? Frankie stătea în ușa dormitorului lui Grace. Nu pot să adorm.

– Sigur. Ridicându-se în capul oaselor, Grace bătu cu palma pe locul de lângă ea. Ce problemă ai? Te doar burta? Ți-am spus că nu mănânci și ultima bucată de pizza.

– Nu, răspuse Frankie, ghemuindu-se sub pătură. Mă simțeam doar singură.

Grace o cuprinse cu brațul.

– Atunci, mă bucur că ai venit. E dureros să fii singură.

– Mda. Un moment, Frankie tăcu. Și mă gândeam că poate și tu te simți singură, câteodată.

– Când nu ești tu pe-aproape.

– Nu, vreau să zic, cum e cu toate cheștiile alea cu dragostea și căsătoria și altele, pe care le văd la televizor? Nu-ți stau în drum?

– Tu n-ai putea niciodată să-mi stai în drum, chicoti Grace. Și-ți dau cuvântul meu că nu-mi lipsește nimic din „toate cheștiile alea”. Sunt prea ocupată.

– Sigur?

– Sigur. Îi atinse tâmpla cu buzele. Atâta mi-e de ajuns, puiule. Viața de care am parte cu tine și cu Charlie mă face să fiu foarte, foarte fericită.

– Și pe mine, răspuse Frankie, căscând. Voiam doar să-ți spun că nu m-aș supăra dacă te-ai hotărî să...

– Culcă-te. Măine trebuie să împlânzesc un mânz de doi ani.

– OK, și se cuibări și mai aproape. Iar am auzit muzica. Am să mă scol mai devreme și voi încerca s-o cânt la pian.

– Ceva nou?

Căscă iar.

– Mhm... Acum e doar ca o șoaptă, dar o să se-audă mai tare.

– Când vei fi gata, mi-ar face mare plăcere s-o aud.

– Mhm... dar e numai o șoaptă...

Adormise.

Cu mișcări atente, Grace își schimbă poziția, astfel încât să se rezeme mai comod pe pernă. Ar fi trebuit s-o trimită înapoi în patul ei, dar n-avea s-o facă. Frankie era atât de independentă, încât rareori mai venea la ea să se răsfețe, și îi va face plăcere să doarmă acolo. Nimic nu era mai înduioșător decât prezența caldă și moale a unui copil drag.

Iar Dumnezeu știa că nu exista copil mai iubit decât acela din brațele ei.

Era ciudat că Frankie începuse să-și facă griji în legătură cu singurătatea lui Grace. Sau, poate, nu tocmai atât de ciudat. Frankie era o fată precoce și extrem de sensibilă. Grace spera că o convinsese că viața aceea de la fermă era de ajuns pentru ea. Îi spusese adevărul. Era atât de ocupată, încât în existența ei nu mai era loc pentru a se gândi la sex sau la orice alt gen de relație intimă. Chiar dacă o relație nu ridica vreo problemă, n-avea de gând să se lase atrasă în acel vârtej de senzualitate care fusese cât pe ce s-o distrugă. Când o concepuse pe Frankie, fusese complet afundată într-o obsesie fizică din cauza căreia uitase tot ceea ce-ar fi trebuit să țină minte. Nu se putea să se mai întâmpile vreodată așa ceva. Îi era datoare lui Frankie să-și păstreze mintea limpede.

Ploaia bătea în fereastră, iar sunetul ritmic al stropilor nu făcea decât să accentueze starea de visare care o învăluia. Ar

fi vrut să continue așa la nesfârșit. Dracu' să-l ia pe calul pe care trebuia să-l îmblânzească a doua zi. Avea să zacă acolo în dormitor, cu Frankie, și să savureze momentul.

– Ce naiba mai e și asta? întrebă Robert, când prinse legătura cu Les North, la Washington. Cai? Țara asta e plină de ei, dar nimeni n-a găsit vreodată de cuviință să-mi forțeze mașina și să-mi pună o poză cu cai pe scaun.

– Cu ochi albaștri?

– Amândoi. Ce vrea să...

– Du-te la fermă, Blockman. Uită-te și vezi dacă totul e-n ordine.

– Și s-o trezesc? Abia le-am văzut, pe ea și pe fată, în seara asta. Sunt în regulă. S-ar putea să fie doar vreo farsă. Nu-s cel mai popular om din orașul ăsta. Nu sunt un Botezător sudist și n-am nimic de-a face cu caii, cu hrănirea sau cu îngrijirea lor. Asta garantează că voi rămâne pentru cei de aici un străin.

– Nu e nicio glumă. Și nici nu e fapta vreunuia dintre vecinii tăi de-acolo. Du-te imediat la fermă. Încearcă să n-o sperii, dar ai grijă ca locul să fie bine păzit.

– Am să-l sun pe Charlie pe celular și-am să mă asigur că totul e-n regulă. Robert tăcu un moment. E treabă serioasă, nu-i așa? Ai de gând să-mi spui și mie de ce ești așa de îngrijorat?

– Pe bune că-i serioasă. S-ar putea să se fi întâmplat tocmai lucrul pentru care atâția ani ai stat parcat la ușa ei. Du-te acolo și câștigă-ți salariul.

– Am plecat, replică Robert și închise.

North apăsă pe butonul de deconectare și rămase pe gânduri.

Un avertisment? Probabil. Și dacă era un avertisment, cine-l trimisese?

Kilmer.

Mormăi printre dinți o înjurătură. Să iasă din nou Kilmer la suprafață, după atâția ani, era varianta cea mai dezastruoasă de scenariu. Avuseseră o înțelegere, fir-ar să fie. Nu putea să apară acum și să declanșeze haosul. Dacă survenea vreo problemă, Blockman putea s-o rezolve.

Poate că nu era chiar atât de gravă situația. Poate că nu se afla în Tallanville. Poate că numai angajase pe cineva să lase acolo fotografia.

Și poate că porcii zburau. Chiar dacă acel avertisment nu fusese adus personal, nu era el omul care să lase pe altcineva să se ocupe de o situație periculoasă care o privea pe Grace Archer.

Nu avea încotro decât să-l sune pe Bill Crane, superiorul său, și să-i spună că, după toate probabilitățile, Kilmer revenise în scenă. La naiba, Crane era unul dintre noii copii-minune care fuseseră recrutați după 11 septembrie. North era gata să parieze că Bill Crane nici măcar nu știa despre existența lui Kilmer.

Ei bine, avea să afle. North n-avea de gând să se frigă singur cu cartoful ăla fierbinte. Să-l trezească acum din somn pe copilul-minune și să-l ajute să înțeleagă ce poate face cu Kilmer.

Formă repede numărul și așteptă, cu o satisfacție răutăcioasă, ca țârâitul telefonului să-l trezească pe Crane.

Cauciucurile camionetei lui Charlie se zdruncinau pe scândurile dezghiocate ale vechiului pod de peste râu. De când tot voia să dreagă lemnele alea...

Aproape ajunsese acasă.

Charlie deschise radioul, în timp ce începea un cântec cu Reba McEntire. Întotdeauna îi plăcuse. Drăguță cucoană. O voce plăcută. Poate că muzica country nu era la fel de pretentioasă ca piesele pe care le compunea Frankie, dar îl făcea să se simtă comod. Nu avea niciun motiv de a nu-i plăcea ambele genuri.

Ploaia răpăia cu putere pe parbriz, și dădu drumul ștergătoarelor la viteză maximă. Numai ploaia-i mai lipsea acum, pe lângă că era afumat. Nașpa bătrânețea. Două pahare, și poftim – era mangă! Cândva, își băgase sub masă toți amicii de băutură și încă mai rămânea cu mintea destul de limpede ca să...

Telefonul celular începu să sune, și avu nevoie de un minut ca să și-l scoată din buzunar. Robert. Clătină din cap, zâmbind, în timp ce apăsa pe butonul de răspuns.

– Sunt bine. Aproape-am ajuns acasă și-am să-ți mulțumesc dacă nu mă mai tratezi ca pe un...

Pe drum, drept în fața lui, era ceva.

Lumină!

*

Grace încă nu dormea, când îi sună telefonul celular, pe noptieră.

Charlie? Nu-i auzise camioneta și uneori, dacă bea prea mult, stătea cu Robert.

– Mamă? murmură somnoroasă Frankie.

– Șșt, fetișo, e-n regulă. Întinse mâna peste fiica ei și luă telefonul. Charlie?

– Ieși afară de-acolo, Grace.

Robert.

Se ridică brusc în capul oaselor.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Și n-am nici timp să-ți explic. North mi-a spus să vin la tine, și sunt pe drum. Dar s-ar putea să ajung prea târziu. Ieși din casă imediat.

– Și Charlie?

Robert tăcu un moment.

– Era în drum spre casă. Acum câteva minute-am vorbit cu el. Deodată, legătura s-a întrerupt. Cred că s-a întâmplat ceva.

– Ce? Atunci, trebuie să-l caut...

– Am să-l caut eu. Tu ia-o pe Frankie și plecați de-acolo.

– Ce s-a întâmplat? întrebă și Frankie, ridicându-se în șezut. Charlie e bine?

O, Doamne, spera din tot sufletul că da, dar trebuia să aibă încredere în Robert. Și să aibă grijă și de Frankie...

– Găsește-l neapărat, Robert. Iar dacă mă pui s-o scot degeaba pe Frankie din casă, pe furtuna asta, să știi c-am să te strâng de gât.

– Sper că e degeaba. Ținem legătura. Robert închise.

– Charlie? șopti Frankie.

– Nu știu, pușor, răspunse Grace, aruncând pătura într-o parte. Du-te-n camera ta și ia-ți tenișii. Nu aprinde

lumina și nu te îmbrăca. O să luăm un poncho de ploaie, din antreul de jos.

– De ce să...

– Frankie, lasă întrebările. N-avem timp. Ai doar încredere-n mine și fă ce-ți spun eu, OK?

Frankie ezită.

– OK. Sări din pat și fugi din cameră. Vin imediat.

Binecuvântată să fie. Majoritatea copiilor treziți brusc din somn în toiul nopții ar fi fost prea speriați ca să mai lege măcar două vorbe.

Grace se duse la debara și-și luă rucsacul de pe raftul de sus. Împachetase acel rucsac cu opt ani în urmă, reînnoindu-i periodic conținutul. Spera ca hainele pe care le pusese pentru Frankie să se mai potrivească încă...

Tocmai desfăcea cutia încuiată pe care o pusese în rucsac, când Frankie intră în fugă.

– Bravo, ai terminat foarte repede. Du-te la geam și vezi dacă mai plouă la fel de tare.

În timp ce Frankie traversa camera spre fereastră, Grace scoase pistolul și pumnalul. Le vârî repede, împreună cu hârtiile pe care le pusese în cutie cu opt ani în urmă, în buzunarul din față al rucsacului, unde să le aibă oricând la îndemână.

– Parcă a mai slăbit puțin ploaia. Frankie se uita pe fereastră. Dar e așa de întuneric, că nu văd mai nimic... A, uite pe cineva cu o lanternă, care vine prin curte. Crezi c-o fi Charlie?

Nu era Charlie. Charlie își cunoștea ferma ca-n palmă, și n-ar fi avut nevoie de lanternă.

– Hai, puiule. O luă de braț și o trase după ea pe scară. Ieșim pe ușa de la bucătărie. Să nu faci niciun zgomot.

Un sunet de metal pe metal la ușa din față. Inhală scurt. Ea însăși forțase prea multe încuietori la viața ei ca să nu recunoască acel sunet.

Schimbase broaștele șubrede ale lui Charlie când venise acolo, dar un expert n-ar fi avut nevoie de mult timp ca să le vină de hac chiar și celor noi. Iar dacă nu puteau forța ușa, aveau să găsească altă cale.

– Afară, șopti ea și o împinse pe Frankie spre bucătărie.

Frankie fugi prin hol și deschise ușa bucătăriei. Întoarse capul spre Grace, privind-o cu ochi mari.

– Sunt hoți? șopti ea.

Grace dădu din cap, în timp ce lua un poncho de ploaie pentru Frankie din cârligele aflate în debaraua de haine; i-l aruncă, apoi luă încă unul și pentru sine.

– Și s-ar putea să fie mai mulți. Ia-o spre padoc, și de-acolo către pădurile din partea cealaltă. Dacă nu vin imediat în urma ta, să nu mă aștepți. Am să te-ajung eu, mai târziu.

Frankie clătina din cap.

– Să n-aud o vorbă, i-o luă înainte Grace. Ce te-am învățat eu întotdeauna? Trebuie să-ți porți ție de grijă, înainte de a avea grijă și de alții. Și-acum fă ce ți-am spus.

Fetița încă mai ezita.

Hristoase— Grace auzi scârțâitul ușii de la intrare, care se deschidea.

– Fugi!

Frankie o luă la goană, repezindu-se ca o săgeată prin curte, până în padoc. Grace o privi o secundă, așteptând. Aproape întotdeauna era și un om care supraveghea spatele.

Nu avu mult de așteptat. Un individ înalt apăru de după colțul casei, alergând după Frankie.

Nu cu pistolul. Nu trebuia să-i atragă într-acolo pe ceilalți din casă.

Să fugă. Ploaia și tunetele aveau să acopere sunetul pașilor.

Îl ajunsese din urmă când omul tocmai intra în pădure.

Pesemne o auzise respirând. Se răsuci în loc, cu pistolul în mână.

Grace se repezi, amorțindu-i dintr-o lovitură cu latul palmei încheietura mâinii cu pistolul. În clipa următoare, pumnalul ei îi reteză individului jugulara. Nu-l privi cum cădea la pământ. Se întoarse, căutând cu privirea prin întuneric.

– Frankie?

Auzi un suspin înăbușit. Frankie stătea ghemuită la rădăcina unui copac, nu departe.

– E OK, fetiço. Acum nu-ți mai poate face nimic. Se lăsă în genunchi lângă ea. Dar trebuie să plecăm. Să fugim cât mai repede. Mai sunt și alții.

Mâna lui Frankie se întinse spre ponchoul lui Grace, atingând o dără întunecată.

– Sânge... Ești plină... de sânge...

– Da. Voia să te atace. Pe amândouă ne-ar fi atacat. A trebuit să-l opresc.

– Sânge...

– Frankie...

Încremeni, când auzi un strigăt dinspre padoc. Ridicându-se, o trase pe Frankie după ea.

– Am să-ți explic mai târziu. Vin. Acum fă ce spun eu și *fugi*. Hai!

O trase aproape cu forța spre adâncul pădurii. După câțiva pași, Frankie o luă și ea la fugă, împleticindu-se împreună cu ea prin tufișuri.

Unde să se ascundă? De-a lungul anilor, căutase și planificase o mulțime de ascunzători prin pădurile acelea. Nu-i mai rămânea decât să aleagă una.

Nu putea conta pe Frankie ca putând să țină multă vreme ritmul. Era mică, și aproape în stare de șoc. Trebuia să găsească un loc unde să se ascundă, cât mai aproape. Robert era pe drum.

Sau, cel puțin, să găsească un mod de a o ascunde pe Frankie. Odată ce vedea câți veneau după ele, putea să se decidă dacă era în stare să se descurce singură sau nu.

Prepeleacul.

Charlie avea un prepeleac de vânătoare într-un copac, nu departe de acolo. Nu-l mai folosise de ani de zile, susținând că nu se mai putea urca în afurisitul acela de copac.

Ei bine, ea putea să se cațăre. Iar Frankie era agilă ca o maimuță.

– În prepeleac, gâfâi ea. Du-te la prepeleac, Frankie. Ascunde-te acolo.

– Fără tine nu.

– Vin și eu.

Frankie o privi încruntată.

– Acum.

– Bine, acum.

O luă de mână și se repezi prin desișuri. Frunzele ude o plesneau peste față, iar tenișii i se afundau în noroi la fiecare pas.

Ascultă. Se auzeau venind?

Da, dar nu-și dădea seama unde anume erau.

Lanterne.

Hristoase!

Prepeleacul era chiar în față. Grăbi goana și ajunse la copac.

– Sus, șopti ea, împingând-o pe Frankie.

Fetița ajunsese pe la jumătatea copacului, când Grace porni și ea. O clipă mai târziu, Frankie ajunse pe creanga groasă care susținea platforma.

În câteva secunde, Grace o ajunse din urmă și o culcă pe scândurile ude.

– Tăcere. Într-o vânătoare ca asta, nimeni nu se-așteaptă să fii aici, deasupra. Toți sunt atenți drept înainte și în jur.

Ploaia răpăia cu zgomot pe prelata de camuflaj. Scotea un sunet diferit de cel al picăturilor de apă pe frunze, își dădu ea seama. Le-ar fi dat de gol imediat. Smuci prelata în jos.

Spera că spusese adevărul în legătură cu neprivitul în sus. Așa se întâmpla de obicei, dar cine putea ști câtă experiență avea comandantul acelei echipe anume?

– Capul jos, repetă ea.

O simțea pe Frankie cum tremura de frică, alături.

Lua-i-ar dracu'. Dracu' să-i ia și arză-i-ar focu' iadului.

O trase pe Frankie și mai aproape, în timp ce scotea pistolul din buzunarul ponchoului.

Oamenii se strigau unii pe alții, în timp ce căutau prin tufișuri. Nu se temeau că erau auziți. Grace și Frankie erau prăzile, ființele vâdate. Ascultă. Cel puțin trei glasuri diferite. Dacă nu erau mai mulți, atunci n-aveau să fie niște ținte imposibile. Cunoștea bine pădurile acelea, pe când ei nu mai fuseseră acolo niciodată, și nu s-ar fi așteptat...

Dar n-o putea părăsi pe Frankie.

Iar unul dintre oameni ajunsese acum chiar sub copacul cu prepeleacul lor.

Își ținu respirația. Mâna ei acoperi gura lui Frankie.

Lumina lanternei mătura noroiul, căutând urme de pași.

Îndreptă pistolul spre capul lui. Se afla în cealaltă parte a copacului, dar dacă făcea doar câțiva pași spre stânga, ar fi văzut locul unde se cățăraseră...

O explozie zgudui pământul.

– Ce naiba!

Omul de sub ea se răsuci în direcția fermei.

– Ce dracu' a mai fost și...

– Mașina. Cred că mașina a fost, Kersoff. Un altul venise în fugă, oprindu-se lângă cel de sub copac. Am văzut o lumină, și pe urmă niște flăcări, pe drumul unde ne-am lăsat mașina. O fi fost rezervorul de benzină.

– Curva dracu'! Cum a ieșit din pădurile astea?

– Și pe Jennet cum l-a omorât? Ne-ai prevenit că nu va fi ușor. N-o să-i placă deloc...

– Gura. Kersoff se întoarce și porni spre padoc. Dacă ne-a aruncat în aer mașina, nu poate fi prea departe. Probabil acum încearcă să ajungă la mașina ei. Putem să blocăm drumul și s-o așteptăm. Locke! Unde ești? L-ai văzut pe Locke?

– De vreo două minute nu l-am mai văzut. Să mă uit...

– Nu, trebuie să ajungem la drum. Mișcă.

Un moment mai târziu, sunetul pașilor lor se pierdu printre copaci.

Frankie întoarce capul, pentru a-și elibera gura de sub mâna lui Grace. Mama ei și-o retrase, șoptind însă:

– Încă n-am scăpat. Nu știm unde e al treilea om, fetițo.

Tăcu, ascultând.

Niciun sunet, doar stropii de ploaie lovind frunzele.

Iar dacă nu le găseau la fermă, puteau să se întoarcă și să înceapă iar să caute prin pădure.

– Eu cobor să arunc o privire prin jur. Tu stai aici și nu te miști până nu mă întorc la tine.

Frankie scutură vehement din cap.

– Ba da, insistă ferm Grace. N-ai cum să mă ajuți. Ai putea chiar să mă încurci. Și acum, stai aici și niciun sunet, repetă ea, pornind în jos pe trunchiul copacului. N-am să întârzii mult.

Auzi un suspin înăbușit, dar Frankie nu încercă s-o urmeze, își dădu ea seama cu ușurare.

Porni încet prin desișuri.

Cât mai silențios posibil, își spuse ea înverșunată, în timp ce dădea la o parte crengile umede, iar noroiul îi sugea pantofii. Dar dacă acel Locke o auzea, ar fi trebuit să-l poată auzi și ea pe el.

Se opri. Ascultă. Porni mai departe.

Peste două minute, îl văzu.

Un individ scund, căzut la pământ, pe jumătate ascuns sub un tufiș. Avea ochii deschiși, iar ploaia îi cădea pe chipul schimonosit într-un rictus de moarte.

Locke?

Nu putea decât să-i ghicească identitatea. Cine-l doborâse, și cine distrusese mașina, n-avea cum să deducă.

Sau poate că da.

Robert îi promisese că venea după ele.

Așa că nu-i rămânea decât să profite de ocazia pe care le-o acorda el și s-o ducă pe Frankie de la fermă.

Unde?

Baker's Horse Farm era la cinci mile distanță. Putea să meargă prin pădure până ajungea în apropierea fermei, iar acolo să iasă pe drum. Se putea ascunde la Baker până reușea să ia legătura cu Robert.

Se întoarse și o luă la fugă înapoi spre prepeleac.

Zări mașina care ardea pe drum, în timp ce ea și Frankie alergau printre copaci. Nici urmă de ticăloșii care veniseră cu ea.

– Mamă... Respirația lui Frankie era sacadată, într-o serie de gâfâieli. De ce?

De ce-i fusese viața întoarsă cu susul în jos? De ce fusese silită să vadă cum mama ei ucidea o altă ființă omenească? De ce era vânată ca un animal?

– Am să vorbesc mai târziu cu tine... nu pot... îmi pare rău, puiule... Voi încerca să îndrept totul.

Ajunseseră la cotitura drumului care nu putea fi văzută de la fermă. Grace se uită în ambele direcții. Nimeni.

– Vino. Pe drum, putem merge mai repede. Trebuie să ne grăbim și...

Dintr-odată, două faruri se repeziră spre ele.

Grace își duse mâna la pistol, împingând-o pe Frankie spre marginea drumului. Se luă după ea, trântindu-se pe burtă, și ridică pistolul, în timp ce încerca să vadă dincolo de lumina farurilor, ca să poată ochi.

Mașina încetinește, apoi opri.

– E-n regulă, Grace.

Încremeni. Nu putea să-l vadă pe șofer, dar așa să-i ajute Dumnezeu, cunoștea glasul acela.

Kilmer.

– Hai, sus. O să am eu grijă de-acum să fiți în siguranță.

Închise ochii. Revino-ți din șoc. Întotdeauna știuse că avea să sosească și clipa asta.

– O să ai pe dracu'.

Când deschise ochii, îl văzu îngenunchind lângă ea. Farurile îl luminau din spate, așa că nu i se distingeau decât silueta. Dar Grace nu avea nevoie să-l vadă; îi știa fiecare linie a trupului, fiecare trăsătură a feței.

– Tu ești de vină. Toate astea sunt din vina ta, nu?

– Urcați în mașină. Trebuie să vă duc de-aici. Se întoarse spre Frankie. Bună, Frankie. Eu sunt Jake Kilmer. Am venit să vă ajut, și-ți promit că atâta timp cât sunt eu aici, nimeni n-o să vă facă niciun rău.

Frankie se strânse și mai aproape de Grace. Kilmer întoarse iar capul spre ea:

– Ai de gând s-o lași să zacă acolo-n noroi, sau mă lași să am grijă de ea? Nu eu sunt cel care vă pune în pericol.

Într-adevăr, nu era el. Nu reprezenta pericolul imediat. Dar era mai periculos decât...

Kilmer se ridică.

– Mă întorc la mașină. Am să aștept două minute, apoi plec. Hotărăște-te.

Avea s-o facă. Kilmer se ținea întotdeauna de cuvânt. Acesta era unul dintre lucrurile care o atrăsese la...

Se așeza la volan.

Două minute.

Ia o hotărâre.

Se ridică în picioare.

– Vino, Frankie. Urcă-te în spate. N-o să ne facă nimic.

– Îl cunoști? întrebă fetița, în șoaptă.
– Da, îl cunosc. O luă de mână și porni cu ea spre mașină.
Îl cunosc de foarte multă vreme.

– E o pătură pe banchetă, Frankie, spuse Kilmer, în timp ce apăsa pe accelerator. Scoate-ți ponchoul și învelește-te.

– Așa să fac?

Frankie o privea pe Grace, care se așezase pe bancheta din spate lângă ea.

Grace dădu din cap.

– Ești udă learcă. Luă pătura și o înveli cu ea. Trebuie să te usuci, iubito.

Apoi se întoarse spre Kilmer.

– Du-ne în oraș și lasă-ne la un motel.

– În oraș am să vă duc eu, răspunse el, aruncându-i o privire, dar nu-s sigur care motel o să vă primească. Arățați de parcă ați fi stat o lună îngropate de o alunecare de teren.

– Atunci, poți să-mi găsești tu o cameră, înainte să pleci, replică Grace, scoțându-și telefonul. Pentru altceva n-am nevoie de tine.

– Îl suni pe Robert Blockman?

N-avea timp să se întrebe de unde știa despre Robert.

– Trebuie să mă asigur că n-a pățit nimic. Era la fermă, și nu știu ce fel de...

– Nu era la fermă.

Îl privi.

– De unde... Apoi, se întrerupse singură, înțelegând. Tu ai aruncat în aer mașina aia.

– Era cel mai simplu mod de a-i îndepărta de tine. Nu se prea pricepeau la ale pădurilor, dar nu puteam fi sigur că n-aveau să dea peste voi. Pe unul l-am lichidat în pădure, însă nu mai aveam timp să-i iau prin surprindere și pe ceilalți doi, când tu și Frankie erați atât de aproape. Așa că i-am atras înapoi la fermă.

– Atunci, va trebui să-l anunț pe Robert că încă mai sunt acolo. Tocmai venea spre... Se opri din nou, când îl văzu pe Kilmer clătinând din cap. S-a întâmplat ceva cu Robert?

– Din câte știu eu, nu. Dar am rezolvat problema de la fermă, înainte de a veni după voi.

Am rezolvat problema... De-atâtea ori îl auzise pe Kilmer rostind aceste cuvinte...

– Ești sigur?

– Știi că întotdeauna sunt sigur, zâmbi el. Nu ai de ce să-ți faci griji pentru câinele tău de pază.

– Ba da.

Formă numărul lui Robert.

– Dacă n-a ajuns la fermă, ar fi trebuit să mă sune. Voia să-l caute pe Charlie.

Prinse mesageria vocală a lui Robert. Închise fără să-i lase niciun mesaj.

– Nu răspunde. Se întoarse spre Kilmer. La dracu', spune-mi ce se întâmplă!

– Mai târziu.

Kilmer aruncă o privire spre Frankie, care stătea aplecată, ștergându-se pe cap.

– Cred că i-a fost de-ajuns pentru o singură noapte. Mai bine să n-o îngrijorăm și mai mult decât e deja.

Ridicând capul, fetița îl privi încruntată.

– Ce prostie. Cum să nu-mi fac griji pentru Charlie? Și mama e îngrijorată.

Kilmer clipi din ochi.

– Scuză-mă dacă te-am tratat nerescușit. E clar că nu mi-am dat seama cu cine aveam de-a face. Făcu o pauză. Și eu sunt îngrijorat pentru prietenul vostru Charlie. Știu că probabil ești speriată și nedumerită, și cred c-am s-o las pe mama ta să discute problema cu tine. E greu să-i descrii cuiva o imagine clară, dacă nu are și niște informații de fond. Îi aruncă o privire lui Grace. Le are?

- Nu.

- Nici nu mă așteptam.

Se uită grav la Frankie.

- Nu mă îndoiesc că mama ta va rectifica această omisiune de îndată ce va putea. Și vei avea încredere în ea, așa că vei ști că acela e adevărul. OK?

Vorbea cu Frankie ca și cum ar fi fost adultă, își spuse Grace. Era modul cel mai potrivit de a se purta cu ea. Dar, în fond, Kilmer se pricepea foarte bine la oameni.

Frankie dădea încet din cap.

- OK.

Se ghemui pe banchetă, învelindu-se din nou cu pătura. Era palidă la față, iar mâna cu care-și strângea pătura pe trup tremura. Trecuse printr-un coșmar în noaptea aceea, iar Grace își dorea cu disperare s-o ia în brațe, s-o legene. Nu acum. Nu înainte de a se convinge că ajunseseră într-un loc sigur. Autocontrolul lui Frankie se mai ținea doar de un fir de păr. La cea mai mică atingere, putea să cedeze.

- Deșteaptă fată. Kilmer o privea pe Grace în oglindă. O să facă față.

- De unde știi? N-o cunoști deloc.

Grace își încrucieșă brațele pe piept. Ciudat că-i era atât de frig în noaptea aceea fierbinte de august. Înainte nu avusese frisoane, dar acum, că șocul de adrenalină trecea, tremura la fel de tare ca Frankie.

- Dă drumul la căldură.

- E pornită, răspunse Kilmer. Ai s-o simți curând. Mă așteptam să ai reacția obișnuită. Relaxează-te, doar, și ai răbdare până... Rahat! Frânele scrâșniră, când trase pe dreapta, lângă râu. Stați aici.

Sări din mașină și o luă la goană în josul pantei, spre malul râului.

- Mi s-a părut că am zărit o camionetă acolo jos, în apă. Stai în mașină, cum ți-am spus. N-o lăsa pe Frankie singură.

Frankie, însă, coborâse deja. Grace o prinse înainte de a apuca să-l urmeze pe Kilmer în josul povârnișului.

– Nu, Frankie, trebuie să stăm aici.

– Charlie are o camionetă! strigă Frankie, zbătându-se să scape. S-ar putea să fie el. Trebuie să-l ajutăm. E în apă!

– Kilmer ne va spune dacă-l putem ajuta cu ceva.

Chinuită de frustrare, Grace își lăasă privirea s-o urmărească pe a lui Frankie. Apa râului ajungea până la geamurile cabinei, iar prin ploaie nu mai putea să distingă aproape nimic. S-ar fi putut să nu fie camioneta lui Charlie.

Pe naiba, cine altcineva ar fi putut să mai circule pe drumul acela? Grace voia să coboare, să se ducă *acolo* – dar nu avea cum s-o lase pe Frankie să vină cu ea, dacă aceea era camioneta lui Charlie.

– Mai bine să stăm aici. Dacă Charlie e acolo, Kilmer o să-l ajute să iasă.

– E un străin. Nici măcar nu-ți place de el. Se vede.

– Dar e foarte bun în situații de urgență. Dacă eu aș fi în camioneta aia, Kilmer aș vrea să vină să mă salveze, nu altul.

– Ăsta-i adevărul?

– E adevărul. Și acum, hai să mergem mai aproape ca să vedem dacă nu putem să...

Kilmer urca din nou malul, aducând pe încă cineva cu el, aproape în brațe.

Grace încremeni o clipă, cu inima tresărindu-i de speranță. Charlie?

– Charlie! Frankie o și luase la fugă spre ei. Mi-a fost așa de frică! Ce...

– Ușurel, Frankie.

Era Robert, nu Charlie, ajutat de Kilmer să urce pe mal. Șiroia de apă și-și târa piciorul stâng.

– Ai grijă, panta asta noroioasă alunecă.

Fetița se opri, derapând.

– Robert? Credeam că e...

– Nu. Robert o privi pe Grace în ochi. Dumnezeu, îmi pare așa de rău. Am sărit în apă și am reușit să-l scot din cabină, dar după ce l-am tras pe mal, am văzut că era... Ridică din umeri neputincios. Îmi pare rău, Grace.

– Nu! Nu-mi spune asta.

O luă la fugă pe lângă el, în josul pantei.

Nu Charlie.

Se înșelase.

Nu Charlie.

Zăcea pe mal. Complet nemișcat.

Prea nemișcat.

Grace căzu în genunchi, lângă el.

Nu te da bătută. Uneori, victimele înecului mai pot fi reanimate...

Îi căută pulsul.

Nimic.

Se aplecă peste el, să-i facă respirație gură la gură.

– N-are niciun rost, Grace. Kilmer venise lângă ea.

S-a dus.

– Gura. Înecații pot fi...

– Nu s-a înecat. Uită-te mai bine.

Cum să se uite mai bine, când nici nu putea să vadă prin lacrimile care-i umpleau ochii, șiroindu-i pe obraji.

– Era... era în... rău...

– Uită-te mai de aproape.

Se șterse la ochi cu dosul mâinii. Și văzu gaura din tâmpla lui Charlie.

Sfâșiată de durere, se îndoi de mijloc.

– Nu. Nu-i adevărat. Nu Charlie. Nu e drept. Era...

– Șș... Kilmer îngenunchease și el lângă ea. Știu, îi spuse, luând-o în brațe. Doamne, cât aș vrea să...

– Dă-mi drumul, încercă Grace să se smulgă. N-ai de unde să știi. Nu l-ai cunoscut niciodată.

– Știu ce simți. Și eu simt, fir-ar să fie. Totuși, se ridică în picioare. Dar știu că nu poți să mă crezi, acum, recunosc eu el, privind-o. Am să te las în pace cu el, câteva minute, după care însă ar fi mai bine să te întorci la mașină. Frankie e destul de tulburată. L-am lăsat pe Blockman cu ea, dar are nevoie de tine.

Nu-i mai așteptă răspunsul, pornind în sus pe povârniș.

Da, Frankie avea nevoie de ea. Frankie îl iubea pe Charlie. Frankie n-ar fi înțeles moartea cuiva drag.

Nici Grace nu înțelegea. Nu moartea *acestui* om drag.

Întinse mâna și dădu ușor la o parte părul ud de pe fruntea lui Charlie. Întotdeauna își îngrijea cu multă atenție părul. Adeseori îl tachinase că se pieptăna atât de mult...

Ochii i se umpleau iar de lacrimi. Încearcă să te stăpânești. Frankie avea nevoie de ea.

Iisuse, Charlie...

3

Când Grace deschise portiera mașinii, Frankie se smulse din brațele lui Robert, repezindu-se spre ea. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Nu m-au lăsat să mă duc! Spune-le că trebuie să merg să-l văd pe Charlie.

– Nu, fetițo. Grace o strânse la piept, îngropându-și fața în părul ei. Nu-l poți vedea pe Charlie chiar acum.

Și nici altă dată... Dar cum să rostească aceste cuvinte?

– Plângi.

Retrăgându-se, Frankie îi privi fața. Întinse o mână nesigură, ca s-o atingă pe obraz.

– De ce?

Grace trase aer în piept, tremurător.

– *Nu* de ce plângi?

– Fiindcă mi-e frică și n-au vrut să mă lase să mă duc jos la...

– Iar eu plâng fiindcă m-au lăsat să mă duc jos la Charlie. Cuprinse obrajii lui Frankie în căușurile palmelor. Și am știut că trebuia să-ți spun ceva îngrozitor.

– Îngrozitor, repetă Frankie, în șoptă. Despre Charlie?

– Nu mai e, puiule.

Vocea i se frânse, silind-o să se oprească. Zi până la capăt. Încercă din nou.

– Charlie n-o să mai fie cu noi.

– E mort. Vrei să spui că a murit.

Dădu din cap, cu o mișcare smucită.

– Asta vreau să spun.

Frankie o privi lung, nevenindu-i să creadă.

– E adevărat, Frankie.

– Nu. Fetița își îngropă fața la pieptul ei, cu tot trupul zguduit de suspine. Nu, nu, nu...

– Urcă-te în mașină cu ea, îi spuse Kilmer, deschizând portiera de lângă volan. Vă duc la motelul ăla și vă instalez.

– Poate-ar fi trebuit să-i spun eu, Grace, remarcă Robert, în timp ce le făcea loc pe banchetă. Dar m-am gândit că ai prefera s-o faci tu.

– Ai avut dreptate.

Grace se așeză, cuprinzând-o și mai strâns pe Frankie în brațe. Începu s-o legene înainte și-napoi, cu o compasiune chinuitoare.

– Era datoria mea. Șșt, fetiço, știu că nimic din toate astea nu are sens pentru tine, și că te doare. Te doare... Dar eu sunt aici, și-o să-ți treacă. Îți dau cuvântul meu că o să-ți treacă.

– Charlie...

Las-o doar să plângă, și să sperăm că lacrimile îi vor aduce puțină ușurare. Altceva nu știa ce să facă. Dumnezeuule, se simțea complet neputincioasă.

Și îndurerată. Lumea părea plină de durere.

Durere pentru Frankie, durere pentru ea însăși. Durere și regret că viața lui Charlie se sfârșise atât de brutal.

– Îmi pare rău. Frankie ridicase privirea spre ea, cu lacrimile încă șiroindu-i pe obraji. Și pe tine te doare. Ți-e mai greu din cauza mea?

Iisuse, cine s-ar fi putut aștepta ca Frankie să se gândească la altceva, în asemenea momente? Grace clătină din cap.

– Nu, mi-e mai ușor. O suferință împărtășită și altcuiva e întotdeauna mai ușor de suportat. Rezemă din nou capul lui

Frankie pe umărul ei. O s-o scoatem la capăt împreună. Așa cum facem noi de fiecare dată.

– La Holiday Inn merge? întrebă Kilmer, întorcând mașina și pornind din nou pe drum.

– Da, nu contează.

– Ați putea sta la mine, propuse Robert.

Grace clătină din cap.

– Mulțumesc, poate altă dată, refuză ea, rezemându-se de spătar. În noaptea asta nu.

– Te temi că apartamentul meu s-ar putea să nu fie... O privi pe Frankie. Ai dreptate. Am să iau camera de alături.

– Am eu grijă, Blockman, spuse Kilmer.

Robert clătină din cap.

– Tu n-ai să te-appropii de ea mai mult de-atât. Cel puțin, până mă interesez la Washington.

Ridicând din umeri, Kilmer nu mai insistă.

Dar Grace știa că nu l-ar fi lăsat pe Robert să-l împiedice să facă tot ce voia. Pur și simplu, ocolea obstacolul și se strecura pe altă cale. Kilmer nu se lăsa niciodată.

– E OK, Grace. Kilmer o privea în oglinda retrovizoare. N-am să-ți fac greutăți.

– Fii sigur că n-ai să-mi faci, replică ea, strângând-o și mai tare pe Frankie cu brațul. Un singur lucru vreau să te întreb acum. Pe Frankie o pândește vreun pericol imediat?

Clătină din cap.

– Avem la dispoziție câteva zile.

Grace răsuflă ușurată. Dacă Kilmer spunea că era în siguranță, însemna că era în siguranță.

– Bine. Dar nu pleci nicăieri până nu vorbesc cu tine.

Kilmer dădu din cap.

– De acord. Apoi o privi pe Frankie. După ce o ajuți s-o scoată la capăt.

Da, după ce-o ajuta să scape cu bine din noaptea aceea de groază, avea să se ocupe și de el.

*

Măinile lui Kilmer se strânsă pe volan, în timp ce-l privea pe Blockman cum le conducea pe Grace și Frankie în holul motelului.

Hristoase, cât mai voia să se ducă și el cu ele!

Nu conta ce voia el. Ar fi fost cea mai proastă mișcare cu putință s-o înghesuie pe Grace acum, când o chinuiau durerea și neliniștea. Mai bine să se împace cu gândul morții lui Charlie, înainte de a o stresa el și mai mult.

Formă numărul lui Donavan.

– Vreo veste?

– Alta decât că oamenii lui Marvot se agită bâzâind ca niște bărzăuni gata să înțepe? Nu. Pe-acolo cum e?

– De rahat. Dar Grace și Frankie sunt încă OK. Făcu o pauză. Băieții lui Kersoff au găsit-o. Lucrează strict pe bani, deci cred că mai am o zi, două, până să vină altcineva după ea. Dar au să vină. Trebuie să existe vreo scurgere.

– Mi-ai spus că Compania i-a îngropat dosarele.

– Dacă le caută destui, riscul unei vânzări de informații crește astronomic. Tăcu un moment. Trebuie s-o scot de-aici. N-o să fie ușor.

– Cred că și ea ar vrea să plece.

– Nu cu mine. Cu mine, niciodată. Dar dacă nu vrea să asculte de glasul rațiunii, n-o să aibă de ales.

– Grace e deșteaptă. N-o să pună fetița în pericol.

– Da, dar ce cale va alege ca s-o salveze? se întrebă Kilmer, cu privirea spre intrarea pe unde dispăruse Grace. În ochii ei, după fiecare ușa se ascunde câte un tigru. Iar eu sunt tigrul care a sfâșiat-o data trecută. Ține-mă la curent.

Închise telefonul. Ar fi trebuit să se cazeze și el, și să apuce câteva ore de somn. Blockman era cu ea, și ar fi trebuit să fie în siguranță. Îi făcuse impresia unui om eficient, și se vedea clar că ținea la Grace și Frankie.

În mă-sa. Avea să stea acolo, de veghe. Își făcuse un obicei din a avea încredere numai în propriii lui oameni, iar Blockman era un om al Companiei. Putea să-l cheme pe Cam Dillon, singurul dintre oamenii lui pe care-l adusese în oraș, dar plănuse să-l trimită la fermă, ca să vadă ce se întâmpla acolo. Probabil Compania avea să trimită o echipă care să facă ordine și curățenie – dar, în caz contrar, avea să se ocupe de asta Dillon.

Nu, urma să stea acolo personal, ca să se asigure că Grace și Frankie erau în siguranță.

Cam era și timpul să se achite și el de datorie, își spuse, înverșunat.

Încet, Grace închise aproape complet ușa dintre camere, lăsând-o doar crăpată, ca s-o audă pe Frankie dacă se trezea.

– A adormit? se interesă Robert.

Dădu din cap, obosită.

– Mă așteptam să dureze mai mult. Probabil a adormit fiindcă nu mai suporta să stea trează. Ca să evadeze. Șchiopătai. Ce-ți face piciorul, și-a mai revenit?

Robert confirmă.

– Mi l-am sucit când încercam să-l scot pe Charlie din camionetă.

Grace tresări.

– Ce-ai făcut în legătură cu el? L-ai sunat pe șerif?

– Nu, am chemat niște băieți de-ai noștri de la Birmingham să se ocupe de el, ca și de morții pe care i-ai lăsat la fermă tu și Kilmer. Probabil că la ora asta e curat lună pe-acolo. Cei de la Washington au găsit că așa e cel mai bine.

– Nu-mi pasă ce-o să se întâmple cu cadavrele acelor nemernici. Probabil că unul dintre ei l-a omorât pe Charlie. Dar țin foarte mult la soarta rămășițelor lui pământești. De

ce l-au inclus și pe Charlie în operațiunea de curățenie? Pentru că nu vor să afle nimeni că a fost asasinat? Ștergere și acoperire? Mâinile i se încheștară. Charlie n-o să dispară așa, ca și cum nici n-ar fi fost. Toată viața și-a trăit-o în comunitatea asta. Avea prieteni aici. Ar fi vrut să vină să-și ia rămas-bun de la el.

– Stai liniștită, că n-o să dispară. Versiunea oficială va fi că s-a înecat în râu, iar CIA va furniza martori credibili care vor declara că i-au văzut trupul – fără rana de glonț. Pe urmă, o să trecem rapid la aplicarea instrucțiunilor din testamentul lui. A vrut să fie incinerat, iar cenușa să-i fie împrăștiată pe colinele proprietății lui. Îi vom îndeplini dorința, apoi vom oficia o slujbă de comemorare.

– Ce comod pentru CIA. De unde știi că a vrut să fie incinerat?

– Pentru Dumnezeu, Grace. Și mie îmi plăcea bătrânul. Nu te-aș minți.

– De unde știi că așa scria în testament? Întrebă Grace din nou.

– Fiindcă i-am fost martor când și l-a schimbat, acum trei ani, răspunse ursuz Robert. Avea încredere în mine, chiar dacă tu nu ai. Vrei să-l sun pe avocatul lui?

Se vedea clar că Robert suferea, iar Grace își aminti pentru prima dată că Charlie îi fusese și lui prieten. Clătină din cap.

– Nu, și te rog să mă ierți. Dar tu lucrezi pentru Companie, și se știa că ăia de-acolo aranjează întotdeauna lucrurile așa cum e mai convenabil pentru ei.

– De data asta, nu. Oricum, mi-a cerut să mă ocup de aranjamentele lui și să fac tot ce pot pentru ca ție și lui Frankie să vă fie cât mai ușor.

– Cu asta, n-ai ce să faci. Lacrimile îi înțepau din nou ochii. L-a ucis, Robert. N-avea niciun amestec în toate astea. Le stătea doar în drum, și de-aia l-au omorât. Asta nu-i un motiv pentru ca un om să moară.

– Nu e... Robert făcu o clipă. Și acum ce-ai să faci, Grace?
– Nu știu. E prea devreme. Întotdeauna mi-am făcut planuri pentru scenarii diferite, dar niciodată nu m-am așteptat ca lui Charlie să i se întâmple așa ceva. Sau poate mi-am blocat gândul, fiindcă n-aș fi suportat ideea să fiu răspunzătoare de moartea lui.

– Nu ești răspunzătoare.

– Nu sunt pe dracu'.

– Fiindcă era proprietarul fermei unde lucrai? Nu puteai să trăiești în vid. Trebuia ca și viața ta să atingă pe cineva. Iar în cazul ăsta, l-a atins și l-a îmbogățit pe Charlie mai mult decât crezi. Probabil că acești ultimi au fost cei mai fericiți din viața lui.

Grace clătină din cap.

– Grace, ascultă-mă, că știu ce spun. Făcu o pauză. Ferma de cai i-a lăsat-o lui Frankie, iar pe tine te-a numit custode.

Grace deveni rigidă.

– Ce spui?

– Murea după fetița asta. Și după tine. N-avea nicio rudă apropiată, iar voi i-ați devenit ca o adevărată familie.

– Of, ... Lacrimile care-i forfotiseră în ochi îi curgeau acum pe obraji. Și noi l-am iubit, Robert. Ce naiba o să ne facem, fără el?

– Ceea ce-i spui mereu lui Frankie după câte o căzătură. Sus și hai din nou pe cal. Zâmbi vag. Iar când o să-ți mai vii în fire, mă vei urî pentru că-ți spun un lucru pe care-l știai oricum.

Grace clătină din cap.

– Am mințile vraiste, în clipa asta. Sunt recunoscătoare pentru orice ajutor primesc.

– Mai pot face și altceva pentru tine?

Încercă să gândească.

– Măine-dimineață, să mă aștepte o mașină închiriată. Pe a mea am lăsat-o la fermă.

– Te duc eu oriunde vrei să mergi.

– Tu adu-mi doar mașina aia, și atât, zâmbi ea, fără chef. Nu-ți face griji, n-am să fug chiar acum. Kilmer mi-a spus că mai am puțin timp la dispoziție.

– Bine. Un moment, Robert nu spuse nimic. Fiindcă adineaori, când am telefonat la Washington, Les North mi-a spus că-l aduce aici pe superiorul lui, Bill Crane, ca să discute cu tine. Se uită la ceasul de mână. Acum e trei și patruzeci dimineața. Ar trebui să fie aici pe la amiază.

– Nu.

– Poți să-i spui lui asta. Eu n-am niciun cuvânt de zis. Stau foarte jos, pe stâlpul totemului.

– Să discute cu Kilmer.

– Sunt sigur că arde de nerăbdare s-o facă și pe asta. Când am pomenit numele lui Kilmer, North s-a înviorat pe loc. N-ai vrea să-mi explici și mie în ce fel e el implicat în toată povestea? Zău că m-am săturat s-o tot fac pe bodyguardul fără să știu de cine te păzesc. Principiul „nevoii de a ști“ e o gogoasă.

Grace își masă tâmpla.

– Nu acum.

– Dar de Kilmer nu te simți amenințată?

Ba da, se simțea amenințată. În clipa când îl văzuse din nou, toate instinctele începuseră să-i vibreze ca niște alarme de incendiu.

– Nu, nu mi-e frică de el. Nu era tocmai răspunsul direct la întrebarea lui Robert, dar mai mult nu-și permitea să recunoască. Unde e?

Robert ridică din umeri.

– După ce ne-a lăsat la intrarea în motel, cred c-a plecat. Făcu o pauză. Când i-am spus lui North că Kilmer îi lichidase pe nenorociții ăia de la fermă, a zis că nu se miră. Este Kilmer chiar atât de bun, Grace?

– Da. Se întoarse spre ușa dintre camere, deschizând-o încet. E foarte, foarte bun. Noapte bună, Robert.

*

Câteva momente mai târziu, Grace o privea pe Frankie. Încă mai dormea, slavă Domnului. Avea fața umflată de plâns, iar bucelele ciufulite îi zăceau pe pernă ca o claiie mătăsoasă. Fusese prea epuizată și îndurerată ca să-i mai pună întrebări lui Grace, în timp ce o culca, dar avea s-o facă dimineța, imediat ce se trezea din somn.

Iar Grace trebuia să fie gata să-i răspundă.

Se așeză în fotoliul de lângă pat. Nu era pregătită. Dar, în fond, pregătită n-avea să fie niciodată. Trebuia să se decidă ce fapte să spună și ce să lase pentru altă ocazie, când Frankie avea să fie mai capabilă să le accepte.

O aștepta o noapte lungă.

- De-aici, va trebui să închiriem o mașină. M-am îngrijit deja, îi spuse Les North lui Crane, în timp ce trecea prin terminalul aeroportului din Birmingham. Tallanville nu are servicii aeriene. E doar un orașel sudist, un punct pe hartă. De-asta am cârmuit-o pe Grace Archer încoace, acum opt ani.

- Ei bine, e clar că cineva a găsit acest punct, replică posomorât Crane. De ce n-am fost informat despre situația asta?

- După ce Congresul s-a spălat pe mâini, predecesorul dumitale, Jim Foster, spera ca totul să treacă de la sine. Marvot avea în buzunar câțiva senatori, și mai manipulasă și niște lobby-iști ca să convingă și mai mulți membri ai Camerei să se ia de noi, spuse North, când ieșiră din terminal, îndreptându-se spre parcare cu mașini de închiriat. Foster nu prea era omul inițiativelor. Fără nicio expresie, adăugă: Sunt sigur că n-ai fi lăsat-o niciodată de izbeliște.

- Pe bune că n-aș fi lăsat-o. Aș fi forțat nota și dădeam totul la iveală. Tare le mai place să dea vina pe agenție, când încurcă ei borcanele. Asta-i singura cale să ne ferim fundurile de politicienii ăștia.

Se așeză pe locul din dreapta al Buick-ului pe care i-l indicase North.

– Eu sunt adept ferm al Legii lui Murphy. Dacă lași o situație nerezolvată, sigur o să se întâmple ceva.

Își deschise servieta și scoase dosarul pe care-i ceruse asistentului său să-l scoată din arhive.

– Archer ar fi trebuit să fie silită să lucreze cu noi, fără să i se dea posibilitatea de a ieși din combinație.

– Ușor de spus. Iar acum asta vrei să facem?

– O amenințăm că-i retragem protecția.

– Și pierdem orice speranță de a mai avea parte de ajutorul ei. Pierduse deja enorm, și era destul de revoltată.

– E uluitor cum poate să se risipească orice revoltă, când le pui viața în joc.

Ce canalie, își spuse North.

– Trebuie să-ți reamintesc că a lucrat cu noi, Crane?

– Conform dosarului ei, există unele îndoieli în privința asta. Tatăl ei a fost agent dublu, iar ea lucra mână-n mână cu el, spuse Crane, începând să parcurgă dosarul. Născută la Los Angeles, California, fiică a lui Jean Dankel și Martin Stiller. Mama a murit când fata avea trei ani, iar tatăl ei și-a scos rădăcinile din pământ și s-a dus în Europa, luând-o cu el. S-a amestecat prin mai multe acțiuni criminale, ajungând cu mâinile foarte murdare. A călătorit prin Europa și Africa, făcând trafic de arme și orice alte bișnițării pe care mai putea să pună mâna. Clătină din cap. Lua fata cu el oriunde se ducea, mare minune că a ajuns la maturitate. La un moment dat, erau în Rwanda, și au tras în ea niște rebeli, de s-a crezut că murise. Asistenta de la Crucea Roșie care a găsit-o a încercat s-o ia de lângă taică-său, dar Grace a refuzat și, cu prima ocazie, a fugit.

North dădu din cap.

– Martin Stiller știa să farmece pe toată lumea și e clar că a iubit-o și i-a fost un tată foarte bun. Sarcastic, adăugă: Nu

destul de bun ca să renunțe la ea și s-o trimită să stea cu bunicul ei după mamă, la Melbourne, Australia. Își petrecea verile cu el, la ferma lui de cai, dar în fiecare toamnă Stiller venea s-o ia și s-o ducă înapoi în cine știe ce vâgăună unde se nimerea să trăiască atunci.

– Și-n atenția noastră cum a intrat?

– A venit la noi să ne ofere niște informații despre Hussein. A reieșit că erau adevărate, și l-am folosit în următorii câțiva ani. Bănuiam că juca pe două fronturi, dar n-am putut-o dovedi, așa că eram doar foarte atenți la ce fel de informații îi dădeam.

– Și femeia?

– Pe vremea aia, era încă o puștoaică. Omul de legătură cu Martin Stiller era agentul Rader, care a spus că fiica lui Stiller era o persoană destul de simpatică. Urma niște cursuri prin corespondență și era destul de inteligentă ca să fie acceptată la Sorbonna.

Crane continua să răsfoiască dosarul.

– Nu are antecedente penale. Am acceptat-o să facă instrucție, ca agentă, la douăzeci și trei de ani. Ridică privirea. Cu un trecut ca al ei, de ce mama dracului a fost angajată?

– Justificarea a fost pe principiul cazului special. Vorbea fluent opt limbi, era inteligentă, echilibrată psihic și părea să dea dovadă de sentimente patriotice sincere. De asemenea, avea o calificare profesională bună care ne era foarte necesară în acea perioadă. Se pricepea uluitor de bine la cai, de pe vremea când își făcuse vacanțele la bunicu-său. Aveam nevoie de ea pentru o anumită misiune și ne-am gândit că, dacă nu ieșea bine, puteam să ne debarasăm de ea mai târziu. Tăcu un moment. Și a ieșit bine. La instrucția inițială, notele ei au fost printre cele mai mari date vreodată. Dar, pentru misiunea aia, trebuia să se maturizeze rapid. Așa că am trimis-o la Kilmer.

– Asistentul meu n-a putut găsi niciun dosar al acestui Kilmer, se încruntă Crane. Totuși, am dat peste un bătrân ramolit de la sediu care auzise de el. Era ceva foarte vag.

Un bătrân ramolit? Iisuse, North n-avea decât cincizeci de ani și doar câteva fire albe, dar probabil că și el era un bătrân ramolit pentru Crane, care n-avea nici patruzeci de ani și era bronzat și spilkuit ca un tenisman profesionist. Încercă să-și ascundă iritarea.

– Kilmer a fost un om foarte prețios pentru CIA, și tot ce făcea el era top-secret. Unele dintre misiunile lui ar fi fost considerate discutabile de către administrație, iar Foster a decis că, dacă nu există nicio documentație despre el, nu vor avea loc nici scurgeri de informații. Oamenii care trebuiau să știe știau cine era și cum putea fi el contactat.

– Dar e absurd. Foster trebuie să fi fost un idiot. Nici nu e de mirare că agenția a trecut printr-un asemenea haos, înainte de reorganizare. Un asemenea mod de operare poate provoca o zăpăceală de mari proporții.

– Eu cred că am reușit să menținem zăpăceala la minimum. Și adăugă: Nici Kilmer nu o s-o sfârșească bine.

– Cine-i Kilmer ăsta, dom'le? Agentul care auzise de el vorbea ca despre o nenorocită de legendă vie.

– Legendă vie? repetă North, în timp ce scotea mașina din parcare. Mda, cred că asta ar fi cea mai bună descriere.

– Legendele sunt basme. Mie vorbește-mi clar.

North ridică din umeri.

– Am să-ți spun tot ce știu. S-a născut la München, în Germania. Tatăl lui era colonel în armata americană, iar mama, traducătoare. Părinții lui au divorțat când el avea zece ani, iar tatăl a primit custodia copilului. Credea în principiile unei educații cu mână de fier, și l-a crescut pe Kilmer în spiritul ăsta. S-a înscris la West Point și a învățat bine, dar în anul trei s-a lăsat. Era un starteg strălucit, iar profesorii i-au regretat plecarea. O vreme, a călătorit prin lume și, oriunde-ar fi fost, sfârșea invariabil în câte o unitate de gherilă, de un fel sau altul. Până la urmă, și-a format propria unitate militară, care

îndeplina diverse misiuni speciale, pe bază de contract. Și-a câștigat o reputație foarte bună. După câțiva ani de când și-a constituit echipa, l-am angajat pentru un număr de misiuni delicate și am constatat că era de o valoare inestimabilă.

– Până la cazul Marvot.

North dădu din cap.

– Da, până la cazul Marvot.

– Trezește-te, pușor, o scutură ușor Grace pe Frankie. E vremea să facem ochi.

– E prea devreme, mormăi somnoroasă Frankie. Încă zece minute, mamă. O să-mi fac... Ochii i se deschiseră brusc. Charlie! Apoi, o podidiră lacrimile. Charlie...

Grace dădu din cap.

– Așa e. Și niciuna dintre noi nu mai poate face nimic ca să schimbăm lucrurile, continuă, ștergându-se și ea la ochi. Cât aș mai vrea să putem... Dar trebuie să mergem înainte, Frankie. Dădu pătura la o parte. Hai, du-te să te speli și să-ți perii dinții. Am în rucsac un schimb de haine pentru tine. Trebuie să ne vedem de drum.

Frankie o privi cu uimire.

– Unde mergem?

– Ne întoarcem la fermă. Acum e aproape zece. Trebuie să le dăm animalelor mâncare și apă. Charlie n-ar fi vrut să le lăsăm să sufere, nu-i așa?

Fetița dădu din cap.

– Uitasem de ele.

– Charlie n-ar uita. Trebuie să facem ceea ce-ar fi vrut el. O sărută pe nas. Știu că vrei să-mi pui tot felul de întrebări, să stăm de vorbă, și o s-o facem. Dar, mai întâi, avem de făcut unele treburi.

Frankie dădu din cap.

– Treburi. Draga mea.

Porni spre baie, cu mișcări care începeau să fie destul de hotărâte.

– N-am să întârzii mult, mamă.

– Știu că n-ai să întârzii. O să mâncăm o muffin jos, la cafenea, și pe urmă plecăm.

Ușa se trânti în urma lui Frankie, iar Grace respiră ușurată. Până acum, toate bune. Dacă ar putea-o ține pe Frankie ocupată, fie și dacă asta nu-i alina durerea, măcar o împiedica să-și aducă aminte chiar în fiecare clipă. Era același remediu pe care ar fi trebuit să-l folosească și ea. Dar fără doar și poate că va fi ocupată tot timpul. Era absorbită din nou în acca oroare de unde crezuse că scăpase cu nouă ani în urmă. Numai că nici ea nu crezuse cu adevărat că oroarea luase sfârșit. Altfel, în tot acest timp, de ce s-ar fi pregătit, împachetându-și rucsacul, familiarizându-se cu pădurile din jur? Știuse că nu se terminase nici pe departe.

Se așează în fotoliu, așteptând-o pe Frankie să iasă din baie.

– E... altfel. Ochii lui Frankie stăteau ațintiți spre grajd. Mă tot aștept să-l văd pe Charlie ieșind din hambar sau din grajd și tachinându-mă că iar m-am sculat târziu.

– Și eu, răspunse Grace, coborând din mașină. Dar n-o să mai apară, fetițo. Așa că nu ne rămâne decât să ne obișnuim. Ce-ar fi să te duci și să te-apuci de treburile? Eu trebuie să intru în casă, ca să rezolv câteva probleme.

Privirea lui Frankie se îndreptă spre fața ei.

– Ce probleme? Ceva în legătură cu Charlie?

– Parțial. Trebuie să-i adun la un loc toate hârțile importante și să le trimit avocaților.

– Și altceva?

– Să împachetez hainele noastre.

Fetița tăcu un moment.

– Așa e. N-o să mai putem sta aici. Era casa lui Charlie. O să-mi fie dor de ea.

– Ne vom întoarce. Și Charlie ar vrea să ne întoarcem.
Frankie clătina din cap, neîncrezătoare.

– Frankie, ascultă-mă. Pentru un timp, lucrurile au să se schimbe, dar îți promit că n-ai să pierzi ferma asta, și nici animalele. Mă crezi?

Fetița încuviință.

– Tu niciodată nu mă minți, spuse ea, pornind spre grajd. Trebuie să mă duc să văd ce face Darling. E deștept, dar nici el n-o să înțeleagă.

Nici el. Frankie nu înțelegea, dar avea încredere în Grace că putea să le rezolve pe toate. Nu putea s-o dezamăgească.

– Într-o oră vin și eu, și vom începe să scoatem caii la aer.

Ridicând mâna în semn că înțelesese, Frankie dispăru în grajd.

Grace mai rămase un moment cu privirea pe urmele ei, înainte să pornească spre treptele de la intrare. Își dăduse cuvântul să termine într-o oră și era hotărâtă să fie punctuală. Timpul abia îi ajungea, dar nu voia ca Frankie să rămână singură mai mult timp decât era strict necesar.

– Grace.

Se crispă, apoi se întoarse spre Kilmer, care venea pe drum, spre casă.

– Nu vreau să vii aici.

– Dar ai nevoie de mine.

– Am pe dracu'.

– Atunci, Frankie are nevoie de mine, insistă el, ajungând pe verandă. Tu poți fi cât de independentă vrei, însă pe Frankie n-ai s-o pui în pericol.

– Nu mă-nvăța tu pe mine cum să am grijă de fiica mea.

Pumnii i se încleștară strâns, pe lângă trup. Hristoase, era neschimbat – și la înfățișare, și la fire. Acum trebuia să aibă spre patruzeci de ani, dar timpul fusese binevoitor cu el. Înalt, zvelt – înșelător de zvelt, Grace știa, căci nimeni nu cunoștea

mai bine decât ea forța și bărbăția ce se ascundeau sub acea suplețe. Însă chipul lui era tot acela pe care-l găsisese atât de fascinant și cu nouă ani în urmă. Nu avea trăsături cu adevărat frumoase. Ochii-i era prea adânciți în cap, pomeții înalți, buzele subțiri, strânse. Dar ceea ce o cucerise întotdeauna era expresia lui. Sau... lipsa oricărei expresii. Avea pe față o liniște, o precauție, o reținere care o incitaseră din prima clipă când îl văzuse.

– Nu mi-aș permite, zâmbi el. Mai ales când ți-a reușit o treabă excelentă. E o fată minunată, Grace.

– Da, așa e.

– Nu fac decât să-ți sugerez să profiți de ajutorul meu ca s-o scoți din situația asta imposibilă. În fond, ai tot dreptul să-mi pretinzi câteva lucruri.

– Nu e în nicio situație imposibilă din care să n-o pot scoate și singură. Iar de la tine n-am nicio pretenție. Nu vreau să te implic în viața ei.

– Atunci, va trebui să insist.

Glasul îi era blând, dar prin el răzbătea o undă de duritate tăioasă.

– V-am lăsat în pace cât am putut de mult timp, fiindcă așa era mai prudent pentru amândouă. Dar situația s-a schimbat. Trebuie să intervin.

– Insistă cât poțtești. N-ai niciun drept să...

– Sunt tatăl ei. Asta-mi dă o droaie de drepturi.

Cuvintele lui o izbiră ca o palmă pe obraz.

– N-ai de unde să știi sigur. Și voi depune mărturie în orice tribunal că nu ești tatăl ei.

– ADN-ul, Grace. Magia ADN-ului. Ochii i se îngustară, privind-o drept în față. Corespunde și timpul. Nu cred că ai fi fost capabilă să-ți iei un alt amant și să rămâi însărcinată, în perioada atât de scurtă dintre momentul când m-ai părăsit și nașterea ei.

– Nu ai s-o iei de lângă mine.

– Nici nu urmăream asta. Făcu o pauză. Ascultă, îți promit că nu voi încerca să ți-o iau. Nici măcar n-am să-i spun că-s tatăl ei. Nu vreau decât să mă asigur că nu vă paște niciun pericol.

– Du-te dracului. Grace se răsuci pe călcâie și deschise ușa din față. N-avem nevoie de tine. Îi avem pe Robert și CIA, ca să ne protejeze.

– Și vă vor proteja atâta vreme cât le veți fi de folos. Dar în curând te vei dovedi o povară pe capul lor.

– De ce?

– Fiindcă eu am terminat-o cu ei. Făcu un gest nervos. Ascultă, important este că Marvot a dat drumul câinilor din lanț. A pus o recompensă de cinci milioane de dolari pe capul tău. Și trei milioane pentru Frankie.

– Ce...? șopti ea.

– Vie sau moartă – pentru Frankie. Pe tine te preferă vie, fiindcă i-ai putea fi valoroasă, dar de Frankie puțin îi pasă.

Grace clătină din cap, refuzând să creadă.

– Nu se poate.

– Ba se poate. Știi foarte bine că te-a căutat tot timpul, de la raid. Dar, când eu am revenit în scenă, devenind o amenințare pentru el, s-a hotărât să forțeze nota. A lansat vestea acum o lună, și toți vântorii de recompense și bandiții de două parale din Europa și din SUA se dau peste cap să te găsească. Kersoff, probabil, c-a plătit pe cineva de la CIA și a luat jackpotul. Donavan a aflat de la unul dintre oamenii lui că Kersoff avusese noroc și era în drum spre tine. Buzele i se strânsură. Iar eu am hotărât că era vremea să văd cum stau lucrurile în Tallanville.

– Trei milioane de dolari pentru Frankie... Oroarea situației era copleșitoare. O fetiță...

– Știi bine că pentru Marvot asta n-ar avea nici cea mai mică importanță. N-ai stat pe tușă chiar atât de mult timp.

– Am stat destul, murmură ea, cutremurându-se. De ce?
– Am furat de la el un lucru la care ținea foarte mult. Știa că era doar o mișcare de deschidere și a vrut să mă pedepsească. Îl cunoști pe Marvot. Crede în curățenia exemplară. Mafia nu-l are la mână cu nimic.

– Frankie...

– Știu că-i o mizerie. Nu m-am așteptat să te găsească, și nici pe ea, spuse el, dur. Compania ar fi trebuit să vă protejeze. Și au încurcat-o.

– Iar tu n-ai nicio vină, comentă ea, sarcastic.

– N-am spus asta. Îmi asum toată vinovăția. Nu fac decât să-ți explic motivele pentru care am crezut că n-avea să vă afecteze cu nimic. M-am înșelat, iar acum trebuie să-mi îndrept greșeala.

– Pe-asta spune-i-o lui Charlie. Greșeala *aia* să te văd cum ți-o corectezi, Kilmer.

– Nu pot. Tăcu o clipă. Dar viețile voastre pot să le apăr, dacă mă lași. Îi înfruntă privirea. Și știi că sunt omul cu care aveți cele mai mari șanse să fiți în siguranță, Grace. Oi fi crezând tu că-s un ticălos, dar nimeni nu se pricepe mai bine decât mine la treburile astea.

Clătinând din cap, Grace deschise ușa.

– Să nu te sperii dacă în casă dai de Dillon, o preveni Kilmer.

Grace încremeni.

– Dillon?

– Nu l-ai cunoscut niciodată pe Cam Dillon, dar e foarte eficient. L-am trimis să pună o fotografie cu „Perechea” în mașina lui Blockman, în timp ce eu mă grăbeam încoace.

– De ce? Ce-s dulcegăriile astea? Nu era mai simplu ca Dillon ăsta să-i vorbească direct?

– Nu, n-avea timp, și știam că Blockman urma să-l contacteze pe North când vedea că i-a umblat cineva în mașină.

Ordinele primite de la sediu sunt mai rapide decât explicațiile lungi și târăgănite. Oricum, Dillon supraveghează casa asta de-aseară, și când v-am văzut luând-o în direcția asta, i-am spus să-nceapă să vă facă bagajele.

– Ce spui?

– N-ai prea mult timp și nu vrei să ți-l consumi cu fleacuri. I-am spus să vă împacheteze lucrurile, că trebuie să iei documentele lui Charlie și orice alte suveniruri. Dillon n-are cum să știe ce prețuiești și ce nu. Cred că de-acum aproape a terminat. Dacă vrei să mai facă și altceva, să-i spui. Făcu o pauză. Nu face decât să execute ordinele, Grace. Ia-l ușurel. Apoi, se întoarse. Azi-dimineată, l-am sunat pe vecinul tău, Rusty Baker, și am aranjat să trimită doi argați de la ferma lui ca să aibă grijă de caii voștri și să mențină curat pe-aici cât veți lipsi. Vor începe treaba de mâine.

Grace dădu să deschidă gura pentru a-i răspunde, dar Kilmer se îndepărta deja de ea.

Aruncă o privire în urmă.

– Recunoaște că și tu ai fi făcut la fel. Asta o s-o bucure cel mai mult pe Frankie, acum când știe că trebuie să plece de-aici.

La fel ar fi făcut și Grace, era formula la care se gândea întruna, de când devenise conștientă că nu mai puteau rămâne acolo. Kilmer nu făcuse decât să i-o ia înainte.

– Poate.

Kilmer zâmbi vag.

– O știi foarte bine. Am să mai stau pe-aici, și vorbesc cu tine mai târziu. Gândește-te ce e mai bine pentru Frankie. Trei milioane de dolari înseamnă o avere, iar pe lumea asta umblă o droaie de nemernici flămânzi după bani. Ai nevoie de mine, Grace.

Și porni spre padoc.

Nu avea nevoie de el, își spusese Grace, în timp ce intra în casă. Nu-l dorea în viața ei. În trecut, nu-i adusese decât necazuri, iar acum provocase încă o tragedie. CIA avea s-o mute în alt loc și s-o apere. Îi erau datori în stil mare, și nu l-ar fi lăsat pe Marvot s-o ucidă.

Trei milioane de dolari.

Dar, dacă la Langley exista o scurgere de informații, care-i îndrumase încoace pe acei vânători de recompense, cine putea spune că n-avea să se mai repete?

Dacă North afla că se producea o scurgere, avea s-o astupe. Grace trebuia să...

– Sunteți domnișoara Archer? Un bărbat înalt și blond cobora scara spre ea. Eu sunt Cam Dillon. Mă bucur să vă cunosc. Am împachetat haine cât mai multe și variate pentru dumneavoastră și fetiță. Valizele sunt în cameră. Îi zâmbi. Totuși, fetiței n-am știut dacă să-i pun în bagaje ursulețul sau colecția *Star Wars*. Sau pe amândouă. Jucăriile favorite ale copiilor se schimbă de la un an la altul. Nici eu nu reușesc să-l văd prea des pe fiul meu, și rămân mereu în urmă cu preferințele lui.

– Ai un fiu?

Dillon dădu din cap.

– Da, dar sunt divorțat. Nevastă-mea are custodia asupra lui Bobby. Se uită în jur, prin living. E frumos aici. Intim... Și pariez că fiicei dumneavoastră îi place să se ocupe de cai.

– Într-adevăr. Grace porni pe scară. Am să termin de împachetat lucrurile ei. Îi place ursulețul, dar nu va avea nevoie de el. Atâta vreme cât are clapele și cărțile, n-o să-i lipească nimic.

– Pot să-l înghesui și pe el undeva. Clapele sunt deja în cutie, alături de valize. Altceva ce mai pot s-aduc din vreo altă cameră?

- Nu, asta-i treaba mea. Kilmer nu trebuia să te amestece.

- V-am venit în ajutor cu plăcere. Apoi, zâmbetul i se șterse de pe buze. Am văzut fotografia bătrânului, pe pian. Îmi pare rău că n-am ajuns aici la timp. Kilmer era turbat de furie. Pare să fi fost un moșuleț simpatic.

- A fost mai mult decât simpatic, spuse Grace, făcând un efort să-și controleze vocea. Și acum, dacă nu te superi, eu am diverse treburi de făcut. Trebuie să mă întorc la fiica mea.

- Sigur că da. Eu sunt afară, pe verandă, dacă mai aveți nevoie de mine. Strigați-mă doar.

- Nu e nevoie să rămâi.

- Ba da, domnișoară, e nevoie. Ordinele lui Kilmer. Porni spre ușă. Iar asta-nseamnă că rămân, orice-ar fi.

Buzele ei se răsfrânseseră.

- Se pare că nivelul de disciplină e același ca pe vremea când lucram și eu cu el.

Dillon se strâmbă.

- E-al dracu' de rău, da' merită. Deschise ușa să iasă. Când terminați, am să vă duc valizele la mașină.

Te simți bine, când știi că ești cu cei mai buni.

Așa se simțise și ea când lucrase cu Kilmer. Era dur, chinuitor de meticulos și le pretindea celor din subordinea lui să-și pună în valoare toate aptitudinile și talentele, până la ultima fărâmă. Și totuși, când termina instrucția, echipa lui strălucea ca o salbă de diamante. Puteai oricând să contezi pe bărbatul sau pe femeia de lângă tine. Și puteai oricând să contezi pe Kilmer că-i scotea pe toți la liman. Niciodată nu-i dezamăgea.

Decât în ultima misiune de la El Tariq.

Nu te gândi la asta. Grace învățase ceva în noaptea aceea, și mersese înainte. Nu-i fusese ușor. În continuare, ani de zile, avusese momente de furie în care nu-și dorea nimic mai mult decât să-l ucidă pe ticălosul ăla de Marvot. Și totuși, fusese nevoită să lase totul în urmă, când aflase că era însărcinată cu Frankie. La început, nu-și putuse pune în pericol copilul încă nenăscut, iar după ce Frankie venise pe lume îi fusese chiar imposibil. Sperase ca, de-a lungul timpului, să poată uita și să trăiască o viață normală. Dar acest lucru nu se întâmpla. Kilmer venise, aducând cu el și trecutul.

Și avea să se dezlănțuie infernul.

4

Vreau să sar peste barieră, mamă, spuse Frankie, în timp ce-l călărea pe Darling înapoi spre locul unde Grace își înșeua iapa. Pot?

Grace se uită cu atenție la fața ei.

– De ce?

– Așa vreau eu. OK?

Dădu din cap.

– Dacă așa vrei... Dar să ai grijă.

– N-o să mă arunce. Frankie îl întoarse pe Darling și porni în jurul arenci. Mă întorc imediat, și pe urmă îl ducem în grajd.

Un ultim rămas-bun pentru cal? Nu, Grace bănuia că era mai mult decât atât. Frankie voia să fie stăpână pe ceva, pe orice, în acea viață care-i fusese întoarsă cu susu-n jos. Grace putea să înțeleagă acest sentiment. Și ea avea aceeași stare de deznădejde. Numai că pe ea n-ar fi ajutat-o un salt cu armăsarul peste un obstacol.

– Hai, Darling, murmură ea. Dă-i ceea ce-și dorește.

De astă dată, nu se mai simți nicio ezitare. Darling zbură peste barieră, la mare înălțime, părând foarte mulțumit de sine însuși.

– Bravo, băiatule.

O privi pe Frankie cum se întorcea spre ea. De data asta, pe fața ei nu se mai vedea nici urmă de bucurie sau exultare. Doar satisfacție și hotărâre.

– Foarte bine, Frankie.

Fata ridică din umeri.

– Darling a sărit, nu eu. Eu n-am făcut decât să mă țin în șa.

– Și te-ai ținut foarte bine.

Frankie îl întoarse pe Darling spre grajd.

– Care dintre îmblânzitorii de la ferma lui Baker îl va călări pe Darling?

– Tu pe care l-ai vrea?

– Fata aia de la Viena e destul de bună. Maria cred c-o cheamă. Am văzut-o călărind la o demonstrație din Compton, și se purta frumos cu caii.

– Atunci, așa va fi, Maria va avea grijă de Darling. Am să mă ocup eu de asta. Adăugă cu blândețe: Dar e numai pentru un timp, Frankie. Ai să te întorci.

– Mda... Fetița privea drept înainte. Însă nu va mai fi la fel, nu-i așa? Charlie n-o să mai fie aici. Și nu știi dac-am să pot vreodată să... N-am să mai pot vedea ferma la fel. Îi voi vedea pe... oamenii ăia.

Grace simți cum o ardea furia pe dinăuntru. Hristoase, în noaptea trecută lui Frankie îi fusese luat atât de mult... Grace se chinuise din răspuțeri să-i dăruiască o copilărie fericită, iar acum aceasta îi era întinată.

– Atunci, va trebui să uiți de ei și să te gândești numai la Charlie. Așa ar vrea și el să faci. Va fi darul tău pentru el.

Frankie clătină din cap, a îndoială.

– Am să-ncerc, mamă.

Apoi descălecă și porni spre grajd, ducându-l pe Darling de dârlogi.

– S-ar putea să se întâmple din nou, nu-i așa? de-asta vrei să fugim.

Ce să-i răspundă?

Adevărul. N-o putea minți pe Frankie. Întotdeauna fusese sinceră cu ea și nu voia ca această încredere să se piardă.

– Da, s-ar putea să se mai întâmple.

Oprindu-se, Frankie se întoarce cu fața spre ea.

– De ce?

Grace știuse că avea să vină și acest moment, iar acum, că sosise, se simțea aproape ușurată.

– Cu mult timp în urmă, am lucrat pentru o agenție a guvernului, iar un criminal foarte periculos și puternic s-a înfuriat pe mine. Am făcut un lucru pe care el nu voia să-l fac, și de-atunci a trebuit să mă ascund, ca să nu mă omoare.

– E ca-n filme, remarcă Frankie.

– Nu ca-n alea pe care ai tu voie să le vezi.

Încercă să zâmbească.

– Mereu i-am spus lui Charlie să nu te lase să te uiți la filme de aventuri.

– Poliția sau altcineva nu poate să-l împiedice să-ți facă rău?

– Încearcă. Sunt unele probleme. E un om foarte important.

– Nu înțeleg.

Cum ar fi putut? se întrebă Grace. Mituirile, aranjamentele și corupția nu intrau în domeniul ei de înțelegere.

– Uneori, nici eu nu înțeleg. Dar esențialul e că trebuie să fugim.

– Dar n-ai făcut nimic rău, se încruntă Frankie. Nu putem să ne luptăm cu ei?

Trei milioane de dolari pe capul lui Frankie.

– Nu, nu se poate. Dar voi încerca să găsec o soluție ca să nu mai fie nevoie să fugim și altă dată.

Clătină din cap.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, Frankie. Aș vrea să fi putut opri totul.

Frankie se întoarce.

– Charlie ar fi vrut să lupte. Și el a luptat, în al Doilea Război Mondial, și a spus că, dacă nu-i opreau pe naziștii ăia, ne-ar fi ocupat țara. Chiar și aici, în Alabama, ar fi ajuns.

Grace o privi cum îl ducea pe Darling în grajd. Suportase toate dezvăluirile atât de bine pe cât se așteptase ea. Probabil că nici nu i se păreau foarte reale, după cum o dovedea remarca aceea despre filme. Dar moartea lui Charlie era cât se putea de reală; teroarea pe care o simțise în noaptea trecută era și ea reală. Cu timpul, avea să accepte realitatea povestirii pe care i-o spusese Grace. Descălecă și porni după Frankie.

– Grace. Robert venea spre ea. Îți iau eu calul în primire. Au venit North și Crane. Sunt în mașină, lângă padoc. Vor să-ți vorbească.

– Nu vreau să vorbesc cu...

Se întrerupse. N-avea încotro. Trebuia să le vorbească. Avea nevoie de ajutor ca să-și găsească o altă ascunzătoare, și protecție pentru Frankie. Îi aruncă lui Robert căpăstrul calului.

– O să te-ajute Frankie. Stai cu ea până mă întorc.

Robert dădu din cap și duse calul în grajd.

Grace aruncă o privire spre Buick-ul albastru de lângă padoc. Din mașină nu mai coborâse nimeni altcineva. O așteptau să vină la ei. O manevră psihologică? Dacă asta era, nu mirosea a bine.

Porni prin padoc, spre Buick.

– Pe dracu'! Grace deschise portiera mașinii și coborî. Sunteți nebuni dacă vă închișiți c-am să vă las să vă folosiți de mine sau de Frankie pentru jocurile voastre.

– Veți fi în deplină siguranță, îi spuse Crane. Vom avea grijă să fiți cât mai bine protejați. Nu trebuie decât să-l atragem pe Marvot afară din bârlogul lui, iar tu ai putea să fii momeala.

– Și s-o pun pe Frankie într-un pericol și mai mare? Nici nu mă gândesc. Găsiți-ne un loc unde să ne ascundem până când Marvot uită de noi.

Crane clătină din cap.

– Din păcate, nu vă mai putem finanța protecția. La urma urmei, v-am dat opt ani.

– Iar tatăl meu v-a dat viața lui.

– Nu știu nimic de asta. A fost înainte să vin cu la agenție. Sarcina mea e să pun capăt acestei afaceri, și mă aștept să mă ajuți.

– Lăsându-te să ne legi de copac ca pe niște capre momeală pentru un tigru.

– Sau poate să joci un rol mai activ. Înțeleg că ai fi în stare să...

– ... să te bag în mă-ta.

Crane se înroși la față.

– Te rog să mă înțelegi. Cooperează, sau rămâi singură. Ai mers destul pe gratis. Diseară, mă întorc la Washington și aștept răspunsul tău.

Grace se întoarce spre North.

– Dumneata vād că nu scoți o vorbă. Crane vorbește din partea amândurora?

North ridică din umeri.

– E superiorul meu, domnișoară Archer.

– Țsta-i singurul vostru răspuns? Trânti portiera mașinii. Atunci, luați-o din loc de pe ferma asta. Țsta-i răspunsul meu. Și porni cu pași mari spre padoc.

– Ai fost dur cu ea, remarcă North. Nu poate fi forțată, șefule.

– Oricine poate fi forțat, răspunse Crane. Nu e nevoie decât să apeși pe butoanele potrivite. Are un copil de protejat, și până la urmă o să cedeze. Pornește mașina. Hai să ne întoarcem în oraș. Vreau să ne vadă cum plecăm. Finalitatea gestului are s-o sperie.

– Nu fi așa de sigur. North aruncă o privire după Grace, în timp ce pornea mașina. Grace se uita drept înainte, iar limbajul trupului ei spunea că era furioasă și sfidătoare. Nu arunca nici măcar o privire în urmă. Nu pare deloc speriată.

Birocrat împuțit.

Nu încăpea nicio îndoială că voise s-o sperie. Cum îndrăzneă să se folosească de siguranța lui Frankie ca să negocieze pentru a-și atinge scopul? Îi venea să-l strângă de gât. Nu, ar fi fost prea ușor pentru el. Să-l fiarbă în oală seacă...

– Înțeleg că n-a mers bine. Robert stătea în fața grajdului. Crane ăsta e cam împuțit.

– Mai bine dă-le un telefon și spune-le să vină și să te ia, replică ea scurt. Le-am spus să dispară de la fermă.

– Am venit cu mașina mea. Nu voiam să mă apropiu de Crane mai mult decât era nevoie. Buzele i se arcuiră. N-a avut nicio obiecție. Nu-i place să aibă de-a face cu noi, peonii.

– Nu ține legătura cu specia umană. Voia să ne folosească drept momeli, pe mine și pe Frankie. Și pe Frankie!

– Rahat... se încruntă Robert. Martor mi-e Dumnezeu, Grace, că n-am știut nimic despre asta. Cred c-ar fi trebuit să bănuiesc ceva, când l-a adus North în combinație. Dar North nu-i un băiat rău. Nu m-aș fi așteptat să meargă și el pe ideea...

– Ei bine, a mers, îl întrerupse Grace. Și probabil că și misiunea ta s-a încheiat. Fă-mi o favoare și ia-ți rămas-bun de la Frankie, înainte să pleci. A suferit destule pierderi și fără să mai dispari și tu fără o vorbă.

– N-aș face asta. Și nici nu sunt de acord cu ideea lui Crane de a vă lăsa fără protecție. Ar trebui să mă cunoști destul de bine, de-acum. Țin la voi.

În timp ce-l privea, o parte din furie i se mai risipi. Era Robert, prietenul ei. N-avea nicio vină pentru deciziile lui Crane.

– Știu. Dar ești agent și trebuie să îndeplinești ordinele. Mi-e greu să uit asta.

– Atunci, străduiește-te. Și acum, cu ce vă mai pot ajuta?

– Nu știu. Va trebui să mă gândesc. Frankie unde-i?

– Tot în grajd, cu Kilmer.

Grace încremeni.

– Ce...?

– A intrat în grajd imediat ce ai plecat tu și a spus că are el grijă de cal. Robert făcu o mutră lungă. Eu am protestat, așa simbolic, da' știi că, de fapt, nu prea le am eu pe-astea cu caii. Știam că Frankie va fi în siguranță cu el, iar Kilmer părea să știe ce face.

Grace dădu din cap.

– Da, se pricepe la cai.

Totuși, nu voia ca Frankie să aibă de-a face prea mult cu el, fir-ar să fie... Știa cât de charismatic putea fi ticălosul și nu dorea s-o influențeze pe Frankie.

Robert îi studia expresia.

– Mi s-a părut OK. E-n siguranță, nu? Azi-dimineață l-am sunat pe un amic de la Washington și l-am verificat pe Kilmer. N-are cine știe ce la dosar, dar Stolz mi-a spus c-a auzit zvonuri că pe vremuri Kilmer era un om prețuit de agenție.

Grace îi aruncă o privire.

– Pe vremuri?

– A rupt relațiile cu CIA acum opt ani.

– Ce?

– Nu știai?

– Nu, n-am mai vrut să știu nimic despre el, decât că ieșise din viața mea. A avut grijă CIA de asta. Mi-au dat o nouă identitate, și pe tine.

Se uită cu dor spre ușa grajdului. Voia să intre acolo în fugă, dar trebuia să se mai calmeze înainte de a apărea din nou în fața lui Frankie. Încă mai era furioasă pe Crane și nu voia ca Frankie să-i simtă imboldul de a o smulge de lângă Kilmer. Avea să rămână cu Robert până se mai calma.

– Kilmer ce face acum?

– Eu de un' să știu? Îl cunoști destul de bine – ghicește. Ce știe să facă?

Orice voia. Niciodată nu cunoscuse pe cineva mai capabil să manipuleze circumstanțele, astfel încât să iasă pe placul lui. Era un comandant înăscut, iar oamenii lui îi purtau o loialitate fanatică.

– Pe vremea când l-am cunoscut, conducea o echipă specială de comando a CIA. Se specializase în raiduri de gherilă și operațiuni complexe. CIA îl trimitea când situația devenea prea dificilă pentru echipele de comando obișnuite.

Robert fluieră încet.

– Impresionant.

Da, la fel își spusese și ea, prima oară când îl cunoscuse pe Kilmer. Avea un stil calm, dezinvolt, discret, iar prezența lui domina fără niciun efort.

– Ocazional, North îi trimitea câte un agent pe care voia să-l călească.

– Și așa te-a trimis și pe tine?

– Așa m-a trimis și pe mine.

– Cum a fost?

– Îmbătător, ca și cum aș fi băut un whisky sec. Și înspăimântător de parcă aș fi mers pe sârmă peste Marele Canion. Știa precis tot ce făcea și ne trăgea după el. Aveam doar douăzeci și trei de ani, iar el părea uriaș. Mă orbea aproape la fel ca pe restul echipei, când eram prin preajma lui.

– Dar ți-a trecut.

– A, mi-a trecut, ba bine că nu... Nu putea să mai aștepte. Trebuia s-o ia pe Frankie de lângă Kilmer. Mă duc s-o iau pe Frankie, spuse ea, pornind spre ușa grajdului. Tu stai aici, eu am s-o aduc la tine ca să vă luați rămas-bun.

– Nu te grăbi așa. Vor fi nevoiți să mă smulgă cu forța de lângă voi două.

– Ai o slujbă, Robert. Nu ți-o poți risca. Înțeleg. Peste umăr, adăugă cu amărăciune: Când nu-s furioasă ca toți dracii.

— Imediat ce intră în grajd, auzi vocea lui Frankie.

— Darling e, de fapt, favoritul meu. Mi se pare nedrept să am favoriți, dar Charlie mi l-a dat pe Darling mie, iar mama spune că unii cai au o putere specială de înțelegere.

— Sunt sigur că are dreptate, răspunse Kilmer. Știe multe despre cai. Cu siguranță, Darling e foarte arătos.

— Îmi plac caii palomino. Darling îmi amintește de Trigger, calul lui Roy Rogers. Știi că Trigger știa cincizeci de trucuri?

— Nu. Am auzit și eu că era deștept, dar asta mi se pare uluitor.

Grace ajunsese destul de aproape pentru a-i vedea pe Kilmer și Frankie în boxa lui Darling. Fetița se uita la Kilmer cu o expresie animată, iar el îi zâmbea. Mare minune că reușise s-o smulgă din depresie, fie și doar pentru câteva momente.

— Frankie.

Aruncând o privire spre Grace, Frankie dădu din cap.

— Tocmai terminam, mamă. A trebuit să-l ajut pe domnul Kilmer. Nu știa unde erau toate lucrurile.

— Spune-mi Jake, i se adresă el fetei. După ce răscolim împreună prin bălegar, nu mai are rost să ne formalizăm.

Frankie zâmbi.

— Da, cred că nu.

— Robert te așteaptă, Frankie, îi spuse Grace. Ar dori să vă luați rămas-bun.

Fetei îi căzu fața.

— Da, așa c... Trebuie să ne despărțim de Robert. La asta nu m-am gândit.

— Și el e la fel de trist ca și tine, Frankie. Oricum, nu ne despărțim pentru totdeauna. Prietenii buni rămân prieteni.

— Mda, așa cred... Își șterse mâinile de prosopul pus pe ușița boxei. Doar că toată lumea pare să... plece...

Fără să mai aștepte răspunsul, o luă la goană pe culoar, spre ușă.

Grace rămase cu privirea după ea.

– Fir-ar al dracului să fie...

– Nu ți-l repartizează din nou pe Blockman? se interesă Kilmer. Poți să-l ceri?

– Nu.

Ochii lui se îngustară.

– De ce?

Grace nu scoase niciun cuvânt.

– De ce nu poți?

– Fiindcă i-am trimis pe North și Crane la dracu'.

– Interesant. Stătea perfect nemișcat, dar Grace simțea furtuna care mocnea sub aparențele calme. Și pot să te întreb și eu de ce?

– Crane a vrut să se joace de-a ulii și porumbeii cu mine și Frankie, ca preț pentru a ne proteja în continuare. L-am băgat în mă-sa.

După un moment de tăcere, Kilmer spuse:

– Cred că ar trebui să-i fac o vizită lui Crane cu prima ocazie. Apoi adăugă: Deși prostia lui ar putea acționa în avantajul meu, dacă te îndreaptă spre mine. Așa e?

– Nu.

– Mai spune-mi o dată, după ce vei avea timp să te gândești la toate consecințele. Se întoarce, pornind spre ușă. Îl las pe Dillon aici, să stea de veghe și să vadă de cai, până mâine-dimineață, când vin oamenii lui Baker să ia ferma în primire. Voi vă întoarceți la motel?

– Numai pentru noaptea asta.

Îi mai dădu lui Darling o ultimă palmă ușoară pe crupă, apoi îl urmă pe Kilmer spre ușă.

– După aia, am plecat. Imediat ce-mi pun la punct un plan, mă duc la bancă și-mi scot banii. Spuneai că am la dispoziție două zile. Mai e valabil termenul?

– Din câte știu eu, da. Donavan stă cu degetul pe pulsul lui Marvot, la El Tariq, și mă ține la curent. Făcu o pauză. Eu am deja un plan gata făcut, Grace. Și mai am și o echipă bună care să vă apere.

– Robert a spus că nu mai lucrezi pentru CIA.

– Știi că jumătate din oamenii mei nu erau din CIA nici chiar pe vremea când lucrai și tu cu mine. Nu mi-a fost greu să-i înlocuiesc pe agenții guvernamentali. Și mulți dintre ei au preferat să rămână cu mine.

Îl putea crede. Kilmer inspira loialitate fără să facă nici cel mai mic efort.

– Ca să ce?

Kilmer ridică din umeri.

– Ca să îndeplinim misiunile pentru care suntem angajați. Pe lumea asta se găsește oricând de lucru pentru o mașinărie militară bine unsă. Am făcut de toate, de la salvarea unor directori petroliști răpiți, în Columbia, până la debarasarea forțelor americane din Afganistan de trăgătorii teroriști. De când am plecat din CIA, nu s-au schimbat prea multe.

– Și atunci, de ce-ai plecat?

Îi înfruntă privirea aspră.

– Din același motiv ca și tine. S-a împuțit acolo brânza.

– Și n-ai vrut să-i mai ajuți.

– N-am de gând să mă justific, spuse el încet. Am făcut ceea ce aveam de făcut. De miracole nu-s în stare. Am avut de ales.

– Și ai ales prost, comentă ea, mutându-și privirea. L-ar fi putut costa viața pe tatăl meu.

– Nu l-a costat, deși exista și posibilitatea asta. A trebuit să mă mișc repede, ca să-i salvez pe alți patru oameni din echipa mea pe care trebuise să-i lăsăm la El Tariq în noaptea aia. Tatăl tău era la Tanger. N-aș fi avut timp să ajung la el înainte că Marvot să-i poată întinde o cursă.

– Și nu m-ai lăsat nici pe mine să mă duc la el. Pumnii i se strânseseră, lângă trup. M-ai lovit în cap și m-ai închis în pivnița aia nenorocită. Nu ți-am cerut ajutorul. N-aveam nevoie de tine. Aș fi putut ajunge la tatăl meu de una singură.

– Iar acolo te-ar fi așteptat Marvot. I-am trimis tatălui tău un avertisment, doar pentru eventualitatea că mă înșelam. N-a plecat din Tanger. Asta nu-ți spune nimic?

– Poate că n-a primit avertismentul.

Kilmer clătină din cap.

– L-a primit, dar nu avea nevoie de niciun avertisment. Știa ce se întâmplase la El Tariq.

– Ba *nu* știa. El era cel care le spusese agenților CIA despre Marvot, din capul locului. Mi-a obținut misiunea de la El Tariq. N-a avut nicio vină că cineva i-a vândut pontul lui Marvot.

– Ți-am mai spus și atunci. Tatăl tău i-a vândut pontul, Grace.

– Nu-i adevărat, minți. N-ar fi făcut asta. Știa că eram și eu acolo. Mă iubea.

Kilmer nu-i răspunse.

– *Mă iubea*, repetă ea.

– Poate a crezut că putea să te scoată de-acolo înainte să ne cadă ceru-n cap. Dar sfârșitul misiunii se apropia prea repede... Ridică din umeri. Am mai vorbit despre asta, și nici atunci nu m-ai crezut. N-ai să crezi nici acum. Așa că hai să lăsăm totul în urmă și să ne ocupăm de ceea ce se întâmplă acum. Ai nevoie de mine ca s-o protejez pe Frankie, iar eu am mijloacele și dispoziția s-o fac. Lasă-mă să te ajut.

Grace încercă să-și controleze mânia și sentimentul de trădare pe care i le redeșteptaseră acele amintiri. Scutură din cap, cu mișcări smucite.

– Pot s-o protejez și singură. Se uită prin curtea grajdurilor, spre Frankie și Robert. Trebuie să mă duc acolo. Slavă Domnului că Frankie nu arată prea necăjită.

– E foarte apropiată de el?

Grace porni prin curte.

– Da.

– Și tu?

Îi aruncă o privire peste umăr.

– Ce spui?

– Te-ai culcat cu el?

Grace se opri.

– Nu te privește.

– Știu. Oricum, nu pare să conteze.

Tonul lui era liniștit, dar încărcat cu toată intensitatea pe care și-o amintea atât de bine.

O, Doamne, iar trupul ei reacționa, răspundea, ca și cum de la momentele lor de intimitate ar fi trecut doar o noapte, nu nouă ani de zile.

Nu!

– N-o să conteze ce simt eu, Grace, continuă el. Dacă te hotărăști să-mi încredințezi mie rezolvarea problemei, vei rămâne complet stăpână pe situația ta personală.

Cu el, nu fusese niciodată stăpână pe situație – pe niciun fel de situație. Era de ajuns s-o atingă, că se și topea. Atracția sexuală o zăpăcise și o speriasc. La început, crezuse că era doar adorarea eroului, dar în săptămânile următoare devenise ca un drog, scăpând complet de sub control.

Nu putea fi același sentiment. Acum era mai bătrână și avea toate motivele să nu mai simtă la adresa lui decât furie și înverșunare.

În zâmbetul lui se simțea o mică undă de tristețe.

– Nici pentru tine nu pare să se fi schimbat nimic, nu-i așa? Să nu te simți prost. Hormonii n-au nimic de-a face cu gândirea logică la rece. Se întoarse să plece. La noapte, voi fi în apropierea motelului. I-am dat lui Blockman o carte de vizită cu numărul meu de mobil, ca să ți-o dea. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

Și porni spre drum.

Grace se bucura că plecase. Schimbul de replici o zguduise și nu voia să mai aibă de-a face cu el, pentru un timp. Crezuse că reușise să-l scoată din viața ei, dar era clar că asta nu se aplica și instinctelor fizice.

Putea să-i facă față. Poate că aventura lor se sfârșise prea brusc pentru ca să se poată încheia complet și firesc. Unele urme de emoție, rămase vii, erau firești, probabil, într-o asemenea situație. Poate că data viitoare când îl vedea n-avea să mai simtă niciun fel de tensiune sexuală. Trebuia să țină minte cine era el și ce făcuse, și totul avea să revină la normal.

Normal?

Ce era normal într-o lume ca asta, unde niște oameni buni ca Charlie puteau fi uciși fără niciun motiv?

– Îmi place de domnul Kilmer, spuse Frankie, în timp ce se instala în pat, în aceeași seară. De Jake, vreau să zic. Mi-a spus că pot să-i zic Jake. Cred că e cool. Da' ție nu-ți place de el, nu-i așa?

– Mi-a plăcut, cândva, răspunse evaziv Grace. De ce-l găsești cool?

– Ascultă. Cei mai mulți oameni nu-i ascultă cu adevărat pe copii. Dar el mă ascultă. Căscă. Și mai cred și că e deștept. Nu vorbește prea mult, dar e destul de... E deștept, mamă?

– Foarte deștept.

– Și ai lucrat cu el când erai superspioană?

– N-am fost supernimic. Îmi făceam doar meseria. O sărută pe frunte. Te simți mai bine, puișor?

– Nu știu. Când eram în hambar, iar am început să plâng.

– E normal. Crezi că ți-ai revenit, și pe urmă se întâmplă ceva și iar izbucnești în plâns.

– Și tu la fel?

– Și eu. Dar important e că azi am făcut ce-ar fi vrut Charlie să facem. Și că ne amintim cu drag de el în fiecare zi. Putem face asta, nu-i așa?

– Sigur că da, răspunse Frankie, apropiindu-și degetele de genele lui Grace pentru a le atinge ușor ca fulgul. Ai ochii umezi. Dintr-odată, își îngropă fața între sâniile lui Grace. Mă doare când te doare. Ce pot să fac?

Cu un nod cât pumnul în gât, Grace o strânse la piept.

– Să mă iubești. Și te voi iubi și eu pe tine. Asta vindecă aproape orice. O culcă la loc pe pernă. Și acum, dormi.

– Totul o să fie bine, nu-i așa? întrebă în șoaptă Frankie. N-o să se mai întâmple nimic rău, da?

Grace dădu din cap.

– N-o să ți se mai întâmple nimic. Îți promit că voi avea grijă de tine.

– Și de tine, insistă fetița.

– Și de mine. O înveli mai bine cu pătura. Trebuie să am grijă de mine, ca să pot avea grijă și de tine. Așa e învoiala. Noapte bună, puiule.

– Noapte bună, mamă.

Grace stinse lumina de pe noptieră și dădu la o parte cearșaful de pe patul alăturat. Se îndoia că ar fi putut adormi, dar voia ca Frankie să aibă pe cineva cu ea în cameră, dacă se trezea în timpul nopții. Fiica ei trecuse în ultimele câteva zile prin destule momente de spaimă și nesiguranță ca să-i ajungă pe toată viața.

Frankie adormise deja. I se auzea respirația adâncă și regulată.

Grace se duse la fereastră și își coborî privirea spre parcare aflată cu două niveluri mai jos. Ce se aștepta să vadă? O forță a poliției de elită invadând orașul? Poate. Marvot își putea permite o forță de elită, dacă avea de unde să plătească și recompensa pe care o pusese pe capetele lor.

Dar nicio forță angajată de el n-avea să fie vreodată la fel de bună ca echipa lui Kilmer.

Mâna i se încleștă pe draperie. Faptul că un asemenea gând n-o șoca deloc demonstra că îl avusese în minte aproape tot timpul. Oricât ar fi vrut să-i respingă oferta de ajutor, ideea îi tot revenea în minte. Kilmer era singurul care putea s-o ajute pe Frankie în măsura în care nimeni altcineva nu putea nici să se gândească măcar. Dacă Grace continua lupta pe cont propriu, ar fi însemnat să fie pe fugă tot timpul, și de un milion de ori mai vulnerabilă. Trecuse în revistă zeci de ascunzători posibile, dar nicăieri n-ar fi fost la fel de în siguranță ca sub aripa lui Kilmer.

Frankie murmură ceva în somn. Visa.

Și dacă visul devenea coșmar? Grace îi promisese că avea să fie în siguranță. Avea oare dreptul să-l refuze pe Kilmer, când acesta putea să-i garanteze lui Frankie viața?

Da, fir-ar să fie, Grace era inteligentă și capabilă, și n-avea chef de amestecul...

Pe mă-sa. Conta, în primul rând, de ce avea nevoie Frankie, nu ce chefuri avea Grace. Foarte bine – las' să-și pună Kilmer fundul la treabă, apărând-o pe Frankie. Fata merita tot ce puteau ei să-i ofere.

Își luă telefonul celular și formă numărul lui Kilmer, citindu-l de pe cartea de vizită pe care i-o dăduse Robert. Imediat ce-l auzi răspunzând, spuse:

– N-am încotro, fir-aș a dracu'. Trebuie să fie în siguranță.

– Fii mai clară.

– Răspunsul este da. Dar o vom face în termenii mei, iar dacă nu-mi place cum te ocupi de ceva, contramandez totul. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles. Mă pun în mișcare. Să fie gata de plecare la cinci dimineața.

– Să nu dai buzna aici ca un tăvălug. Nu vreau să se sperie.

– Am s-o înconjur cu tot confortul familiar de care sunt în stare. Dar factorul de decizie vei rămâne tu. Tu ești centrul vieții ei. Tu ești cea care va trebui s-o ajute să aibă încredere în ceea ce facem.

– Ai făcut deja unele tatonări, comentă ea sarcastic. Te găsește cool.

Kilmer tăcu un moment.

– Serios?

– E un copil și nu te cunoaște.

– Sunt de-a dreptul dezumflat. Făcu o pauză. E extraordinară, Grace. Ai făcut o treabă remarcabilă.

– M-am străduit. E cu totul deosebită. Pe un ton mai aspru, adăugă: Și n-o să i se întâmple nimic. Așa că n-ar strica să faci o treabă cât mai bună, atât la nivel de planificare, cât și de execuție.

Și închise.

Gata. O făcuse.

Se întoarse la patul lui Frankie și o privi. O frumusețe de fată. În timp ce dormea, încă mai avea acea vulnerabilitate luminoasă a unui copil mult mai mic.

– Am pornit la drum, puiule, îi șopti ea. Nu e ceea ce-mi dorisem, dar cred că e cel mai bine pentru tine. Iisuse, sper să fie cel mai bine pentru tine.

5

Gata? întrebă Kilmer, când Grace deschise ușa.
Grace dădu din cap.

– Frankie e în baie. Vine imediat.

– Cum suportă?

– Bine. E foarte rezistentă. I-am spus că trebuie să găsim un loc sigur unde să mergem și a înțeles. Grace făcu o mutră acră. Cred că mai îngrijorată e pentru mine, decât pentru sine însăși.

– Nu m-ar mira. Kilmer își deschise telefonul. Dillon, vino și ia bagajele. Mergem.

– Ce, credeai c-am să mă răzgândesc în ultima clipă?

– Era și asta o posibilitate. Nu te arătai prea entuziasmată de...

– Bună, Jake, îl salută Frankie, ieșind din baie.

– Bună, Frankie. M-am bucurat să aud că veniți cu noi. O să avem nevoie de ajutorul tău.

Fata se încruntă.

– La ce anume?

– La îngrijitul cailor de la fermă.

Făcu ochii mari.

– Cai? Câți sunt?

– Trei. Nu știu detaliile, dar cred că vor avea nevoie de cât mai multă mișcare și îngrijire.

– Caii au întotdeauna nevoie de îngrijire. Mama nu mi-a spus că mergem la o fermă. E a ta?

– Nu, am închiriat-o doar, pentru câteva luni. Sper ca între timp să vă puteți întoarce acasă.

– Și unde e?

– Lângă Jackson, Wyoming. Cred că-i destul de frumoasă.

– În vest. O fermă... Ochii lui Frankie străluceau. Ca Roy Rogers.

Kilmer zâmbi.

– Dar mă tem că nu e niciun Trigger. Dacă vrei un cal minune, va trebui să ți-l dresezi singură.

– Nu-l putem lua pe Darling? Am și început să-l dresesz.

– Nu chiar acum. Poate mai târziu.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Kilmer deschise.

– Frankie, el e prietenul meu, Dillon. Vine cu noi la fermă. Vrei să-i arăți unde sunt bagajele?

– Sigur.

Îl conduse pe Dillon prin salon, spre dormitor.

– Ești cowboy? îl întrebă ea, în timp ce-i arăta bagajele puse lângă pat. Nu prea pari.

– Sunt un cowboy în devenire, răspuse Dillon. Poate-mi dai și tu câteva lecții.

– Poate... îl privi ea cu îndoială. Dar la vaci nu mă prea pricep. Lui Charlie nu-i plăceau vitele. Numai caii. Sunt și vaci acolo, Jake?

– N-am auzit să fie. Va trebui să aflăm împreună, spuse el, luând una dintre geți. Dar așa, aventura va fi cu atât mai interesantă. O privi pe Grace. Toate bune, pân-aici?

– Vom vedea, după ce ajungem la ferma asta. Cu ce mergem până acolo?

– Luăm mașina până la un aeroport privat de lângă Birmingham, iar de acolo vom zbura cu un mic avion cu reacție, până la Jackson Hole. Și de-acolo până la fermă o să închiriem o mașină.

– N-o să ne urmărească nimeni?

– Nimeni. Doar mă cunoști.

– Te-am cunoscut acum nouă ani.

– Nu m-am schimbat. Îi întâlnești privirea și i-o susțin. Mai ales, când e vorba de lucruri importante.

Cu un efort, Grace își smulse privirea dintr-a lui.

Kilmer se întoarse iar spre Frankie.

– Du-te la mașină cu Dillon, Frankie. Noi verificăm dacă n-ai mai uitat nimic prin dulapuri și sertare, ca de obicei, și venim imediat după voi.

Frankie o privi pe Grace.

– OK?

Mama ei dădu din cap, iar fetița luă trusa de toaletă din mâna lui Dillon.

– Pe-asta o duc eu...

În timp ce ieșeau, Grace își luă jacheta de pe canapea.

– Vorbește clar. Cât de sigur e locul ăla?

– Cât de sigur îl pot face eu să fie. Aduc la fermă aproape toată echipa, ca să vă păzească pe voi două. Hârțiile le-am îngropat; cu excepția cailor, ferma se poate întreține singură, așa că localnici nu vor fi prin zonă.

– De ce te-ai gândit la o fermă?

– Ți-am spus că vreau ca Frankie să stea cât mai comod posibil.

Ochii ei se îngustară, privindu-l lung.

– Dar mai e și altceva, nu-i așa?

Drept răspuns, buzele lui se arcuiră la colțuri.

– Ce bine mă cunoști...

Grace deveni rigidă.

– Dumnezeu, chiar ai de gând să încerci Perechea.

– Numai dacă nu va avea niciun impact asupra voastră.

– Ești nebun. Acum nouă ani ai pierdut trei oameni la El Tariq. Nu ți-a fost de ajuns?

– Prea mulți. Chiar și unul ar fi fost prea mult. De-asta nu vreau să mă dau bătut. Erau oamenii mei și nu i-am scos de-acolo la timp. Tu ai reușit să scapi, dar pe urmă ani de zile ai stat ascunsă de ticălosul ăla, temându-te să duci o viață normală. Din clipă-n clipă, putea s-apară și să-ți ia tot ce construiseși – inclusiv viața ta, și a lui Frankie. Nu voi lăsa ca amenințarea asta să mai planeze asupra voastră. Făcu o pauză. Și nici pe Marvot nu-l voi lăsa să stea liniștit, conducându-și micul imperiu. Va pierde totul, după care am să-l omor. Și voi începe cu Perechea.

Rostise ultimele cuvinte fără nicio expresie, dar cu cea mai deplină convingere.

Marvot mort. La acest gând, Grace simți izbucnindu-i în suflet un val de satisfacție feroce.

– Încă-l mai urăști pe nemernic.

Kilmer îi studia expresia.

– Îmi amintesc că într-o vreme nu te puteai decide pe cine dintre noi voiai mai mult să-l omori – pe Marvot sau pe mine.

– Pe Marvot. La limită. Mi-a omorât tatăl – iar tu ești cel care m-a împiedicat să-l salvez.

– Și aș mai face-o încă o dată. Cum ai reușit să te abții și să nu te răzbuni pe Marvot, atâția ani?

– Frankie.

Încerca să-și supprime tumultul emoțional pe care-l declanșase ura ei contra lui Marvot. Nu se schimbase nimic. Motivul pentru care fugise și se ascunsese, lăsându-l pe Marvot în pace, era încă prezent și valabil.

– Am ieșit din combinație. N-am să te ajut.

Sprâncenele lui se înălțară.

– Ți-a cerut cineva să ajuți?

– Crane.

– Eu nu sunt Crane. N-am nevoie de ajutorul tău. Îi făcu semn să iasă înaintea lui. Nu vreau decât ca voi două să fiți în

siguranță. Toată viața mi-am rezolvat problemele destul de bine fără ajutorul tău, Grace. Nici cu Perechea n-o să se întâmple altfel.

– Foarte bine. Trecu pe lângă el, pornind spre ascensor. Fiindcă, în clipa în care văd cel mai mic semn c-ai pus ochii pe Pereche, în timp ce Frankie e la ferma aia, am dispărut amândouă.

– Robert! Frankie sări din mașină și o luă la fugă pe asfaltul pistei, spre hangarul lângă care stătea Robert Blockman. Îl îmbrățișă din toată inima. Ce-i cu tine aici? Credeam că...

– Și eu credeam la fel, răspuse el și o ridică, învârtind-o în cerc. Dar pe urmă m-am gândit cât de multă nevoie ai de mine ca să treci de la centura maro la centura neagră. Dacă lasam să treacă prea mult timp, uitai tot ce-ai învățat. Așa că m-am hotărât să vin și eu.

– Excelent! Îl strânse iar în brațe, apoi se întoarse spre Grace. Nu-i așa că-i extraordinar, mamă?

Grace dădu din cap.

– Nu era bine să-ți pierzi reflexele.

Întâlni privirea lui Robert peste capul lui Frankie.

– Dar tu ai mult mai mult de pierdut decât Frankie. Doar dacă nu cumva s-o fi răzgândit Crane...?

Robert clătină din cap.

– Când am încercat să vorbesc cu el, mi-a spus să mă duc să-mi văd de treburile mele, răspuse el, după care îi zâmbi lui Frankie. Și, întrucât tocmai mi se oferise o treabă pe care mi-era greu s-o refuz, i-am urmat sfatul. Aruncă o privire spre Kilmer. L-am sunat pe Stolz – omul meu de legătură la direcția din Langley – care acum încearcă să dea de urma scurgerii de informații care l-a condus pe Kersoff la Grace.

– În cât timp?

Robert ridică din umeri.

– Nu știi. Apoi o luă pe Frankie de mână. Haideți să ne urcăm în avion. Am adus cu mine un DVD cu ultimul concert al lui Sarah Chang. Mă gândeam că poate vreți să-l vedeți.

– Eu vreau! dădu Frankie din cap cu însuflețire, în timp ce pornea pe lângă el spre avion. Știi, și ea a început tot de mică, la fel ca mine. Dar, de fapt, a cântat cu Filarmonica din New York, când avea opt ani. Nu cred că mi-ar plăcea așa ceva. M-ar încurca. Poate mai târziu.

De cum ajunseră destul de departe ca să nu mai poată fi auziți, Grace se întoarse spre Kilmer.

– De ce?

– Ți-am promis cele mai confortabile condiții pentru Frankie. Face parte din viața ei.

– Așa că l-ai ademenit să renunțe la pensia de la stat?

– N-o să-i simtă lipsa, și n-am făcut decât să-i arăt momeala. El e cel care s-a repezit s-o înhațe. Ține la tine și la Frankie, și era gata să încerce ceva nou și diferit.

– Prezența în echipa ta corespunde cu siguranță descrierii, comentă ea pe un ton sec. Dacă nu cumva ai să-l trimiți la moarte.

– Îți promit că n-am s-o fac pe David cu Uriah al lui, murmură el. Oricât de mult mă tentează.

– David și Uriah..., repetă Grace, cu fruntea încrețindu-i-se a nedumerire. Cine erau...

– Lasă, nu contează. Kilmer pornise deja spre avion. Hai, să plecăm de-aici.

David și Uriah.

Apoi, își aminti. Regele biblic David, și Uriah, soțul Bathshebei, care fusese trimis la moarte de David fiindcă regele poftea la nevasta lui.

Poftă.

Nu, mai bine să nu se gândească la vorebele lui Kilmer.

Iisuse, cum naiba ar fi putut să nu se gândească? Îi declanșau amintiri însoțite de cele mai senzuale furnicături, la fel de sigur ca noaptea care urmează după zi.

Voise anume să-i amintească. Subtil, pramatia. Voise să-i dea de știre că pentru el nu se sfârșise. Lăsase să-i scape aluzia la pasiunile biblice, care erau atotdevoratoare, după care o făcuse să-i asocieze cu frenezia sexuală care...

Termină.

Kilmer nu era David, și nici ea nu era cine știe ce matracucă biblică făcând baie pe acoperișul casei. Ceea ce fusese între ei se terminase.

Nu trebuia decât să se asigure că așa rămânea.

Ferma se numea Bar Triple X. Numele era înscris pe stâlpul de lemn de lângă poartă.

– Lasă-mă pe mine să deschid poarta!

Frankie sări din mașină, apoi se opri, cu capul ridicat.

– Aici e mai răcoare decât acasă. Privirea i se abătu spre măriștea golașă a Munților Grand Teton. Și mai frumos. Foarte frumos. Dar e altfel... Se încruntă, încercând să definească deosebirea. Ferma lui Charlie era ca un ponei blând, iar asta e... un armăsar năvălaș. Apoi chicoti. Da, asta e! declară ea și deschise larg poarta.

Așteptă ca mașina să treacă, apoi o închise la loc și se urcă din nou în mașină.

– Dar e interesant că-i altfel, nu-i așa, mamă? Iar tu ai împlânzit o mulțime de armăsari năvălași. Trebuia să-l împlânzești și pe ăla de doi ani, dar... Zâmbetul îi pieri de pe buze. Dar s-a întâmplat... ce s-a întâmplat.

– Am s-o fac când ne întoarcem, o asigură Grace, cuprinzându-i umerii cu brațul. Dar ai dreptate, aici e altfel. Va trebui să vedem doar ce putem face. Se întoarse spre Kilmer. N-am văzut niciun dispozitiv de pază.

– Vin și ei în seara asta. Aruncă o privire spre Frankie și zâmbi. Mâine, vor umbla mulți cowboy pe-aici.

Frankie îi zâmbi și ea.

– Dar nu și vaci. N-am văzut nicio vacă.

– Pun pariu că unii din acei cowboy n-au încălecat în viața lor pe niciun cal, zâmbi Dillon. Cel puțin, așa sper. Nu vreau să fiu singurul.

Opri mașina în fața casei de cărămidă cu un etaj și sări afară.

– Duc bagajele înăuntru. Măcar de catâr sunt bun.

– Te ajut și eu, se oferi Robert, luând o geantă și două valize, după care îl urmă pe trepte. Care dormitoare, Kilmer?

– Frankie și Grace vor sta în primul din capul scării. Celelalte sunt libere. După ce terminați, vă uitați în grajd, voi doi? Nu uitați nici fânarul.

– Sigur, răspunse Robert și dispăru în casă.

Frankie coborî din mașină și alergă pe verandă.

– Ce drăguț... murmură ea. Și auzi vântul... Cântă!

– Serios? întrebă Kilmer, lăsându-se pe vine alături. Și ce cântec e?

– Nu știu, răspunse fetița, privind munții cu o expresie visătoare. Dar îmi place... Se așeză pe trepte. Pot să stau puțin aici, mamă?

– Numai dacă nu te îndepărtezi, îi ciufuli Grace bucelele, în timp ce trecea pe-alături. O jumătate de oră.

– OK.

– Dacă vrei, ne ducem să vedem caii, imediat ce băieții verifică grajdul, propuse Kilmer, în timp ce lua clapele lui Frankie de pe bancheta din spate, unde insistase să și le țină, și urca treptele verandei.

Frankie clătină din cap.

– Nu acum. Se rezemă de balustrada verandei, cu privirea spre munți. Vrea doar să stea aici și să asculte...

– Foarte bine, spuse Kilmer, deschizându-i ușa lui Grace. Căi pot să mai aștepte.

Decorațiunile interioare ale casei erau mai blânde, într-un stil meșteșugăresc mai fin decât cel western, își spuse Grace. Un șemineu enorm ocupa un perete, având în față o canapea confortabilă, tapițată cu catifea reiată bej. Câteva fotolii de piele erau răspândite prin cameră, iar lângă unul dintre ele se înălța un splendid lampadar Tiffany.

– Drăguț.

– Mă bucur că-ți place, răspunse Kilmer, care urca scara, cu cutia clapelor lui Frankie sub braț. Sunt patru dormitoare. Pe tine și pe Frankie v-am plasat în primul.

– Poți să lași clapele aici, jos. Va avea nevoie de ele destul de curând.

Kilmer întoarse capul spre ea.

– Cântecul vântului?

– Poate, ridică din umeri Grace. Sau poate pentru altceva. Acum două seri, spunea că are nevoie de un pian... înainte să aflăm despre Charlie...

– E prima oară când i-am văzut latura asta, spuse el, întorcând gânditor capul spre ușă. E interesantă. La un moment dat, un copil înnebunit după cai, și-n clipa următoare... Foarte interesant.

– E tipic pentru Frankie. Am încercat să mă asigur că ambele laturi rămân în echilibru, spuse Grace, pornind în sus pe scară. De exemplu, n-are voie să se eschiveze de la treburi, doar fiindcă tocmai compune o melodie.

– Doamne ferește!

Îl privi încruntată.

– E foarte important. Da, trebuie să fie încurajată, dar la fel de vitală e și construirea unui caracter puternic.

– Aș zice că are un caracter al naibii de puternic. În clipa următoare, Kilmer ridică mâna. Nu – nu te critic. Ai făcut o treabă incredibilă, și n-am niciun drept să mă amestec.

– Țsta-i adevărul.

Kilmer zâmbi.

– Dar pot spune că simt o anumită mândrie pentru că în materialul cu care ai lucrat a jucat un rol și partea mea de gene?

– Mie mi-o poți spune – cu condiția să nu i-o spui și lui Frankie, răspunse Grace, în timp ce trecea pe lângă el, continuându-și drumul pe scară. Măine vine și Donovan?

– Nu, pe el l-am pus să stea cu ochii pe Marvot. E cel care mi-a spus că unul dintre jucătorii ce apăruseră pe proprietatea lui Marvot era Kerstoff. N-am să-l retrag de acolo decât dacă am neapărată nevoie de el aici.

– Și cine-a mai fost invitat de Marvot să-și încerce șansele la recompensă?

– Pierson și Roderick. Țștia erau marii rechini, dar sunt sigur că Marvot a deschis porțile și pentru mulți pești mai mici. Dorea să stimuleze o concurență suficientă ca să se asigure că obține ceea ce voia.

– Canalia.

– Într-adevăr. Dar, făcându-i să se ia la întrecere între ei, ne pune pe noi în avantaj. Nimeni n-o să riște ca și ceilalți să descopere că v-a găsit, înainte de a vă captura efectiv și a vă preda lui Marvot.

– Sau a-i preda capetele noastre într-un coș.

Kilmer confirmă.

– În orice caz, în felul acesta am câștigat timp să plecăm de-acolo, din moment ce nimeni nu-i raporta direct lui Marvot. Se întoarse și porni înapoi spre parter, cu clapele în brațe. Pe-astea am să le pun lângă canapeaua din living. Cred c-ar fi trebuit să fac rost și de un pian.

– Cu clapele se descurcă de minune, răspunse Grace, oprindu-se în capul scării pentru a se uita în jos spre el. Mi-ai spus la cât se ridică recompensa pusă de Marvot pe capul lui Frankie și al meu. Pentru tine ce preț oferă?

– Suficient pentru a întemeia un mic regat. Îndreptându-se de spate, Kilmer porni iar spre verandă. E puțin cam supărat pe mine, imaginează-ți.

Dintr-odată, pe Grace o străbătu un fior. De ce naiba Kilmer nu-i întorsese spatele lui Marvot, pur și simplu, așa cum făcuse ea? Nu, el trebuise să-și înfigă călcâiele în pământ, să tragă de timp și să riște totul.

Dar oare Grace îi întorsese cu adevărat spatele lui Marvot? Valul acela de ferocitate pură pe care-l simțise o luase, de asemenea, prin surprindere.

Sentimentele nu erau acțiuni.

Decizia de a merge înainte îi aparținuse lui Kilmer. Singurul lucru care o interesa pe ea era s-o țină pe Frankie cât mai în siguranță.

Dormitorul pe care i-l indicase Kilmer conținea două paturi de dimensiuni mari, acoperite cu plăpumi pe care erau brodate motive florale. Fereastra panoramică din fața lor lăsa să se vadă aceeași mirifică priveliște montană care o vrăjise pe Frankie.

Se duse la fereastră și privi în jos, spre padoc. Un cal sur și unul murg se plimbau alene prin zonă. Frumoși cai. Structură osoasă mică. Sânge arab?

Perechea de cai cu ochi albaștri de la El Tariq era din arabi albi, își aminti ea dintr-odată. Splendizi în toate detaliile fizice, iar ochii aceia albaștri îi făceau cu atât mai neobișnuiți.

Și deștepți. Foarte deștepți. Niciodată nu avusese de-a face cu cai mai inteligenți și care reacționau mai bine. Păreau să-i simtă fiecare gând, fiecare emoție.

Și îi *cunoscuse*. Experiența de a fi cu Perechea fusese absolut emoționantă. La început, îi fusese imposibil să se gândească la ei individual. Întotdeauna nu erau decât Perechea – pentru ea și pentru toți ceilalți de la El Tariq. Dar, spre sfârșit, devenise capabilă să înceapă să-i deosebească, să-i facă să

reacționeze ca ființe de sine stătătoare. Fuseseră energici, încordați și teribil de fascinanți. Oare și acum erau la fel? Trebuiau să aibă aproape zece ani...

Nu te mai gândi la ei.

Îi spusese lui Kilmer că nu voia să mai aibă nimic de-a face cu Perechea, și vorbise serios. Era prea periculos, și o costaseră deja prea mult.

Se întoarse de la fereastră și-și puse geanta de voiaj pe pat, unde-i deschise fermoarul. După ce termina de despachetat bagajele, avea să facă un duș, apoi să coboare la bucătărie ca să vadă ce-i putea pregăti lui Frankie pentru cină. De obicei, fiica ei mânca zdravăn, dar în acele perioade de creație era cam absorbită și trebuia să i se aducă aminte să mănânce.

Dacă stătea să se gândească mai bine, avea să despacheteze doar o geantă, pe cealaltă lăsând-o strânsă, gata de drum. Avea încredere în eficiența lui Kilmer, dar nu și în bunăvoința împrejurărilor. Întotdeauna era cel mai bine să se pregătească pentru tot ce putea fi mai rău și să sperie în tot ce putea fi mai bine.

El Tariq, Maroc

– Credem că Kersoff a localizat femeia și copilul, anunță Brett Hanley, intrând în camera de zi. În Alabama.

Marvot ridică privirea de la partida de șah pe care o juca împreună cu fiul său în vârstă de zece ani.

– Când putem să le așteptăm?

– Păi, nu e tocmai... Misiunea n-a fost în întregime încununată de succes.

Marvot își mută piesa.

– Șah mat. Se încruntă. Guillaume, de câte ori ți-am spus să-ți păzești regina? Acum, fugi și gândește-te la greșelile pe care le-ai făcut. Diseară, vreau să-mi spui cum ai fi putut câștiga partida asta.

– Nu sunt sigur... Ochii lui Guillaume se umplură de lacrimi. Îmi pare rău, tăticule.

– Părerea de rău nu e de ajuns. Cuprinse cu blândețe obrazul băiatului în palmă. Ascultă, trebuie să te concentrezi și să joci mai bine, ca să pot fi mândru de tine. Asta vrei, nu-i așa?

Guillaume dădu din cap.

– Și voi fi mândru. De la o partidă la alta, joci din ce în ce mai bine. Îl îmbrățișă, apoi îi dădu o palmă la fund. Hai, du-te și fă ce ți-am spus. Îl privi cum se îndepărta în fugă. Ce absurditate încerci să-mi servești, Hanley?

– Kersoff a dispărut.

– Atunci, de unde știi că a găsit-o? Mai la obiect, de unde știi că a dat greș?

– Nevasta lui Kersoff, Isabel, m-a sunat acum o oră. A spus că o găsisse pe femeie și plănuia să îndeplinească misiunea acum două nopți. Dar din seara aia n-a mai primit nicio veste de la el. Am urmărit pista și am aflat că la o mică fermă din Tallanville, Alabama, erau o femeie și o fată de vârste care corespundeau ca descriere. Proprietarul fermei a murit într-un accident de circulație, în seara respectivă, iar femeia, Grace Archer, și fetița au dispărut.

– Și această Grace Archer ar putea să fie Grace Stiller a noastră?

Hanley dădu din cap.

– Atunci, poate că Kersoff se pregătește să mi le dea în primire.

– Nevasta lui Kersoff era... era foarte îngrijorată, replică Hanley, zâmbind apoi sarcastic. A întrebat dacă ai plăti ceva informatorului soțului ei care o localizase pe această Grace Archer. E clar că se temea mai mult să nu-și piardă porția de mălai, decât de faptul că soțul ei dispăruse. Ce să fac?

– Du-te și vorbește cu ea. Ai o minte ageră; folosește-ți-o. Ai să-ți poți da seama dacă încearcă doar să mă stoarcă de bani. Iar dacă pare să știe într-adevăr ceva de valoare, află despre ce este vorba.

– Și dacă nu știe?

– Știi că nu pot suferi oamenii care încearcă să mă pungășească. Deci, cum spuneam: folosește-ți mintea. Coborî privirea spre piesele de șah. Câți oameni avea Kersoff cu el?

– Trei.

– Și crezi că Grace Archer ar fi putut să se ocupe singură de ei.

– Era foarte bună. Chiar tu mi-ai spus.

– Dar patru oameni, probabil, luând-o prin surprindere... Ar fi dificil, doar dacă nu cumva a ajutat-o cineva.

– Kilmer?

– Asta speram să se întâmple. E posibil. Când am aflat că boarfa aia adusese pe lume copilul lui Kilmer, pentru mine s-a deschis o ușă. Știu ce putere poate avea un copil asupra unui om. Dacă există ceva ce-l poate scoate la lumină, asta ar fi.

– Dar, de fapt, o vrei pe femeie?

– Pe femeie trebuie s-o am. Era cu adevărat incredibil felul în care se înțelegea cu caii. O vreme, am crezut că ea avea să fie soluția mea la enigmă. Și încă mai cred că sunt șanse. A trebuit să am răbdare al dracului de mult timp, dar știam că urma s-o găsesc în cele din urmă. Și e clar că-i la fel de periculoasă ca acum nouă ani. Luă piesa de șah care-l făcuse pe Guillaume să piardă partida. Dar, în fond, întotdeauna trebuie să-ți păzești regina.

– Pot să te ajut cu ceva? Kilmer stătea în ușa bucătăriei, privind spre supa care fierbea pe aragaz. Presupun că nu. Pari să le ai pe toate sub control. Nu-mi amintesc să fi știut să gătești.

– Am învățat. Frankie trebuia să mănânce, răspunse Grace, scoțând farfuriile din dulap. Și oricine e-n stare să desfacă o cutie de supă și să pună pâinea cu usturoi la cuptor.

– E tot pe verandă. Crezi c-o poți convinge să vină înăuntru, la masă?

– Da. Am să-i spun că trebuie să mănânce pentru că după asta mergem la grajd să vedem caii. Știi ceva deosebit despre ei ce i-aș putea spune?

– Armăsarul sur are doi ani și n-a fost încălecat niciodată. Murgul se zice că e blând și, probabil, va fi un cal bun pentru ea. Cel negru e cam temperamental, dar deloc rău.

– Cum îi cheamă?

Kilmer ridică din umeri.

– N-am întrebat. Pot să-l sun pe proprietar și...

– Lasă. Probabil lui Frankie îi va plăcea să le găsească singură numele, spuse Grace, pornind spre ușă. Robert unde-i? Nu l-am mai văzut de când am ajuns aici.

– I-am spus să ia jeepul și să facă o mică recunoaștere în zonă. M-am gândit că nu strică.

– Într-adevăr, confirmă Grace, scoțând din cuptor tava în care era pâinea cu usturoi. Ce i-ai promis ca să-l convingi să-și dea demisia din slujbă?

– O conștiință curată în legătură cu tine și Frankie, răspunse el, în timp ce-i dădea o farfurie pe care să pună pâinea. Și destui bani ca să fie sigur că va avea o bătrânețe foarte liniștită.

– Înseamnă că o duci bine.

– Da, întotdeauna mă descurc bine, când sunt lăsat cu propriile mele resurse. Numai când am încredere în alții, încep să apară problemele.

– Tatăl meu nu...

– Nu mă refeream la cineva anume. De fapt, mă gândeam la cei trei ani în care am colaborat cu CIA. Au existat mai

multe ocazii când m-au legat de mâini. Zâmbi, privind-o în ochi. Și m-au făcut să-mi pierd timpul, trimițându-mi boboci pe care să-i inițiez.

Grace își mută privirea în altă parte.

– Ce nenorocire...

– Cătuși de puțin. A meritat sacrificiul. Tu ai compensat pentru toți ceilalți.

– Zău? Făcu un efort să se uite din nou la el. Înțeleg că pe niciuna dintre celelalte nu le-ai putut convinge să se culce cu tine.

– Nici n-am încercat. North mi-a trimis numai băieți înaintea ta, și nu am gusturi din alea... Apoi, zâmbetul îi pieri de pe buze. Nici tu tine n-am „încercat“, Grace. S-a întâmplat pur și simplu. A fost ca o explozie subterană. Prima dată când te-am văzut am simțit unda de șoc, apoi s-a dezlănțuit iadul pe pământ.

La fel fusese și pentru ea. Pe vremea aceea, era atât de țănoșă, atât de sigură pe sine și pe ceea ce-și dorea de la viață... Apoi, îl întâlnise pe Kilmer, și se pomenise dusă de curent în largul mării.

– Da, așa a fost. Dar eu am simțit replicile cutremurului și după ce m-am despărțit de tine. Rămăsesem însărcinată. Pentru mine nu se terminase.

– Grace, am crezut că nu era niciun pericol. Mi-ai spus...

– Știu ce ți-am spus. Am mințit. Eram nebună. O doream atât de tare, încât în acel moment nimic altceva nu mai conta pentru mine.

– Îmi pare rău, Grace.

Grace ridică bărbia.

– Mie nu. O am pe Frankie. Cum naiba s-ar putea să-mi pară rău pentru asta? Tu ești singurul căruia ar trebui să-i pară rău. Ai petrecut acești opt ani fără ea și nici măcar n-ai știut ce pierdeai.

– Ba am știut. North mi-a spus că erai însărcinată a doua zi după ce-a aflat de la tine.

Buzele ei se răsfrânseseră.

– Iar tu ai alergat să-mi fii alături.

– Nu. Și știi de ce?

– Ți-ar fi fost incomod. N-aveai nevoie de o amantă gravidă.

Kilmer îi ignoră ironia răspunsului.

– Marvot te căuta. Reușiseși, mai mult decât oricine altcineva, cu Perechea. Trimisese oameni după tine prin toate colțurile lumii. Nu puteam găsi niciun loc unde ai fi fost în siguranță. Și eu eram pe fugă, și-mi pierdusem jumătate din echipă în acel raid pentru a lua Perechea. Știam că aveam nevoie de timp ca să-mi refac forțele, așa că am încheiat un târg cu North.

– Un târg?

– Mi-a promis tratament de protecția martorilor pentru tine și copil, cu un bodyguard postat la ușa voastră. Pe-atunci, CIA îți putea oferi o protecție mai bună decât eram eu în stare. Așa că am acceptat.

– Și tu ce i-ai dat în schimb?

– I-am rezolvat o treabă foarte murdară în Irak și i-am promis că-l las în pace pe Marvot atâta vreme cât tu vei fi ținută sub protecție.

– Să-l lași în pace? se încruntă Grace. CIA voia să-l oprească. Ne-a dat chiar și permisiunea să-l lichidăm, dacă încerca să ne împiedice să-i furăm Perechea.

– Da, dar vântul opiniei politice își schimbase direcția chiar înaintea raidului. E clar că Marvot avea pe statul de plată câțiva politicieni din Congres care au pus obstrucții în calea agenției.

– Politicieni? Ce naiba avea Congresul de-a face cu un escroc ca Marvot?

– Destul de mult, se vede clar, după ceea ce-am aflat de la sursele lui Donavan. Marvot turna parale în fondurile de campanie ale mai multor senatori, ca să-i influențeze să se dea de partea lui. În Congres, se dădeau lupte grele, concentrate în jurul a ceea ce se întâmpla la El Tariq. Văzând-o că voia să-i răspundă, ridică mâna: Știu. Nu are mai mult sens decât orice altceva, în legătură cu raidul. Amândoi ne-am întrebat de ce voia CIA Perechea, când am primit ordin s-o sustragem. Dar noi, ca niște roboți docili, ascultam ordinele.

– Tu n-ai nimic docil în tine.

– Dimpotrivă, consider că am o datorie irevocabilă de a-mi face bine treaba. Nu vreau să spun că n-aș fi pus întrebări după ce intram în posesia cailor... Ridică din umeri. Dar n-am mai apucat. Praful s-a ales de toate. Și, câțiva ani în șir, n-am avut posibilitatea să mă mai ocup de problema asta. Făcu o pauză. Însă nici n-am uitat vreodată, Grace.

Într-adevăr, el nu uita niciodată, și era neînduplecat când se hotăra să obțină ceea ce voia.

– Iar Congresul s-a răzgândit așa, pur și simplu, în legătură cu Marvot?

– Probabil și cu ajutorul unei creșteri fabuloase a valorii șpăgilor. Tot ce-a reușit să afle Donavan a fost că-n perioada aia s-a înregistrat o schimbare definitivă de opinie în favoarea lui Marvot. Pe urmă, după câțiva ani, a venit 11 septembrie și a început tumultul. Acum, eu reconstitui treptat jocul de puzzle. Sunt sigur că North s-a gândit că, dacă pune în fața Congresului un fapt împlinit, acesta l-ar fi susținut. Nu s-a întâmplat așa. Am eșuat. Așa că lui Marvot i s-a permis să-și continue treaba la El Tariq și să mai rămână să tragă sforile și-n încă o duzină de afaceri internaționale necurate.

Grace clătină din cap.

– Nu pot să cred.

– Țsta-i adevărul. Întreabă-l pe North – deși nu-s sigur cât de multe adevăruri mai are voie să-ți spună, în ultima vreme.

– Nu poate fi adevărat. Crane voia să mă folosească drept momeală pentru Marvot.

– Atunci, Crane s-ar putea să fie omul lui Marvot și să fi vrut să te dea pe mâna lui. Sau nu știe cât de puternice sunt lobby-urile din Congres care l-ar putea zbura din funcție. Ridică din umeri. Oricum, nu pot să-l las să se mai apropie de tine.

– Să-l lași? Alegerea e a mea, Kilmer.

– Ba nu, îți las mână liberă în ceea ce o privește pe Frankie... deși găsesc că mi-e tot mai dificil, completă el, făcând o mutră lungă. Dar n-ai niciun cuvânt de spus când se pune problema dacă voi două veți trăi sau veți muri. Iar pentru asta, am să mă lupt cu ghearele și cu dinții. Veți trăi. Porni spre ușă. Am așteptat prea mult ca să vă pierd tocmai acum.

– Ce naiba vrei să...

Dar Kilmer ieșise.

Iar Grace tremura. De furie? De indignare? De șoc? Reacția ei era un amestec între toate trei. În toți acei ani, crezuse că agenții CIA o protejau fiindcă erau răspunzători de faptul că Marvot o urmărea. Vestea că de fapt încheiaseră un târg cu Kilmer îi produsese un adevărat șoc. Nu voia să-i fie obligată cu nimic, fir-ar să fie! Iar el n-avea dreptul să creadă că putea interveni și să se facă stăpân pe viața ei. Acceptase să-i încredințeze protecția lui Frankie, dar...

Trase adânc aer în piept. Calm. Kilmer putuse întotdeauna să-i provoace niște reacții unice. Nu putea permite să se întâmple din nou același lucru. Trebuia să se gândească limpede la sensul cuvintelor lui. Dacă ceea ce-i spusese era adevărat, nu putea avea încredere în CIA nici chiar dacă încheia o înțelegere cu ei.

Și nu se îndoia că-i spusese adevărul. Kilmer n-o mințise niciodată. Era una dintre calitățile pe care le admira cel mai

mult la el. Putea conta oricând pe o sinceritate de-a dreptul brutală, dacă i-o cerea. Cândva, o făcuse să se simtă în siguranță la gândul că cinstea era o stâncă de care putea să se agațe în toată violența care-i înconjură.

– Asta-i pentru Frankie? întrebă Robert din ușă, privind farfuria. Vrei să mă duc s-o chem?

Grace clăti din cap.

– Mă duc eu. Apoi, făcu o pază. Ei, ai găsit vreun lup prin colinele alea din jur?

– Numai din ăia cu patru labe, și i-am văzut doar de la distanță. Kilmer nici nu se aștepta la altceva. E doar atent.

– Iar tu îi execuți ordinele. Asta nu te deranjează?

Robert stătu un moment pe gânduri.

– Nu. E politicoș și știe ce face. Mi-a plătit o primă uite atâta de mare ca să vin în echipa lui. Are tot dreptul să dea ordine. Apoi își înclină capul într-o parte. Din câte-am înțeles, și ție ți-a dat ordine, într-o vreme. Te deranja?

Grace își mută privirea.

– Nu, ai dreptate. Știe ce face. Porni spre ușă. Mai bine s-o chem pe Frankie. O să i se răcească mâncarea.

– N-o să conteze, oricum, nu-i va simți gustul. Țin minte că avea aceeași expresie pe față și-n unele seri când ieșeam la pizza. Parcă nici n-am fi fost acolo. Făcu o pauză. Mă bucur că are ceva cu care să-și ocupe mintea. Mă temeam să n-o apuce melancolia.

– Încă se mai gândește la Charlie. Nu face decât să înfrunte situația în felul ei. Asta trebuie cu toții să facem, nu?

Trecu pe lângă el și ieși pe verandă. Soarele asfințea, iar peste munți pluteau niște nori magnifici, cu irizații roz și de culoarea lavandei.

– Frankie?

Fetița se uită peste umăr.

– E frumos, mamă, mm?

– Asta-i puțin spus. Se așează pe treaptă, lângă ea. E o minunăție. Dar e vremea să mănânci ceva, Frankie. Ți convine o supă și pâine cu usturoi?

– Bine. Frankie mai aruncă o privire spre asfințit. Acasă nu avem munți ca ăștia. Pun pariu că lui Charlie i-ar fi plăcut mult aici.

– Sunt sigură că i-ar fi plăcut. Dar lui Charlie îi plăceau caii blânzi, nu armăsarii năvălași. Pe ăia-i lăsa întotdeauna în seama mea.

– Mă gândeam... Pun pariu că n-a fost așa toată viața. A trecut prin al Doilea Război Mondial și cred că trebuie să fi fost ca și cum ar fi călărit un armăsar.

– Mai rău.

– Deci poate doar când a îmbătrânit voia blândețe. Poate că în tinerețe îi plăceau și lui talgerele în locul viorilor, Ceaikovski, în loc de Brahms.

– S-ar putea. O cuprinse cu brațul pe după umeri. Unde vrei s-ajungi, fetițe?

– Trebuie doar să am grijă. Vreau să fie bine pentru Charlie. Mai ții minte când ți-am spus că auzeam muzica din nou, și era doar o șoaptă?

– Da.

– Cred că s-ar putea să fi fost Charlie.

Grace încremeni.

– Charlie nu mai e cu noi, spuse ea cu blândețe.

– Dar poate că e ca muzica. Nu știi de unde vine, dar asta nu înseamnă că nu există. Ce crezi, s-ar putea să fie adevărat?

– Cred că orice e posibil. Își dresе vocea. Și mai cred și că lui Charlie i-ar fi plăcut ideea să-l compari cu muzica ta.

– Nu, nu a mea; asta-i a lui Charlie. Privirea i se abătu iar spre apusul soarelui. De-asta trebuie să fie bine. Armăsarii și caii blânzi și talgerele și tot ce... Trebuie să fie bine.

– Înțeleg.

Înțelegea mai mult decât imaginea pe care i-o descria Frankie. Îi spusese lui Robert că Frankie avea să facă față durerii în felul ei, dar nici nu visase că urma să imagineze un asemenea dar pentru Charlie. Sau poate că era ultimul dar al lui Charlie pentru Frankie. Oricum, era frumos și drept, și o mișca adânc.

– Pot să te-ajut cu ceva?

Frankie clătină din cap.

– Vine încet. E o șoaptă, dar acum se aude mai tare. Apoi sări în picioare. Mi-e foame. Hai să mergem în casă și să cinăm, și pe urmă să ne uităm la cai.

Redevenise copilăroasă, iar Grace îi fu recunoscătoare. Nu știa cât timp și-ar mai fi putut păstra calmul.

– Excelentă idee. Dar va trebui să încălzim din nou mâncarea, în cuptorul cu microunde.

– O încălzesc eu. Eu te-am ținut aici. Porni spre ușă. Voiam doar să stau de vorbă cu tine. Așa, totul devine mai clar...

Ultimele cuvinte nu i se mai auziră, căci dispăruse în casă.

Mai clar?

Grace avea impresia că Frankie vedea totul cu o claritate de cristal. Nimic nu se compară cu adevărul privit prin ochii unui copil.

Aruncă o ultimă privire spre soarele care apunea. Aproape dispăruse, înghițit într-un labirint vântat închis. Vântul nu mai sufla. Sau, cel puțin, nu putea ea să-l audă. Poate că încă mai adia prin jur, încă mai cânta printre brazi.

Și poate că Frankie încă îl mai auzea.

6

Care-ți place mai mult? întrebă Frankie, în timp ce privea cu însuflețire caii. Mie-mi place ăsta sur.

– E foarte frumos. Dar n-a fost împlănit, așa că va trebui să aștepti până-mi găsesc timp pentru el.

– E-n regulă, îmi plac toți. Întinse cu prudență mâna să-l mângâie pe murg. La atingerea ei, iapa aplecă încet capul și necheză ușor. ăsteia-i place și ei de mine.

– Atunci, va trebui să ne asigurăm c-o să vă cunoașteți mai bine.

– Cum o cheamă?

– Kilmer nu știe, așa c-o să le dăm niște nume noi. Care crezi că i s-ar potrivi?

Frankie înclină capul.

– Are ochi blânzi și pare să știe multe lucruri. Ca țiganca aia pe care am văzut-o la carnaval.

Frankie dădu din cap.

– Gypsy.*

– Vrei să-ncepi să ai grijă de ea mâine-dimineață?

– Primul lucru. Am să pot s-o și călăresc?

– Atâta vreme cât sunt și eu cu tine, să te supraveghez.

– Mă scuzați, domnișoarelor. Dillon venea spre ele, pe culoarul dintre boxe. Nu va fi nevoie să aveți grijă de cai. Lui

¹ Gypsy – țigan, țigancă (n.tr.).

Kilmer i s-a făcut milă de mine și va aduce niște membri ai echipei care sunt familiarizați cu prietenii noștri cabalini, anunță el, zâmbind. Slavă Domnului!

– Frankie va avea grijă de calul pe care-l alege ca să-l călărească.

Fetița dădu din cap, cu solemnitate.

– Așa se face întordeauna. Calul te răsplătește, lăsându-te să-l călărești, iar tu îl răsplătești, îngrijindu-l. Gypsy va trebui să se obișnuiască cu mine și să știe că țin la ea.

– Îmi cer iertare, n-am înțeles, se scuză Dillon. Atunci, e-n regulă dacă băieții au grijă de ceilalți cai?

– Până-l îmblânzește mama pe cel sur, spuse Frankie, mângâind-o pentru ultima oară pe Gypsy. I-ai dat vreun nume, mamă?

– Încă mă mai gândesc. Poate m-ajută și tu. E o grea răspundere să-i dai nume unui cal... Da' asta ce mai e? La auzul sunetului răgușit, privirea lui Grace se repezi spre capătul șirului. Asta nu-i cal.

– Nu, răspunse Dillon, e un măgar. Ar trebui să ajute caii să stea calmi, dar ei nu par să știe. Din câte-am văzut în după-amiaza asta, nici nu-l bagă în seamă.

Grace se crispă.

– Un măgar, repetă ea. Porni încet printre boxe. Nu trebuia neapărat să fie Cosmo. Răgetele tuturor măgarilor sunau aproape la fel. Kilmer nu mi-a spus nimic despre niciun măgar. L-a închiriat odată cu restul animalelor?

– Cred că da. Sau poate nu. Vorbea numai despre cai. Poate a adăugat măgarul mai recent.

– Cred că nu încape nicio îndoială... Grace se oprise în fața măgarului scund și cenușiu. Întrebarea e, cât de recent?

Animalul o privea cu un aer bătaios. Își răsfrânse buzele și începu să ragă din nou, stropind-o cu salivă.

Lua-l-ar dracu'. Era Cosmo.

Grace se răsuci pe călcâie.

– Trebuie să vorbesc cu Kilmer. Rămâi cu Frankie și, când termină, ad-o în casă. Ne vedem acolo, Frankie.

– Bine. Fata se întoarce iar spre Gypsy. Aș zice că are niște gene ca o stea de cinema. Julia Roberts, poate. Ce ziceți, domnule Dillon?

– Nu văd nicio asemănare, răspuse Dillon. Dar, în fond, eu sunt fan Julia Roberts și nu mi-ar conveni s-o compar cu o față de cal.

– Doar genele, preciză Frankie. Și poate dinții. Și ea are dinți mari și frumoși.

Acestea fură ultimele cuvinte auzite de Grace, în timp ce ieșea valvârtej din grajd, îndreptându-se spre casă. Să-l ia dracu' pe Kilmer. Îi promisese – și când colo, în grajd dăduse peste Cosmo.

Urcă în goană treptele verandei, spre ușa din față.

– Pot să te ajut cu ceva?

Se răsuci în loc. Kilmer stătea în colțul îndepărtat al verandei, ca o siluetă neclară în întuneric.

– Cosmo, fir-ar să fie. Credeai că n-o să-l recunosc?

– Nu, știam că aveai să-l recunoști imediat. De-asta te și așteptam.

– Când l-ai luat?

– L-am eliberat acum șase luni.

– Cum?

– Nu mi-a fost ușor. A trebuit să aștept până au dus caii, și pe Cosmo, în vacanța lor anuală din Sahara. Când a dus Perechea în deșert, pe Cosmo l-au lăsat să pască într-o oază. A trebuit să-l prind, și pe urmă să-l fac să tacă, până ne-am îndepărtat. Al naibii măgar, are cea mai zgomotoasă voce de pe planetă.

– Puteai să mori.

– M-am gândit că merita riscul. Nu eram gata să iau Perechea, dar pe vecinul lor de grajd, da. Cosmo e singurul căruia Perechea îi accepta influența liniștitoare, în afară de tine. Fără el, sunt sigur că toți au îngrozitor de furcă cu Perechea.

Și ea era sigură.

– Șase luni. Vasăzică, ferma asta nu pentru Frankie ai închiriat-o. Te pregăteai să iei în primire Perechea.

– Speram să n-am niciodată nevoie de o ascunzătoare, pentru niciuna dintre voi. Dar ar fi fost o prostie să nu profit de un loc pe care-l securizasem deja, pentru Pereche.

– Nu există niciun loc destul de sigur pentru Pereche, clătină ea din cap, frustrată. Nu-mi vine să cred că vei încerca să-i iei. E clar că Marvot știe c-ai să vii. O să te aștepte. Nu poți s-o faci.

– Ba pot. Trebuie doar să procedez pas cu pas.

– Iar Cosmo e un asemenea pas.

– Unul complet neplăcut, zâmbi el. Dar totuși un pas. Nicio grijă, pe moment, n-am și alți pași în plan. Ar fi prea periculos pentru voi.

– Și vrei să-ți fiu recunoscătoare?

Kilmer clătină din cap.

– Eu sunt cel care ți-e recunoscător. Voiam doar să te liniștesc în legătură cu Cosmo.

Nu era liniștită deloc. O fi reprezentat Cosmo un pas mic, dar indica ambiția neabătută care-l anima pe Kilmer. Își dăduse până și osteneala de a-l răpi pe vecinul de grajd al Perechii. Se pregătea. Și imediat ce ea și Frankie ieșeau din combinație, avea s-o facă.

Probabil, cu prețul vieții.

– Bine. Grace se întoarse și porni spre ușă, apoi se opri. Mi-ai spus că ai luat de la Marvot ceva ce l-a înfuriat destul de tare ca să se ia după noi cu toată viteza. Cosmo?

– Nu, era ceva mai important decât Cosmo. Una dintre informațiile pe care mi le-a dezvăluit Donavan, zâmbi el. Dar nu e nevoie să ți-o destăinui și ție. Pe tine nu te interesează toate astea.

– Da, nu mă interesează...

Și nici n-avea să-și facă griji pentru el. Kilmer preferase să iasă din viața ei, ceea ce era cu atât mai bine. Încă mai alerga prin lume aruncând în aer depozite de muniție, salvând victime ale răpirilor și periclitându-și viața în sute de situații speciale diferite. Viața ei, în schimb, era cu totul altfel. Se concentra în jurul lui Frankie și, în general, asupra vieții, nu a morții. Dacă el încă mai dorea cu fanatism să obțină Perechea, atunci n-avea decât să încerce. Mult noroc!

Că avea nevoie.

Echipa lui Kilmer sosi cu un elicopter, a doua zi dimineța.

– Cine sunt? întrebă în șoaptă Frankie, în timp ce Kilmer le ieșea în întâmpinare, în curtea grajdurilor. Arată ca... Se încruntă. Nu cred că sunt cowboy.

– Sunt sigură că măcar câțiva dintre ei sunt, răspunse Grace. Mai știi? Dillon a spus că vor ajuta la cai.

Numai pe doi membri ai echipei îi cunoștea, Luis Vazquez și Nathan Salter. Ceilalți erau niște străini pentru ea, dar recunoscuseră aerul de încredere calmă și discretă pe care Kilmer părea să-l insufle fiecărui om pe care-l accepta în echipa lui.

– Ăla înalt, cu cămașă portocalie, e Luis. Știe multe despre cai. A crescut la o fermă din Argentina. Era văcar. Ți mai amintești ce ți-am spus despre văcarii și bețele lor?

– Pot să fac cunoștință cu el?

– Imediat ce Kilmer termină să le vorbească.

Era aproape gata. Oamenii se împrăștiară, cu mișcări repezi și hotărâte, după cum își primeau ordinele. Peste câteva minute, curtea se golise.

– Ei, cred că acum sunt cam ocupați.

– Nu-s cowboy, repetă Frankie cu convingere. Și nici soldați nu sunt. Dar, cumva, arată și ca unii, și ca alții.

– Da, sunt oameni care știu cum să ne apere. Din asta trăiesc. Poți conta pe ei. Mai încolo am să te prezint și pe tine.

Frankie dădu din cap.

– Dar nu acum. Am de lucru cu clapele.

– În orice caz, eu cobor la grajd ca să mă asigur că știu să aibă bine grijă de cai. Ridică o mână. În afară de Gypsy. Voi două păreați să vă înțelegeți foarte bine, în dimineața asta.

– Mda..., răspunse distrată Frankie, în timp ce deschidea ușa cu plasă contra fânțarilor. Ne vedem mai încolo, mamă.

– Bine. Frankie nu vedea mare lucru în acele momente. Se concentra asupra muzicii. Grace o vedea deja, în mintea ei, jucându-se cu notele care-i treceau prin cap. Mai încolo.

Kilmer se întoarse în verandă.

– Donavan n-a venit? întrebă ea.

– Ți-am spus că stă cu ochii pe Marvot.

– N-ai mai primit nicio veste de la el în ultima vreme?

– De când am ajuns aici, nu. Ți-a s-ar putea să fie un semn bun. Dacă nu mă caută până diseară, am să-l sun eu. O privi lung. Ești îngrijorată pentru el.

– Donavan mi-a plăcut întotdeauna. Odată, în Libia, mi-a salvat viața.

– Serios? înălță Kilmer din sprâncene. Nu mi-a spus niciodată.

– Nu era treaba ta. Ne privea numai pe noi doi.

– Ba era treaba mea, dacă punea misiunea în pericol. A pus-o?

– Du-te dracului.

Kilmer zâmbi.

– Înțeleg că da. Va trebui să vorbesc cu Donavan.

– Pentru numele lui Dumnezeu, au trecut de-atuncea nouă ani.

– Iar Donovan a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru tine.

În echipa lui Kilmer, prietenii nu erau încurajate, însă ar fi fost greu să nu se nască atașamente, când viața lor depindea de unii sau de alții.

– Că și ai tu de unde să știi! L-ai pus să facă instrucție cu mine, prima oară când am venit, până am căzut de pe picioare.

– Și te-ai călit frumos. Eram mândru de tine.

Iar mândria lui însemnase totul. Grace fusese dispusă să facă orice, să-și forțeze tot trupul până la limită, numai ca să-i obțină laudele. Dumnezeuule, ce naivă mai putuse să fie!

– Eram tânără și proastă. Credeam că, dacă munceam cu râvnă pentru tine, însemna ceva. Cred că eram un caz grav de adorație a eroului.

– Știu.

Obrajii ei se înroșiră.

– Încerezut împruțit ce ești.

– De ce crezi că l-am pus pe Donovan să lucreze cu tine? Dacă-ți făceam eu instrucția, am fi ajuns împreună-n pat în a doua noapte de când veniseși acolo. La naiba, abia așteptam să te ating, încă din prima clipă când te văzusem. Mă purtam onorabil, ce mama dracului. Se întoarse să plece. Nu contează. Tot acolo am ajuns, o săptămână mai târziu. Nu-s eu omul care să reziste multă vreme unei ispite ca asta.

Îl privi cum se îndepărta. Întotdeauna îi plăcuse felul lui de a se mișca, reacțiile grațioase și coordonate ale tuturor mușchilor. Iar acum, nu-și mai putea lua ochii de la el. Dumnezeuule, iar i se întâmpla... Simțea furnicăături fierbinți în palme, simțea cum i se accelera respirația, simțea nevoia să se ia după el, să-l atingă...

Kilmer aruncă o privire înapoi, peste umăr.

– Și eu, spuse el încet. Rău al naibii, nu-i așa?

Grace deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Se răsuci pe călcâie și intră în casă.

Înăuntru, se opri și încercă să-și calmeze respirația. Iisuse, numai de-așa ceva n-avea nevoie. Își făurise o viață fericită și stabilă, alături de Frankie. Nu voia să se afunde iar în acel bazin de senzualitate de unde se alesese doar cu un singur dar de aur. Restul fusese o nebunie, o nevoie animalică de pe urma căreia ajunsese să-și pună la îndoială propria voință și putere. Voise să dea totul, să ia totul, și puțin îi păsase de consecințe.

Acum îi păsa. Îi datora lui Frankie o mamă care avea puterea să lupte cu acea slăbiciune care dusese la conceperea ei. Și nu era sigură că urma s-o poată face dacă rămânea aproape de Kilmer. Avea nevoie de timp ca să-și construiască liniile de apărare.

Hristoase, de cât timp mai avea nevoie? se întrebă ea, dezgustată. Avusese la dispoziție nouă ani, iar bariera pe care o clădise se spulberase în doar câteva zile. Așa că acum trebuia s-o ia de la început, nu să piardă vremea gândindu-se la Kilmer și la felul cum arăta și se mișca, și...

Să fie cât mai ocupată. Avea de împlânzit un cal. Surul urma s-o facă să fie atentă și la altceva pe lângă felul cum se simțea.

Iar dacă nu era atentă, armăsarul avea să dea cu ea de pământ.

— Ce băiat drăguț ești, comentă încet Grace, în timp ce-l mângâia cu blândețe pe sur. Ai dus o viață extraordinară până acum, nu-i așa? Toată ziua ai fugit și-ai azvârlit din copite, fără ca nimeni să te poată atinge. Aș vrea să te pot lăsa să continui la fel. Nimic nu e mai frumos decât un cal alergând liber. Mi-ar crește inima doar privind-te. Dar viața nu e întotdeauna atât de generoasă cu cail. Dacă înveți să te înțelegi bine cu noi, vei fi mai în siguranță. Îți poți închipui că e un joc. În fiecare zi, pentru scurt timp, faci ce vreau eu. Și pe urmă, te întorci la ceea ce vrei tu să faci. Corect?

Surul se retrase de lângă ea.

– Poate că nu e chiar atât de corect – dar așa trebuie să se întâmple. Și voi avea grijă să fii fericit și în deplină siguranță. Încă nu avem un nume pentru tine. Să-ți spun Samson? Era puternic și nici el nu voia să se lase îmblânzit. Dar tu vei fi mai isteț decât a fost el.

Făcu un pas spre cal și-l frecă pe nas.

– Și acum, ascultă-mă și-am să-ți spun ce vom face împreună. Nu simți cât de mult vreau să fii fericit? Și ai să fii, Samson. Ai să fii...

– Am crezut că voia să-l îmblânzească, spuse Robert, venind să stea alături de Kilmer, lângă gardul ocolului. Mă uitam de pe verandă și vedeam că nu face altceva decât să stea uitându-se la el.

Kilmer simți o undă de nemulțumire. Chiar dacă fusese necesar să-l aducă pe Blockman acolo, asta nu însemna că trebuia să-i și placă. Și nu-i convenea să dea târcoale când el încerca să se concentreze asupra lui Grace și a armăsarului.

– Coace ea ceva... Nu-și lua privirea de la Grace, care stătea în fața calului, cu buzele mișcându-i-se în timp ce-i adresa niște cuvinte care de la acea distanță nu se auzeau. N-ai mai văzut-o niciodată îmblânzind un cal?

Robert clătină din cap.

– Nu sunt tocmai genul bucolic. Nu m-am dus niciodată la fermă, decât când eram invitat la masă. Știu că Charlie o considera un fel de preoteasă voodoo, când era vorba de cai.

– Știa el ce știa. Kilmer se urcă pe gard și-și aruncă piciorul peste stînghia de sus. Răbdare. El era cel care hotărâse să-l aducă pe Blockman acolo. Acum, trebuia să accepte situația și să profite de pe urma ei. Am văzut-o în vreo două ședințe de îmblânzire cu adevărat uluitoare. Caii par s-o înțeleagă.

– Și asta înseamnă că nu încearcă s-o arunce?

Kilmer clătină din cap.

– Zice că așa ceva se întâmplă foarte rar. Niciun cal nu suportă să i se limiteze independența. Dar procesul se scurtează la minimum dacă ajung la o înțelegere înainte de a-i încăleca efectiv.

– Înțelegere?

Kilmer ridică din umeri.

– Întreab-o pe ea.

– Dacă nu vom vedea nimic spectaculos, de ce-ai mai venit aici?

Tăcu un moment.

– Fiindcă, dacă se întâmplă ceva spectaculos, surul ar putea s-o omoare. Trebuie să fiu pe fază. Îi aruncă lui Robert o privire provocatoare. Și tu? Tu de ce-ai venit?

– Tot de-aia, replică Robert, strângând din buze. Dar nu eram sigur dacă surul reprezenta cu adevărat un pericol. Grace pare întotdeauna atât de sigură pe sine în preajma cailor...

– E-n pericol. Altfel, Grace nici n-ar accepta. Spune că un cal fără bărbăție e un cal fără inimă.

– Pari s-o cunoști foarte bine, remarcă încet Robert. Cât timp a stat în echipa ta?

– Șase luni.

– Nu prea mult.

Kilmer simți un val de iritare. Îi aruncă o privire rece.

– A fost destul.

Robert îi studie expresia.

– Ascultă, nu știu ce-a fost între voi doi, dar nu mă bag la mijloc. Înțeleg că a fost ceva destul de intens. Dacă-ș fi crezut că aveam cea mai mică șansă cu Grace, aș fi încercat. E specială. Dar n-am nicio șansă, altfel aș fi făcut-o de mult. Cu tine, poate-poate să mai concurez, dar cu Frankie, niciodată. E mult prea... Se întrerupse. Frankie-i este fata ta?

În ochi lui Kilmer se zări o lucire prudentă.

– De ce crezi asta?

– Vârsta corespunde. Opt ani. Și ai fost împreună într-o perioadă, în lunile dinainte ca ea să vină la Tallanville. Am început să calculez posibilitățile. Și după ce mi-a venit ideea asta, m-am uitat bine la Frankie. Seamănă cu Grace, dar are și ceva de la tine, în forma ochilor.

– Chiar așa? se miră Kilmer, devenind mai țeapăn. N-am observat.

– Eu, da, zâmbi Robert. Dumnezeuule, cred că te-am prins pe nepregătite.

Exact asta făcuse, își spuse Kilmer. Avusese grijă să nu se gândească la Frankie ca aparținându-i lui. Renunțase la acest privilegiu, când o lăsase pe Grace s-o crească pe Frankie de una singură. Deși nu-și putuse înăbuși sentimentele posesive pe care încă le mai avea față de Grace, așa ceva presupunea o pasiune împărtășită. În ultimă instanță, totul depindea de libera ei alegere. Cu Frankie... lucrurile stăteau altfel.

– Chiar seamănă cu mine?

Robert dădu din cap.

– Chiar seamănă.

– Fir-aș al dracu', mormăi Kilmer. Nu că asta ar schimba cu ceva situația...

– Într-adevăr. Robert aruncă o privire spre Grace. Cred c-o să-l încalece.

Și capul lui Kilmer se întoarse brusc spre ea. Încă-i mai vorbea calului, cu un picior în scara șei.

Surul se feri, aproape doborând-o de pe picioare. Grace își eliberă cizma din scară tocmai la timp. Clătină din cap, râzând. Surul o privea indignat. Porni iar spre el.

De trei ori încercă să-l încalece.

De trei ori calul se feri.

Grace vorbea întruna.

Mai încercă încă de două ori.

Se feri.

A treia oară se mișcă doar puțin, ca și cum tot jocul ar fi început să-l plictisească.

Iar cu următoarea ocazie, încet, chinuitor, o lăsă să se salte în șa.

Kilmer își ținu respirația.

Armăsarul nu se mișca, dar Kilmer îi văzu mușchii coapselor încordându-se.

Grace stătea aplecată peste gâtul lui, vorbindu-i murmurat, lăsându-l să se obișnuiască treptat cu greutatea ei.

– Uită-te la ochii lui, șopti Kilmer. O să explodeze. Fii atentă, Grace.

Nu arăta deloc îngrijorată, fir-ar să fie. Îl mângâia și părea complet destinsă. Kilmer se încordă, constatând că se pregătea să sară jos de pe gard ca să se ducă la ea... Ba nu, așa ceva n-ar fi făcut decât să sperie calul, iar pe Grace ar fi înfuriat-o. Mai bine s-o lase în pace. Știa ea ce...

Armăsarul explodează!

Opintindu-se, învârtindu-se, făcând trupul zvelt al lui Grace să se smucească și să se clatine înainte și-napoi ca pe al unei păpuși.

– Iisuse... murmură Robert. Ține-te bine, Grace.

Îl călărea.

Totul dură câteva minute, și de-o duzină de ori Kilmer fu sigur că avea s-o vadă zburând prin aer.

– N-o putem lua de pe... Robert se întrerupse. Ce prost sunt. Sigur că nu putem. Uite că... se oprește.

Armăsarul rămase nemișcat, tremurând. Grace se aplecă spre capul lui și-i murmură ceva. Apoi, ușor, îi dădu pintoni.

Calul nu se mișcă.

Îl îndemnă din nou cu cizma.

Făcu un pas înainte, apoi încă unul.

Grace îl purtă în jurul ocolului, dirijându-l cu blândețe, fără să forțeze nota nicio clipă.

În sfârșit, îl opri și coborî din șa.

Kilmer lăsă să i se reverse aerul din plămâni. Hristoase, nici nu-și dăduse seama că-și ținea respirația.

– Rahat... Robert sări în țarc și porni spre Grace și spre armăsar. M-ai băgat în toți sperieții.

Kilmer dădu să-l urmeze, apoi se opri. O cam înghesuise pe Grace în ultima vreme, și n-ar fi bucurat-o să-l aibă aproape în acele momente. Îl privi pe Blockman cum râdea și clătina din cap cu o amărăciune veselă, în timp ce-și potrivea pasul după al ei și ieșeau împreună cu calul din ocol.

Nu-i plăcea. Îl ustura ca toți dracii.

Nu conta ce spusese Blockman. Kilmer avea aceeași reacție primitivă care-l frământa de când își dăduse seama ce rol important juca Robert Blockman în viața lui Grace.

Atunci, treci peste asta. Ai de rezolvat lucruri mai importante decât...

Telefonul celular sună. Donavan.

– Probleme?

– S-ar putea, răspunse Donavan. Hanley a plecat azi-noapte. L-am pus pe Tonino să-l urmărească. S-a dus la Genova, să se întâlnească cu nevasta lui Kersoff.

– De ce?

– Nu știu. Nu i-am putut strecura niște microfoane înainte de a ajunge el acolo. A stat două ore și s-a întors.

– Informații?

– Sunt sigur. S-ar putea ca nevasta lui Kersoff să fi avut în mână un as pe care să vrea să-l ofere la schimb.

– Nu-l poți face pe Tonino să confirme? Dacă Marvot are șanse să-l găsească pe informatorul lui Kersoff, trebuie să ajungem la el înaintea lui.

– L-am și trimis înapoi la Genova. Am vrut să se asigure că Hanley nu se oprea în niciun alt loc, înainte să se întoarcă la Marvot. Tăcu o clipă. Grace ce face?

– Bine. Tocmai am văzut-o îmblânzind un afurisit de armăsar.

– Și fata?

– Ca orice copil.

Doar că acest copil semăna cu el...

– Mda, niciunul dintre ei n-are nimic deosebit... chicoti Donovan. Spune-i lui Grace că abia aștept s-o revăd. Făcu o pauză. Și s-ar putea să nu mai fie foarte mult până atunci. Am eu o presimțire...

– Ai spus că acolo nu se întâmplă nimic, în afară de povestea cu Hanley.

– Nici nu se întâmplă. Poate fac de prea mult timp supravegherea asta. Nu mă băga în seamă.

– Ai grijă, îl sfătui Kilmer. Dacă vezi cel mai mic semn care să te pună în alertă, să-ți miști fundu' de-acolo imediat.

– Așa am să fac. Vreau să rămân în viață, ca s-o văd pe puștoaica aia a ta. Pe un ton răutăcios, adăugă: Chiar dacă e doar un copil ca oricare altul.

Și închise.

Afurisitul, își spuse Kilmer, zâmbind, în timp ce apăsa pe butonul de deconectare.

Apoi, zâmbetul îi pieri de pe buze. Afurisitul ăla avea niște instincte extraordinare, care le salvaseră viața amândurora de nenumărate ori. Dacă avea impresia că se cocca ceva, era foarte posibil să aibă dreptate.

Iar Kilmer încă nu era gata să înceapă jocul – nu acum, când avea mâinile legate de prezența lui Grace și a lui Frankie.

Era posibil și ca Donovan să se înșele. Poate și faptul că stătea singur cu cortul pe colina aia îl făcea să devină mai sensibil.

Puțin probabil. Erau rare situațiile care să perturbe calmul lui Donovan. Dădea târcoale până când situația exploda, iar atunci acționa cu o precizie ucigătoare și cu o repeziciune fulgerătoare, până când totul era iar sub control.

Dar Kilmer se ruga la toți sfinții ca măcar de data asta Donavan să se înșele.

Genova, Italia

Isabel Kersoff locuia pe o stradă întortocheată, la două cvartaluri distanță de chei. Era o casă decentă, își spuse Mark Tonino, în timp ce bătea la ușa din față. Curată și zugrăvită proaspăt, cu ușa aceea roșie care-i dădea un anume stil.

Niciun răspuns.

Ciocăni din nou. Era posibil ca Hanley să-i fi dat bani, iar ea, îmbătăta de succes, să fi și părăsit casa.

Tot niciun răspuns.

Chiar dacă nu era acasă, asta nu înseamnă neapărat că nu putea fi rost de niște informații utile. Era posibil să fi lăsat hârtii, carduri, numere de telefon.

Își scoase inelul cu șperacle și încercă două înaintea ca ușa să se deschidă.

Când intră în living, își aprinse lanterna-creion. Lângă perete era pus un mic birou. Îl scotoci cu grijă. Nimic decât facturi neplătite și broșuri cu croaziere. Era clar că Kersoff avusese visuri mărețe, dar niciun ban ca să și le împlinească.

Și era posibil ca nevastă-sa să nu țină informațiile de mare valoare într-un sertar de birou. Tonino știa din experiență că femeile puteau fi mai inventive când era vorba să ascundă comori. Strecurau lucrurile în congelatoare sau în barele galeriilor de perdele.

Mai întâi, dormitorul. Existau mai multe locuri în care să...

O, la dracu'.

Își scoase telefonul mobil.

– Donavan, am pățit-o. E moartă.

– Cum?

– Legată, cu gâtul tăiat. Lumina cu lanterna fața femeii. Tăieturi, o mulțime de tăieturi pe față și pe partea de sus a trupului. Arată urât. Hanley a stat o groază de timp cu ea. E clar că nu a vrut să coopereze. Ce să fac?

– Pleacă de-acolo.

– Nu vrei să mă mai uit prin casă?

– Nu, dacă nu luau ce-i interesa, acum ar mai fi trăit. Hanley ar fi continuat s-o lucreze până afla. Făcu o pauză. De când e moartă?

– Nu-s medic legist, dar cred că de vreo douășpe ore, dacă presupunem că Hanley a fost.

– Înseamnă că Marvot a aflat de aproape o zi întregă ce avea de vânzare nevasta lui Kersoff. Nu e bine deloc. Șterge-ți amprente și orice alte urme c-ai trecut pe-acolo și întoarce-te aici. Trebuie să-l sun pe Kilmer.

7

Douăsprezece ore, repetă Kilmer. S-ar putea să nu aibă nicio importanță. Dacă sursa lui Kersoff era cineva din CIA, lui Marvot nu-i va fi de niciun folos, atâta vreme cât nimeni de la Langley n-are informații despre Grace.

– Dacă, repetă Donavan.

– Au ieșit din combinație. Grace a rupt orice legături cu ei.

– Încă mai au relații în FBI. Cine poate opri FBI-ul să-i descoasă pe polițiștii locali, ca să primească informații?

– Nimeni. Iar FBI-ul și CIA ar fi trebuit să fie mult mai cooperante în ultima vreme. Kilmer nu văzuse prea multe semne, dar aceasta putea fi o situație diferită. Congresul putea da dovadă de o unitate incredibilă, atunci când venea vorba de reducerile bugetare. Am să-l pun pe Blockman la treabă. Încă n-a găsit niciun rezultat, dar n-au trecut decât două zile.

Donavan tăcu un moment.

– Ai să-i spui lui Grace despre treaba asta?

– De ce să-i spun? Ca să se îngrijoreze și mai mult de un lucru în legătură cu care nu poate face nimic în momentul de față?

– Lui Grace nu i-ar conveni să fie ținută în beznă aproape de nimic care-ar putea s-o afecteze pe ea sau pe copilul ei.

– Lui Grace nu-i convin multe din câte se întâmplă. De-asta prefer să nu-i spun nimic până nu-mi aduci ceva în care să-mi pot înfige dinții.

– O să fii norocos dacă nu-și înfige ea dinții-n tine. Te sunt când mai aflu câte ceva.

Și închise.

Donavan avea dreptate; Grace nu s-ar fi bucurat dacă afla că-i ascundea unele lucruri, chiar și în numele protecției. Ei bine, mai ducă-se dracului. Fusese nevoit să stea pe tușă și s-o lase pe Grace să tragă toate ponoasele, în trecut. Acum, n-avea să mai stea pe margine. Avea să facă ceea ce...

Muzică.

La radio? Nu – niște acorduri nesigure, delicate. O claviatură.

Se uită la ceas: 1:40 A.M., iar muzica se auzea de pe veranda din față. Traversă livingul și se opri lângă ușa cu plasă, uitându-se afară.

Frankie ședea pe verandă, cu claviatura în față. Era îmbrăcată într-un halat alb de flanelă și în picioare avea o pereche de papuci roz, mițoși. Se apleca peste instrument cu o expresie de mare concentrare. Lângă ea avea o lanternă-creion, dar n-o folosea.

Probabil, îi simțise prezența, căci capul i se ridică repede.

– Mamă?

– Nu. Kilmer deschise ușa și ieși pe verandă. Știi ce oră e, Frankie?

Fetița oftă.

– M-ai prins. Da' măcar bine că nu-i mama. Nu voiam s-o trezesc. Întotdeauna după ce îmblânzește un cal e foarte obosită.

– Nu puteai s-aștepti până dimineață?

Frankie clătină din cap.

– Uneori, muzica nu se oprește doar fiindcă s-a întunecat și e vremea să mă duc la culcare. Iar asta-i aparține lui Charlie; nu voiam s-o pierd.

– Înțeleg. Mda, doar un copil ca oricare altul. Vezi să nu. Dar mă pui într-o situație cam dificilă. Nu cred că mamei tale

i-ar conveni să stai afară la ora asta, singură. Și e foarte rece. Ce-ar zice dacă te-ar găsi aici? Te-ar pune să te duci la culcare?

– Nu, de-asta m-am și strecurat afară abia după ce adormise, făcu ea o mutră serioasă. Ar sta aici, cu mine, până aș fi gata să vin în casă. Știe despre pasiunea mea pentru muzică. Apoi se încruntă. Ai să-i spui că-s aici?

– Nu, zâmbi el. Și poate că nu mă prea pricep eu la muzică sau la îmblânzit armăsari, dar sunt destul de bun la stat de pază. Ce zici, să stau alături, în living, până vei fi gata să te duci sus?

Fetița se luminează la față.

– Nu ți-e somn?

Kilmer clătină din cap.

– Oricum, nu mă culc niciodată înaintea ivirii zorilor. Cred că mi-ar plăcea să stau acolo, în cameră, relaxându-mă și ascultându-te cum cânti.

Îl privi cu îndoială.

– Pe bune?

– Absolut, răspunse el solemn.

– OK. Se aplecă din nou peste claviatură. Îți mulțumesc, Jake...

– N-ai de ce.

Kilmer intră în casă, luă de pe canapea un șal de catifea și i-l aduse pe verandă.

– Dar numai cu condiția să te învelești cu ăsta. Nu mai suntem în Alabama, iar aici nopțile sunt reci, chiar și în august.

– Mda, am observat. Îl lăsă să-i înfășoare umerii cu șalul, dar fără să-și ia privirea de la clape. Ciudat...

Kilmer rămase privind-o. Era atât de absorbită, încât se îndoia că-l mai auzea. Cu părul ei buclat și halatul larg, arăta ca eroina unui film cu Shirley Temple. Și totuși, concentrarea

care i se citea pe față nu avea nimic copilăresc. Genele îi umbreau obrajii mătăsoși, așa că nu putea să-i vadă ochii, despre care Robert spusese că aveau aceeași formă ca ai lui.

Oare Frankie chiar semăna cât de cât cu el?

Și dacă semăna?

Îi... plăcea.

Ce bou. Se întoarse și deschise ușa cu plasă. Peste câteva secunde, se trânti în fotoliul de lângă ușa deschisă. Închise ochii, relaxându-se.

Și o ascultă pe Frankie cum își crea muzica.

Perechea alerga spre ea. Părul lor alb lucea argintiu în lumina lunii. Ochii albaștri le sclipeau nebunește, în timp ce galopau peste câmp.

Voiau s-o omoare.

Trebuia să stea nemișcată. Dacă se întorcea și încerca să fugă, aveau să se ia după ea, călcând-o în picioare. Îi văzuse omorând sub copite un grăjdar, într-o dimineață, când bietul om intrase în panică și încercase să fugă.

Știu că trebuie s-o faceți.

Știu că și vouă vă e frică.

Nu sunt un pericol pentru voi.

Nu sunt un pericol.

Nu sunt un pericol.

Caii ajunseseră destul de aproape ca să le poată simți mirosul transpirației.

Nu te mișca, își spuse.

Inima-i bătea dureros de tare. Câțiva metri doar, și aveau s-o strivească.

Întinse brațele în lături, atentă să nu le ducă în față, într-o poziție pe care ei ar fi putut-o percepe ca agresivă.

Niciun pericol.

Veneau tropăind din copite. Voia să închidă ochii. Ține-i deschiși. Poate că era o cale de a evita copitele acelea, când...

Te rog, niciun pericol.

Nu stabilea contactul. Ceea ce-i mâna înainte era prea puternic. În câteva secunde, aveau s-o doboare la pământ.

Urma să moară.

Încă o încercare. Cu toată puterea. Cu toată voința.

Niciun pericol!

În ultimul moment, Perechea se despărți, trecând printr-o parte și alta!

Simți curentul de aer, țărâna aruncată de copitele lor lovind-o.

Triumf.

Și ușurare. Dumnezeu, ce ușurare!

Nu avea timp pentru asemenea slăbiciuni. Trebuia să se miște repede. Să înceapă apropierea. Nu-i putea lăsa Perechii timp să-și revină...

Dar ceva era în neregulă. Nu-i mai auzea. Mișcare, da, însă nu și sunetul copitelor. O mișcare înceată, ușoară...

Un vis, își dădu ea seama ca prin ceață, deschizând ochii. Retrăia noaptea aceea pe câmp, cu Perechea. Nici nu era de mirare, după ce lucrase toată după-amiaza cu surul.

Iar cea care se mișca era Frankie, vârându-se în pat, își spuse buimacă Grace.

– Frankie?

– E-n regulă, mamă. Fetița tocmai se învelea cu plapuma. Culcă-te la loc.

– Ai fost la baie?

Nu-i răspunse.

– Frankie?

– Am vrut... Muzica nu voia să plece. M-am dus jos, pe verandă.

Dintr-odată, Grace se trezi complet.

– Singură? Să nu mai faci niciodată asta! Trebuia să mă trezești!

– Erai obosită.

– Nu contează.

– Ba contează. A fost în regulă, mamă. N-am stat singură.

Era și Jake acolo.

– Ce?

– El nu se culcă niciodată devreme. Când m-a găsit pe verandă, mi-a dat un șal să mă învelesc și a stat și el în living, până am terminat.

– A... Nu mai știa ce să spună. Totuși, trebuia să mă trezești.

– Data viitoare, răspunse fetița, căscând. Când n-ai să mai fii atât de obosită.

– Pentru tine, nu sunt niciodată prea obosită.

– Dar Jake nu era obosit deloc. Așa mi-a spus, și mi-am dat seama că spunea adevărul. Și e om mare, așa c-a fost OK dac-a stat cu mine, nu?

– Nu toți oamenii mari...

Dar Frankie primise obișnuitele avertismente generice, iar Grace nu voia să-i submineze încrederea în Kilmer, când ar fi putut veni clipa în care era important să-l asculte fără crâcnire.

– Da, a fost OK. Numai că data viitoare te rog să mă trezești. Nu e, ca și cum...

Frankie adormise.

De ce nu se trezise singură, când fiica ei ieșise din dormitor? Întotdeauna dormea iepurește, și percepea fiecare schimbare de ritm a respirației ei.

Dar nu și în noaptea asta, când la orizont pândea un pericol iminent. N-avea niciun sens.

Doar dacă nu cumva avea deplină încredere în Kilmer că urma să le țină în siguranță. Fără îndoială, Frankie părea să aibă această încredere.

Era doar un copil, iar Kilmer reușea să le inspire încredere chiar și celor mai înveterați mercenari. Avea un har aparte în acest sens.

Și după ce oamenii îi acordau încrederea lor, n-o trăda niciodată. Cel puțin, asta crezuse până în noaptea când se duseseră după Pereche. Tatăl ei îi acordase toată încrederea lui...

Se întoarse pe partea cealaltă, privind spre fereastra prin care intra lumina lunii. Părea să domnească liniștea, dar știa că oamenii lui Kilmer se mișcau, patruleau, vegheau.

El unde era? Se dusese să se culce, după ce Frankie venise la etaj? Niciodată nu dormea prea mult. Îi spusese cândva că se temea să nu-i scape ceva important, dacă dormea mai mult de cinci ore. Că viața era prea scurtă și trebuia să speculeze fiecare moment de plăcere, fiecare minut.

Erau în pat când îi spusese asta, își aminti ea. Fusese un neobișnuit moment confidențial, într-o relație unde mai mult contaseră emoțiile și sexul decât filosofiile personale. Se simțise... apropiată de el.

Apoi, Kilmer se întorsese spre ea și o încălecase iar, făcând-o să uite despre orice altceva în afară de sex și plăcere. Acum, putea să-l vadă, cu părul negru căzându-i pe frunte, cu pieptul ridicându-i-se și coborând la fiecare respirație, la fiecare mișcare. Puterea, precizia și...

Nu te mai gândi la el. Dacă se simțea atât de vulnerabilă, era fiindcă stătuse prea mult timp fără niciun bărbat. Nu Kilmer era cauza, ci sexul în sine. El nu făcuse decât să-i aprindă iar tăciunii pe care și-i ținuse arzând mocnit, sub control, atâția ani.

Și încă mai erau sub control. Nu trebuia decât să facă un efort mai mare pentru a-i menține așa.

– Îl călărești, spuse Robert, rezemându-și coatele de stîngia de sus a gardului. Abia ieri te-am văzut îmblânzindu-l. Azi n-a încercat să te arunce, când l-ai încălecat?

– Sigur că a încercat, dar s-a gândit la cele petrecute ieri și a tras concluzia că este mai bine să coopereze. Așa că m-a acceptat, agitându-se doar trei minute, ca să-și dovedească independența. Mâine va fi și mai puțin nărăvaș.

Coborî de pe sur și-l bătu ușurel pe gât.

– Are un mers frumos, cu pasul lin. Aruncă o privire spre Robert. Într-o săptămână, două, s-ar putea să fie gata și pentru un alt călăreț. Vrei să-l încerci?

– Nu, mulțumesc. Ți-am spus că mie-mi plac mașinile confortabile, scumpe, preferabil decapotabile. Samson al tău nu mă atrage.

– Am vrut să-ți dau o șansă. Nimic nu se compară cu senzația să călărești un cal peste o pajiște sau de-a lungul malului unei ape.

– Dacă poți să te ții în șa, completă sec Robert.

– Cu puțină practică.

– Cred c-am să rămân la Lamborghini și Corvette. De pe alea n-ai cum să cazi. Tăcu un moment. Kilmer era puțin cam nervos ieri, în timp ce-l călăreai pe monstrul ăsta. Și s-a descărcat pe mine.

Grace îi aruncă o privire.

– Iar asta înseamnă...?

– Voia să te ajute să te lupți cu armăsarul. Era frustrat, și a hotărât că eu eram candidatul ideal pentru nervii lui.

– Și ce ți-a făcut?

– I-am luat-o înainte. Știam ce-l deranja, așa că am atacat primul. Trebuia să clarific lucrurile, dacă tot voiam să lucrez cu el.

Grace deschise poarta și porni cu Samson spre grajd.

– Nu mă întrebi ce-am clarificat, și cum?

Nu voia să vorbească despre Kilmer. Îi era destul de dificil că-l vedea în fiecare zi, iar cele din noaptea trecută dovedeau că se gândea mult prea mult la el.

– E clar că ai să-mi spui oricum.

– I-am spus că nu m-am culcat cu tine. Când îi văzu expresia, chicoti. Știam eu că asta o să-ți atragă atenția. Pe Kilmer e greu să-l descifrezi, dar pariez că l-am făcut să se simtă de-o mie de ori mai bine. Nu-i plăcea deloc ideea.

– Nici nu mă mir. E o idee ridicolă.

– Mie nu mi s-a părut. M-am gândit la asta, dar știam că nu era rolul în care mă distribuiseși. Și e OK așa. Îmi place să-ți fiu prieten. Îmi place să-i fiu prieten și lui Frankie. Făcu o scurtă pauză. Dar ți-aș fi fost recunoscător dacă-mi spuneai că el e tatăl lui Frankie.

Privirea ei se repezi spre chipul lui.

– Ți-a spus el?

Robert clătină din cap.

– Am adunat și eu unu și cu unu, iar Frankie cam seamănă cu el.

– Ba *nu* seamănă.

– Cum vrei tu. Oricum, ăsta nu-i decât vârful aisbergului. Am rămas în beznă cu o droaie de lucruri. North mi-a spus doar ce trebuia să știu ca să te protejez, iar Crane nici nu s-a uitat la mine. M-am săturat de tot sistemul ăsta, Grace. Nu mai merg orbește.

Avea dreptate. Fuseseră nedrepti cu el. Nu putea vorbi în numele CIA, dar ea și Kilmer erau răspunzători pentru propriile lor acțiuni. Lui Robert nu-i spusese nimic, fiindcă o durea să dezgroape treptul, iar Kilmer, de regulă, nu i se confesa nimănui.

– Ce vrei să mai știi?

– Ce anume știai ca să fii atât de importantă, încât North să te țină așa de mult timp sub supraveghere?

– Nu ceea ce știam sau nu știam eu conta. Nimeni dintre noi, cei din echipă, nu știa de ce trebuia să răpim Perechea. Am primit doar ordin s-o luăm. Credeam că Marvot voia să

mă omoare numai fiindcă participasem la raidul de la El Tariq. Marvot e celebru pentru vendetele lui, și mă știa la față, fiindcă lucrasem la fermă. Era logic să mă ia în colimator.

– Cine-i Marvot ăsta?

– Paul Marvot. Jumătate francez, jumătate german. A moștenit un imperiu al crimei de la tatăl lui, un naș mafiot care opera în nordul Africii și în sudul Franței. I-a luat locul când bătrânul a fost asasinat de șeful unei bande rivale, și e la fel de crud și la fel de mizerabil ca și taică-său. Trăiește în Maroc și are o fermă de cai și un conac ca un palat, la El Tariq, lângă coastă.

– Iar ticălosul ăsta îți dorește moartea?

– Așa am crezut și eu... Stătu un moment pe gânduri. Dar Kilmer mi-a spus că trebuise să încheie un târg cu North. Marvot mă voia vie, nu moartă. Iar CIA nu mă proteja din bunătațe sufletească. Voiau să-l țină pe Kilmer în frâu. El le-a promis că nu va mai încerca să fure Perechea.

– El Tariq. Și raidul ăla de la El Tariq ce-a fost? Ce dracu' mai e și Perechea asta? Ce trebuia să luați de-acolo? Niște prizonieri? Bani?

– Cai.

– Ce?

– În grajdurile lui Marvot de la El Tariq erau doi cai albi. Arăbești albi, cu ochii albaștri. Un armăsar și o iapă. Marvot îi păzea de parcă ar fi fost bijuteriile coroanei britanice.

– De ce?

– Nu știu. North nu ne-a spus niciodată. Personal, cred că erau un fel de ostatici. Ridică mâna: Știu că pare o nebunie, dar ăsta-i adevărul. Marvot ținea la ei cu fanatism. Am fost acolo. I-am văzut strivind sub copite un grăjdar, iar pe Marvot nu l-a preocupat altceva decât dacă nu cumva moartea lui i-a tulburat pe cai. Căii erau hrăniți, adăpați și lăsați să alerge liberi prin fermă. Ocazional, doar, erau duși într-un loc din

Sahara. Mie nu mi se dădea voie să mă duc, dar eram la El Tariq odată, când asta s-a întâmplat. Iar când au fost aduși înapoi la fermă, Marvot era negru de furie.

– De ce?

Ridică din umeri.

– Ascultam cât puteam, dar nu riscam să pun întrebări care ar fi dat naștere la bănuieli.

– Ciudat...

– Da, dar CIA voia caii ăia, deci trebuie să fi știut de ce-i considera Marvot atât de valoroși. North i-a spus lui Kilmer să se ducă și să-i ia. Iar pe mine m-au trimis cu el, să-l ajut.

– De ce tocmai pe tine?

– Tatăl meu era cel care se dusesse la CIA și le spusese ce se întâmpla la El Tariq. Făcuse niște afaceri minore cu Marvot și știa că era sub supraveghere. S-a gândit că putea să vândă CIA informația despre Pereche. North s-a repezit imediat. Era clar că știau și ei câte ceva despre ceea ce se petrecea acolo. A vrut ca tatăl meu să se întoarcă și să afle mai multe.

– Și, în schimb, tatăl tău te-a trimis pe tine?

– Eu am vrut să mă duc, spuse Grace, pe un ton defensiv. Mă săturasem să tot umblu după tatăl meu prin lume, și o știa și el. Niciodată nu stătusem în America mai mult de câteva luni. Voiam să știu cum e senzația de a aparține unui anumit loc. Tatăl meu i-a spus lui North că mă pricepeam la cai, și m-au luat la instrucție ca pe un proaspăt recrut CIA. Ne-am cam mirat noi că erau dispuși să amâne misiunea până-mi terminam eu pregătirea, dar tatăl meu a spus că asta nu făcea decât să arate cât de important era raidul pentru ei. Mie nu-mi păsa. Eram hotărâtă să profit de ocazie. Știi cât de dificil mi-ar fi fost să fiu acceptată, dacă tatăl meu nu-i cerea lui North să mă recruteze?

– Norocul tău.

– A fost un noroc. Tu nu poți înțelege. Totul ar fi mers perfect, dar... N-a fost vina tatălui meu.

– Raidul a eșuat?

– A fost greu ca dracu', dar am scos caii din grajd și i-am urcat în camion. Oamenii lui Marvot ne așteptau pe drum. Abia am reușit să scăpăm de-acolo.

– Pare să vă fi turnat careva.

– *N-a fost tatăl meu.*

– Ho, că n-am zis nimic de el. Îi studie fața. Dar poate o fi zis Kilmer?

– Tatăl meu a murit. A fost omorât în aceeași zi, mai târziu, la Tanger, de oamenii lui Marvot. Asta-ți dă impresia că ne-ar fi trădat?

– Nu, ridică el o mână. Ascultă, eu nu știu nimic despre toate astea. Totul e între tine și Kilmer.

– Ba nu e, replică Grace, în timp ce-l introducea pe Samson în grajd. Între mine și Kilmer nu mai e nimic. Totul s-a terminat demult. Îl privi peste umăr, încruntată. Iar Frankie *nu seamănă* cu el.

– Greșeala mea, murmură Robert. Îmi pare rău.

Grace trase adânc aer în piept.

– Ba nu, mie îmi pare rău. N-aveam niciun motiv să mă răstesc la tine. Ultimele zile nu mi-au fost deloc ușoare. Nu-mi place să mă bazez în nicio problemă pe Kilmer. Încercă să zâmbească, în timp ce schimba subiectul. Știai că muzica pe care o compune acum Frankie e pentru Charlie?

– Nu, răspunse el, cu chipul luminându-i-se într-un zâmbet. Lui Charlie i-ar fi plăcut.

Grace dădu din cap.

– Spunea că trebuie să se asigure că-s cât mai multe talgere. Că viața lui Charlie n-a fost întotdeauna lină și ușoară.

– Din câte-am auzit de la el, are dreptate. Dar cum înțelege ea toate astea? E doar un copil.

– Nu știu, clătină ea din cap. E o minune. Începu să-i scoată șaua lui Samson. Iar acum, dacă nu mai ai și alte întrebări, eu am puțină treabă.

– Cu alte cuvinte, ți-am consumat destul timp.

– Nu, aveai motive. Ai ajuns la vreun rezultat, cu scurgerea aia de informații de la Langley?

– Încă nu. Stolz urmărește o pistă. Există un puști care-i un geniu al computerelor. Ar putea fi suspect. Altfel, Stolz va continua să caute. Vorbesc cu el cel puțin o dată pe zi, ca să nu se moleșească.

– Dar Stolz nu știe unde ești?

– În niciun caz. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu crezi c-aș risca să atrag pe cineva spre tine? Am încredere în Stolz, dar Kilmer mi-a spus clar că n-am dreptul să am încredere în nimeni, atâta timp cât mă plătește el. Asta nu făcea parte din înțelegere. I-am spus lui Stolz că sunt în Miami.

– A trebuit să întreb, spuse ea, privindu-l drept în ochi. Frankie e în responsabilitatea mea, și nu-mi pot permite nici cea mai mică scăpare.

Robert dădu din cap.

– N-ai încredere nici în mine, și nici în Kilmer. E dreptul tău. Dar spune-mi, Grace, în tatăl tău ai avut încredere?

– Sigur că am avut, clătină ea din cap, obosită. De cele mai multe ori. Când era vorba numai de el și de mine. Nu mă prea puteam baza pe el și, da, nici deosebit de cinstit nu era, dar mă iubea. N-ar fi făcut nimic care să mă pună în pericol. Și știa că aveam să fiu la El Tariq în noaptea aceea. Nu m-ar fi vândut.

– Nu pare probabil.

– Aiurea, „probabil“ n-ar fi făcut-o, și gata.

Robert se strâmbă.

– Se pare că spun acum lucrurile cele mai nepotrivite. Mai bine plec de-aici.

Grace îl privi cum se îndepărta. N-ar fi trebuit să fie atât de aspră cu el. Nu făcuse decât să-i pună niște întrebări la care s-ar fi gândit oricine. Robert nu știuse cât de defensivă

era în legătură cu tatăl ei. Încă din copilărie fusese nevoită să-l apere de oamenii care nu înțelegeau că viața ei alături de el nu era așa cum credeau ei. Făcuse ca pentru ea viața să fie o aventură. O aventură înfricoșătoare uneori, dar întotdeauna îi arătase iubire și bunătate. În toată singurătatea copilăriei ei, nu se îndoise nicio clipă că ținea la ea. Acest lucru era foarte important. Într-o lume care se schimba de la o zi la alta, când nu putuse conta pe nimeni și nimic, putea fi sigură de iubirea tatălui ei.

Iar Kilmer încercase să-i răpească această certitudine.
Lua-l-ar dracu'.

– Tonino a apărut acasă la Kersoff, aseară, spuse Hanley. Îl pusesem pe Lackman să supravegheze casa, până la descoperirea cadavrului. Femeia pare să fi avut puțini prieteni, căci după douăsprezece ore încă nu venise nimeni.

– Tonino, repetă Marvot, pe gânduri. Unul dintre oamenii lui Kilmer.

Hanley dădu din cap.

– Trebuie să fi fost trimis de Kilmer, ca să afle cum o localizase Kersoff pe Grace Archer.

– Sau s-ar putea să te fi urmărit pe tine, când te-ai dus în vizită la cucoană.

– Am avut grijă, spuse repede Hanley. Sunt profesionist. Aș fi observat.

Era adevărat că Hanley făcea foarte puține greșeli, își spuse Marvot, dar și Kilmer avea o echipă extraordinar de abilă.

– Cred că ar fi mai bine totuși să verificăm perimetrul de-aici, pentru evitarea oricărui risc de supraveghere. Ce-a raportat Lackman?

– Că Tonino a stat în casă mai puțin de zece minute. E clar că a găsit cadavrul și a fugit.

– Și ești sigur că n-ai lăsat nicio urmă după ce ai lichidat-o pe nevasta lui Kersoff?

Hanley clătină din cap.

– M-am uitat și-n birou, și-n dormitor. Nicio hârtie.

– Atunci, se pare că suntem cu un pas înaintea lui Kilmer. Marvot zâmvi.

– Și nu aveam nevoie decât de un mic avantaj la start. Ai luat legătura cu informatorul lui Kersoff din CIA?

– Am trimis un om la Langley să vorbească personal cu el. Dacă Kilmer știe despre scurgere, trebuie să punem sursa sub protecție înainte să ajungă el acolo. Ridică din umeri. Și nimic nu e mai convingător decât banul în mână. Decât eventual frica. Frica e și mai bună.

Marvot dădu din cap.

– Într-adevăr. Apoi, se ridică. Oricum, aștept un răspuns până mâine-seară. Ai să ții minte asta, nu-i așa? Îl privi pe Hanley în ochi, în așa fel încât să-i insuflă și puțină frică. Am așteptat mult timp ca să pun mâna pe femeia asta, Hanley. Aproape am ajuns la capătul răbdării. N-am să fiu deloc îngăduitor, dacă o pierdem și acum.

– Nu e nevoie să-mi spui asta, replică Hanley, evitându-i privirea. N-o s-o pierdem.

– Excelent. Iar acum, ia legătura la Langley și agită-i puțin. Porni spre ușă. Aștept un raport când mă întorc de la plimbarea de seară. I-am promis lui Guillaume că-l duc la padoc, să vadă Perechea – ca o favoare specială.

Hanley clătină din cap.

– De ce-i băiatul așa de înnebunit după caii ăștia? Are și el un cal al lui, foarte bun.

– Copiii sunt întotdeauna fascinați de lucrurile interzise. Știe că cei din Perechea au mai omorât oameni.

– Nu te temi că Guillaume se va strecura la ei ca să încerce să-i călărească?

– Aproape sigur o va face, la un moment dat. De-asta le-am spus tuturor celor de la grajd că dacă cineva îi permite

să se apropie de ei fără mine, îl leg pe jos, în grajd, de un cal din Pereche. Ridică din umeri. Dar, dacă-i dau voie lui Guillaume să-i vadă din când în când, amân momentul ăsta. Deschise ușa. A, aici erai, Guillaume. Ești gata?

– Da, tată. Ochii copilului străluceau. Mi-am adus și aparatul. Vreau să le fac poze, să le pun în camera mea.

– Ce idee bună!

Îl luă pe Guillaume de mână și aruncă o privire peste umăr, spre Hanley.

– Iar dacă mi-o aduci pe Grace Archer să lucreze cu Perechea, s-ar putea să nu mai am niciun temei de îngrijorare pentru fiul meu. Un motiv de două ori mai important ca să-ți faci treaba cât mai repede.

Hanley dădu din cap.

– Sigur că da.

Apoi, Marvot îi zâmbi lui Guillaume.

– Hanley ne va aduce o tovarășă de joacă pentru Pereche. O femeie tânără. Nu-i așa c-o să fie interesant?

Băiatul îl privi cu îndoială.

– Dar lor nu le place să se joace.

– Poate, cu ea, o să le placă.

Îl conduse pe Guillaume spre gardul padocului și-i făcu semn grăjdarului să dea drumul cailor din grajd.

– Urcă-te sus și uită-te la ei. Ca mătasea se mișcă.

– Sau ca focul.

Ochii lui Guillaume se ațintiră spre cele două săgeți albe care țâșniră în padoc.

– Foc alb. Fulgere, tată. Ar putea femeia aia să împlânzească Perechea pentru mine? Atunci aș putea să-i călăresc?

Marvot era gata să-i răspundă că da, apoi însă se gândi mai bine. După ce obținea de la Pereche ceea ce voia, era foarte probabil să se debaraseze de cei doi cai.

– Uneori, e mai bine să savurezi o plăcere de la distanță. Ca acum. Uită-te la ei cum aleargă.

Lumina lunii lucea pe trupurile albe ale cailor care alergau prin padoc. Tot o noapte senină și luminoasă, ca asta, fusese și când o văzuse pentru prima oară pe Grace Archer lucrând cu Perechea. Fusese sigur că aveau s-o ucidă, și era curios s-o vadă cum se comporta în fața morții. Încă își mai amintea ce subțire și fragilă i se păruse, în comparație cu forța brută a cailor. Nu murise în noaptea aceea, iar sufletul lui se umpluse de speranță, văzând cum reacționa Perechea față de ea.

Căteaua.

– Nu-i așa că-s frumoși, tată? Ochii lui Guillaume îi urmăreau pe cei doi cai. Uită-te cum își arcuiesc gâturile!

– Magnifici, spuse el.

Și de niciun folos. La fel de inutili pe cât îi fuseseră în toți acei ani.

Dar poate că nu pentru multă vreme, de-acum încolo. Se gândise să se debaraseze de o posibilă obstrucție, oferind recompensa pentru moartea fetei. Poate că femeia s-ar fi putut concentra mai bine asupra Perechii, fără copil. Totuși, se bucura că Kersoff n-o omorâse. Acum, că avea o pistă spre omul de legătură al lui Kersoff, putea să preia el conducerea operațiunii.

Iar mamele erau de o maleabilitate notorie, când te foloseai de copiii lor.

– Vin spre noi, șopti Guillaume. Poate că vor să ne împrietenim.

– Dă-te jos de pe gard, îi spuse tatăl său. Ceea ce vezi nu e afecțiune. Trebuie să înveți să recunoști și să interpretezi.

– Ce?

Ură. Privi caili care veneau în fugă spre gard. Perechea nu pierdea nicio ocazie de a încerca să-l atace. Îl urâseră din momentul când îi adusesese acolo. Se întreba de ce, când el

personal nu-i maltratase niciodată. Oare vreun instinct profund îi făcea să recunoască faptul că era stăpân peste durere, și peste viața sau moartea lor?

Sări de pe gard, în timp ce caii se ridicau pe picioarele dinapoi, cu copitele la doar câteva palme distanță de capul lui.

– Tată!

Se întoarse spre Guillaume, care-l privea cu teamă – și surescitare febrilă. Pentru un moment, se înfurie teribil însă furia i se risipi imediat. Guillaume era fiul lui, iar Marvot ar fi simțit aceeași emoție intensă dacă în pericol ar fi fost propriul său tată. Uneori, iubirea coexistă cu dorința ca stăpânitorul să fie răsturnat de pe tron. Era propria lui fire, pe care i-o moștenise și Guillaume.

– Ai crezut că-am să mor, spuse el, bătându-și fiul pe umăr. Nu, eu. Niciodată. N-am să mă las învins. N-o să se întâmple. Acceptă ideea asta.

– Credeam doar...

– Știi ce credeai. Dintotdeauna ți-am cunoscut gândurile. Privi din nou Perechea. Dar cred că trebuie să fii martor la ceea ce înseamnă moartea. Ar fi o lecție necesară pentru tine. Te-am protejat prea multă vreme. Am văzut pentru prima oară în viața mea o moarte violentă când aveam cam aceeași vârstă cu tine. Un tânăr l-a supărat pe tatăl meu și a trebuit să fie pedepsit. Tatăl meu nu știa că eram treaz și mă uitam, dar a aflat mai târziu și m-a întrebat ce simțisem. I-am spus că eram mândru de el, mândru de puterea lui, mândru că putea să ridice mâna și să strivească pe oricine nu-l asculta. După aceea, am devenit mult mai apropiat de tatăl meu. M-a trimis la școli bune și mi-a asigurat niște studii cu care s-ar mândri orice intelectual – dar niciodată n-am mai învățat un lucru la fel de important ca în noaptea aceea. Nu-și putea lua ochii de la Pereche. Da, fără doar și poate, aveam nevoie de o lecție pentru tine, Guillaume.

3

Sângele nu voia să se mai oprească...

N-avea timp să facă nimic altceva decât să-și țină mâna apăsată peste rană, încercând să stăvilească șuvoiul, își spuse Donavan, în timp ce alerga prin desișuri, sărind în apa mică de la marginea râului. Erau imediat pe urmele lui.

Îi sunase ceasul.

La dracu'. Nu era deloc momentul sau locul potrivit pentru ca un bun irlandez ca el să dea în primire. Mergi mai departe. Știa o peșteră unde se putea ascunde, dincolo de cascadă, cam la o jumătate de milă. O cercetase în prima săptămână când pusese la punct dispozitivul de supraveghere de la El Tariq.

Dacă Marvot nu știa despre grota aceea... Nu se afla pe proprietatea lui, dar nici prea departe nu era. Dacă o știa, atunci Donavan avea să fie prins ca o vulpe în capcană.

Avea să-și facă mai târziu griji pentru asta. Acum, trebuia doar să ajungă la peșteră și să-și oprească sângele să curgă. Apoi, să-l sune pe Kilmer și să-i spună ce se întâmplase. Avea să vină sau să trimită pe cineva.

Dacă nu era prea târziu...

– Mi s-a spus să te ajut la cai.

Grace se întoarse dinspre Samson, pe care-l peria, pentru a-l vedea pe Luis Vazquez zâmbindu-i.

– Bună, Luis. Cum o mai duci?

– Bine, răspuse el, intrând în boxă și luându-i peria. Văd că și tu o duci bine – și fiica ta, am văzut-o. E foarte frumoasă.

– Da, dacă țin bine minte, și tu ai o fiică... murmură Grace, încrețindu-și fruntea a concentrare. Avea trei ani, nu...? Ce mai face?

– Mercedes? E un înger, îi zâmbi el peste umăr. Dar a început să devină o domnișoară. Mă sperie.

– Plănuiai să te întorci acasă, în Argentina, după ce adunai destui bani ca să-ți deschizi o prăvălie de echipamente pentru cai. Și totuși, văd că ești tot aici.

– Am încercat să mă duc acasă acum cinci ani, ridică el din umeri. N-a mers. Nu m-am putut acomoda. Ți-e greu să devii negustor, după ce lucrezi cu Kilmer. Nu mai era nimic interesant, nimic palpitant... Mă plictiseam, și-i plictiseam și pe alții. Nevastă-mea s-a bucurat să mă vadă plecând iar. Chicoti. Acum suntem în culmea fericirii de fiecare dată când mai trec pe-acasă, o dată la câteva luni, și-n rest nu mai e nevoie să ne suportăm unul pe altul. E formula perfectă.

– Și Mercedes?

– Pentru ea, sunt un războinic, un erou. Îi aduc cadouri și-i spun povești, și-i iau ochii. Fiecare om are nevoie să fie eroul cuiva. Făcu un pas înapoi, retrăgându-se de lângă armăsar. E un animal excelent. Are niște linii splendide.

– Într-adevăr... Grace făcu o mică pauză. Te-ai dus și tu cu Kilmer când l-a răpit pe Cosmo?

Luis dădu afirmativ din cap.

– M-am speriat îngrozitor. Am crezut că era ca și mort. Noroc că glonțul a ricoșat din bidon și i-a intrat în cutia toracică, nu în inimă.

Grace încremeni.

– A fost împușcat?

– Nu ți-a spus? Acoperea spatele, și unul dintre oamenii lui Marvot a reușit să tragă un foc înainte să ajungem destul de departe.

Glonțul a ricoșat din bidon și i-a intrat în cutia toracică, nu în inimă.

O străbătu un fior. Fusese la un pas... Hristoase, ar fi putut să moară, iar ea n-ar fi știut niciodată.

– Nu, nu mi-a spus.

– O lună întreagă și-a răs de el Donavan. Tot zicea că așa-i trebuia, dacă-l furase pe afurisitul ăla de măgar. Dar Kilmer n-a găsit deloc că era ceva de răs. I-a fost îngrozitor de greu să aducă măgarul aici.

– Nici nu mă mir.

– Dar dacă vrea să ia Perechea, are nevoie de Cosmo. Iar acum, te are și pe tine, Grace. Toate i se leagă.

– Pe mine nu mă are, replică ea rece, întorcându-se.

Era o idioțenie să se simtă atât de șocată. Kilmer vedea moartea cu ochii aproape în fiecare zi. Pe vremea când lucrase cu el, fusese de mai multe ori la un pas de moarte.

Dar asta era cu totul altceva. Atunci, fusese și ea acolo, trecuseră prin aceleași pericole...

– N-am vrut să te jignesc, spuse Luis. Credeam că numai de asta era vorba. Ne pregăteam să ne ducem la javra aia de Marvot și să luăm Perechea. Când te-am văzut, am știut că...

– Luis! În ușa grajdului apăruse Dillon. Plecăm. Elicopterul va fi aici în zece minute. Ia-ți echipamentele.

– S-a făcut, răspunse Luis, aruncând peria și luând-o la goană spre ușă. La revedere, Grace.

Grace rămase cu privirea după el, uitându-se uimită cum ieșea în goană. De câte ori răspunsese și ea la același apel, reacționând la fel? Dar un asemenea apel n-ar fi trebuit să aibă ce căuta acolo.

Nu acolo.

Ieși cu pași mari din grajd, îndreptându-se spre casă. Curtea era plină de oameni de-ai lui Kilmer, care alergau în toate părțile, adunându-și echipamentele – tăcuți, rapizi, eficienți.

Kilmer era pe verandă, stând de vorbă cu Robert, și-și ridică privirea spre ea când Grace urcă treptele. Îi făcu un semn lui Robert, care dispăru în casă.

– Ce se întâmplă? întrebă ea, strângându-și pumnii. Unde vă duceți?

– Nu vă las neprotejate, pe tine și pe Frankie, răspunse încet Kilmer. I-am ordonat lui Blockman să rămână aici, cu patru oameni din echipă. Ar trebui să mă întorc în două zile, maximum. Dacă nu reușesc, am să te sun. În caz că survine vreo problemă, Blockman o să vă ducă în apropiere, la o altă casă sigură din munți, despre care i-am spus.

– Ce se întâmplă? repetă ea.

– Donavan a căzut. E încă viu, dar nu știu cât timp va mai rămâne așa, dacă nu-l scoatem de-acolo cât mai repede. Zice că a pierdut mult sânge.

– Donavan, repetă ea, în șoaptă. Unde?

– La El Tariq. Sau pe undeva prin apropiere. Oamenii lui Marvot l-au luat prin surprindere. Probabil, un cercetaș l-a zărit și a chemat întăriri.

– Vor trece ore întregi până să ajungeți la El Tariq. Nu poți aranja să se ducă după el cineva care e mai aproape?

– Nu la El Tariq. Riscul e prea mare. L-am întrebat pe Tonino, iar colinele mișună de oamenii lui Marvot. Se uită la ceas. Am să te sun când ajung la El Tariq, dar după aia n-o să mai primești nicio veste de la mine până nu pornim înapoi. S-ar putea ca oamenii lui Marvot să reușească să intercepteze semnalul. I-am spus lui Donavan să nu mă mai sune decât dacă se mută în alt loc. Ridică privirea spre cer. Uite și elicopterul, constată el, pornind în jos pe trepte. Nu-ți face grijă, o să fie totul în regulă cu voi. Am dat instrucțiuni să...

– Pe bune c-o să fie-n regulă! Pot și eu să am grijă de Frankie. Toată viața am făcut-o, de când s-a născut. Îl privi

încruntată. Și de ce crezi c-aș fi așa o jigodie, încât să nu te las să pleci după Donavan? Ce să-ți cer să faci, să-l lași acolo până-i curge tot sângele și moare? Cară-te naibii de-aici.

Kilmer zâmbi.

– Mă duc, mă duc. Ce mă mai bați la cap...

Îl privi cum se îndepărta alergând la trap prin curte, spre elicopterul care tocmai aterizase. Curentul de aer stârnit de elice îi flutura părul și-i lipea cămașa kaki de trupul zvelt. Făcu semn oamenilor din echipă să se îmbarce în elicopter și așteptă până când toți ajunseră la bord. Era procedura operațională standard a lui Kilmer, își aminti Grace. Întotdeauna era ultimul care rămânea afară.

Și, probabil, tocmai de-asta fusese cât pe ce s-o încaseze definitiv, când îl furase pe Cosmo.

Și tot de-asta se întorsese la El Tariq în noaptea aceea, cu nouă ani în urmă, ca să-și recupereze oamenii de pe colinele din jurul proprietății.

Mereu, ultimul afară.

Înțelesese că trebuia să se întoarcă și să-și ia și restul echipei. Ceea ce nu înțelegea era de ce n-o lăsase să se ducă la Tanger, după tatăl ei, când ar fi avut o șansă să-l salveze.

– Unde se duc, mamă?

Lângă ea apăruse Frankie.

– Unul dintre oamenii care lucrează pentru Kilmer e rănit și are probleme. Se duc să-l ajute.

– Nu putem merge și noi?

Grace își coborî privirea și văzu expresia tulburată a lui Frankie.

– De ce? Nici măcar nu-l cunoști pe omul acela.

– N-aș vrea să fie rănit și Jake. Poate reușim să-l apărăm, să nu pățească nimic. Nu vrei să mergem?

– Nu, mai bine...

Dar *voia* să meargă, își dădu ea seama dintr-odată. Voia să facă parte din echipa care se îmbarca în acel elicopter. Voia să participe la acțiunea care avea să-l aducă pe Donavan la loc sigur.

Dacă mai era în viață până când ajungea Kilmer la el.

– Da, aș dori să merg, îi spuse ea lui Frankie. Omul care a fost rănit e un bun prieten al meu. Dar, uneori, nu pot face orice vreau. Uneori, e mai bine să rămâi acasă și să nu stai în drum.

– N-aș sta în drum.

– Poate că n-ai vrea să stai în drum... Făcu o pauză. Mai ții minte, când ne-am dus să vedem *Spărgătorul de nuci*? Toți acei balerini erau obișnuți să facă exact ceea ce învățaseră. Ce s-ar fi întâmplat dacă cineva din sală se urca pe scenă și încerca să danseze împreună cu ei?

Frankie chicoti.

– Ar fi fost caraghios.

– Dar, în același timp i-ar fi făcut pe dansatorii adevărați să greșească, fiindcă ei ar fi trebuit să ocolească persoana de pe scenă. Înțelegi?

Fetiței îi pieri zâmbetul de pe buze.

– Cred că da. N-aș ști pașii.

Grace dădu afirmativ din cap.

– Dar tu ai ști pașii, mamă.

Privi cum elicopterul se desprindea de sol. Da, învățase pașii și voia să-i execute din nou, fir-ar să fie.

– S-ar putea să fi uitat o mare parte dintre ei. E mai bine să stau cu tine. Făcu un efort să se întoarcă, pentru a nu petrece cu privirea elicopterul până dispărea. Hai să mergem în casă și să-l căutăm pe Robert. E aproape timpul să pregătim cina.

Dar Frankie continua să se uite după elicopter.

– Mie-mi place de Jake. N-o să pătească nimic, nu-i așa, mamă? N-o să moară, ca Charlie, nu?

Cum i-ar fi putut răspunde la întrebarea asta fără să riște s-o mintă?

Ultimul rămas afară.

– Are mari șanse. Brațul ei o cuprinsese pe Frankie pe după umeri. Jake s-a aflat în situații ca asta de ani de zile și e foarte, foarte deștept.

Un moment, Frankie nu scoase o vorbă, iar Grace știu că fetița înțelese că mama ei nu-i dăduse un răspuns pozitiv categoric. Apoi spuse:

– Și știe pașii. Așa-i?

– Știe toți pașii. Pe fiecare. Îi depuse o sărutare pe tâmplă. De fapt, pe unii chiar el i-a inventat.

– Foarte bine. Dar chipul fetiței era încă tulburat. Charlie însă nu era tânăr, ca Jake. Și era deștept și el. Ar fi trebuit să învețe multe, în atâția ani. Și totuși a murit, mamă.

Numai Frankie putea să compare moartea lui Charlie cu ceea ce o preocupa cel mai mult. Iar această comparație făcu ca și pe Grace s-o străbată un fior. Trase adânc aer în piept.

– Ascultă, dacă Jake intră în vreun necaz și are nevoie de ajutor, îți promit c-am să mă duc acolo să-l scap. OK?

– Și n-ai să pățești și tu ceva?

– N-am să pățesc nimic. Și acum, putem merge să mâncăm ceva?

Frankie dădu din cap.

– Sigur.

Ridică din nou privirea spre cer, dar elicopterul dispăruse la orizont.

– Sunt mișto elicopterele, nu? Când se învârtește elicea, se-aude ca un zgomot de bici. Mult mai tare, dar tot are un ritm...

– Nu fi prost... Lasă-mă-n pace... șopti Donovan. E prea târziu. Scoate-i de-aici.

– Hai sictir.

Kilmer îl strânse și mai tare de mijloc, în timp ce-l trăgea prin apa noroioasă.

– Crezi c-am făcut atâta drum și mi-am umplut picioarele cu toate lipitorile astea nenorocite, ca să i te las lui Marvot să te-nfulece la micul dejun? Nu e vorba de tine, ci de afurisita mea de mândrie personală.

Donavan începu să râdă, dar sfârși într-un acces de tuse.

– Da, spuse Kilmer, mișcându-se mai repede, în timp ce scruta cu privirea pădurile dintr-o parte și alta.

Eliminaseră patru dintre oamenii lui Marvot care patrolau, cu o oră în urmă, la sosire, dar mai puteau fi și alții.

– Și-acum, taci din gură. Dacă te țin puterile să treci prin râul ăsta și prin pădure, mai avem o șansă. Ne vom întâlni cu restul echipei la marginea drumului. Iar elicopterul e dincolo de drum, la cinci mile.

– Cinci mile sau cinci sute, pentru mine e tot prea...

– Ascultă, o să ajungem și gata! Și acum, pune un picior în fața ăluilalt și ține-ți gura. N-am să mor în râul ăsta împuțit și nici n-am să te părăsesc. Așa că nu ne mai rămâne decât o singură soluție: am să fiu un afurisit de erou.

– Dacă-mi salvezi viața, n-am să pot suporta niciodată chestia asta. Ai să mi-o scoți pe ochi încontinuu. Mai bine-mi dau duhul acum.

– Donavan.

– OK, OK... Tac. Oricum, mă simțeam cam slăbit. Dacă nu mă scoți mai repede de-aici, s-ar putea să mă ia cu leșin, și-atunci va trebui să mă cari în cârcă.

– Să nu-ndrăznești!

– Cred că... o fac chiar... acum... Vorbea tot mai greu, cu gâfâieli. Dacă tot ai să fii erou... măcar să mă asigur... că ești... până... la... capăt...

*

– Ești bine? întrebă Robert, ieșind pe verandă. La cină, ai fost cam tăcută.

– Serios? se strâmbă Grace. Și crezi că Frankie a observat? Numai Dumnezeu știe cât încerc să mă port normal.

– Și Frankie era cam taciturnă. Cred că e absorbită de muzica ei, spuse Robert. Ești îngrijorată?

– A spus c-o să sune până să se-ntunece. Da, la naiba, normal că-s îngrijorată.

– Se mai întâmplă și lucruri neprevăzute.

– Da, știu, se răsti ea. Trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet. Și mai știu și că unele dintre neprevăzutele care se pot întâmpla sunt rele. Ar putea fi nimicită toată echipa. Kilmer ar putea fi mort. Își încrucieșă brațele peste piept, ca să le oprească tremurul. Ar fi trebuit să ne sune până acum.

– Și ce vrei să facem? Vrei să-l sun pe North și să-l întreb dacă știe despre vreun posibil incident la El Tariq?

– Nu. E periculos pentru Frankie să luăm legătura, sub orice formă, acum când știm că înainte a existat o scurgere de informații. Mai bine așteptăm.

– Nu prea mult. I-am promis lui Kilmer că, dacă nu se întoarce până mâine, vă duc de-aici, pe tine și pe Frankie. Se teme ca vreun om din echipă să nu fie prins și silit să vorbească.

– O să așteptăm până poimâine... spuse Grace, clătinând din cap. Hristoase, ce se gândea să facă? Ba nu, ai dreptate. Trebuie s-o ducem de-aici pe Frankie. Dimineață, la prima oră, va fi gata de drum. Cu vocea puțin mai obosită, adăugă: La dracu', nu suport că iar a trebuit s-o oblig să fugă...

– Nici eu. Robert se întoarce și deschise ușa cu plasă. Da', asta-i viața.

Sau moartea, își spuse ea, cu un fior. Moartea lui Kilmer.

Privi spre munții din depărtare. De ce o durea atât de rău gândul la această posibilitate? Nouă ani stătuse fără ca măcar să se gândească la el, iar acum...

Ba nu, mințea. Kilmer fusese mereu prezent în mintea ei, oricât ar fi încercat s-o nege. Cum s-ar fi putut altfel? Fusese cel mai extraordinar amant din viața ei. Îl admirase și-l respectase. Îi adusese pe lume copilul.

Iar el o împiedicase să se ducă la tatăl ei, când acesta avea cea mai mare nevoie de ea. Nu conta că, oricum, ar fi ajuns prea târziu ca să-l mai salveze. Kilmer însă îi răpise posibilitatea de a alege.

Cu siguranță, acest lucru continua s-o revolte, dar ideea crudă a posibilei morți a lui Kilmer părea să facă ca orice alt gând să pălească ca importanță.

O auzea pe Frankie cântând la clape, în casă. Acum, nu compunea. Făcea o pauză și cânta Mozart. O frumusețe... Atâta frumusețe... Iar Kilmer nici nu avusese timp să-și dea seama cât de minunată era, din toate punctele de vedere.

Și de-acum, era foarte posibil să nu mai afle niciodată.

Telefonul celular sună la trei și patruzeci și trei de minute, dimineața.

Grace se repezi să-l ia de pe noptieră.

– Alo!

– Venim acasă, îi spuse Kilmer. Acum ne urcăm în avion, lângă Tanger.

Slavă Domnului!

Câteva secunde, nu putu vorbi.

– Ai zis că mă suni aseară.

Iisuse, ce idioteții spunea!

– Am fost puțin ocupat, replică el sec. Și n-am putut folosi mobilul nicăieri în apropiere de El Tariq. Oamenii lui Marvot umblau peste tot și nu puteam risca să-mi prindă semnalul. Măine ajung acasă.

– Donavan?

– Trăiește. L-am peticit și i-am făcut o transfuzie, dar nu e bine. Am ales un doctor de-aici, din Tanger, ca să vină cu noi în avion. Nu-l pot interna în spital. Marvot are prea multe relații pe plan local. Acolo e totul OK?

– Da.

– Bine.

Și închise.

Încet, Grace apăsă pe butonul de deconectare. Sfinte Dumnezeule, fi tremura mâna. Era aproape amețită de ușurare... și bucurie.

– Mamă? Frankie se ridicase într-un cot. Jake era?

– Da. Fu nevoită să-și dreagă vocea. E-n siguranță. Vine acasă.

Fetița se săltă în capul oaselor, luminându-se la față.

– Când? Pot să mă duc să-i spun lui Robert?

– Mâine va fi aici, răspunse Grace, încercând să-și controleze vocea. Și cred că ar fi foarte bine să-l anunți și pe Robert. Hai, fugi.

Frankie sări din pat și se repezi afară din cameră.

Ar fi trebuit să se ducă la Robert chiar ea, dar nu voia să vadă pe nimeni în acel moment. Era prea zguduită. Hristoase, crezuse că sosise sfârșitul. Cum era cu puțință să nu se fi terminat totul?

Poate că era în regulă, dar emoțiile acelea pe care le simțea erau prea puternice ca să le ignore. Trebuia să le identifice și să le rezolve. Nu-și putea trăi toată viața, în continuare, așa – într-o stare de refuz, dar sfâșiată în bucăți de amintiri și sentimente pe care nu le putea izgoni. Cel mai rezonabil ar fi fost să privească adevărul în față și să se debaraseze de orice emoție stăruitoare la adresa lui Kilmer pe care și-o reprimase. Da, așa ar fi fost logic, și rațional.

O, Doamne, era *viu!*

*

Auzi duduitul elicopterului cam la o oră după ce se dusesese să se culce, în seara următoare. Sări din pat și alergă la fereastră. O lumină albă-albăstrie cobora ca o coloană din elicopterul care ateriza încet.

– A venit Jake? se interesă Frankie.

– Cred că da. Grace își puse pe ea un halat și o porni spre ușă. Stai aici până mă asigur. Îl întâlni pe Robert în capul scării. Kilmer?

Robert dădu din cap.

– M-a sunat acum zece minute ca să-mi spună că venea și să pregătesc o cameră pentru Donovan. Arată spre ușa din spatele său, cu o mișcare smucită a capului. Îi dau camera mea. Eu am să mă culc alături de ceilalți, jos în dormitorul echipei. Am schimbat și așternutul...

Și coborî scara în goană, ieșind pe ușă.

Grace îl urmă, ajungând pe verandă tocmai la timp pentru a vedea cum ușile elicopterului se deschideau, iar Kilmer sărea afară primul.

– Duceți-l pe Donovan în casă. Apoi se întoarse spre Blockman. Totu-i OK?

Robert dădu din cap.

– Camera mea. A doua pe stânga. Cum se simte?

– E amețit. Doctorul Krallon l-a ținut sub sedative de când am decolat din Tanger.

Privirea i se îndreptă spre Grace, în timp ce doi dintre oamenii lui îl coborau cu grijă pe Donovan din elicopter, pe o brancardă.

– O să scape, Grace. Marele pericol a fost starea de șoc.

– Slavă Domnului. Privi în jos, spre chipul lui Donovan, care tocmai era dus pe lângă ea. Iisuse, ce palid e...

Donovan deschise ochii.

– Kilmer e de vină, șopti el. A lăsat toate lipitorile alea să-mi sugă tot sângele din mine.

– Ticălos nerecunoscător, răspuse Kilmer. E sunt ăla pe care l-au mâncat de viu. Făcu un gest spre oamenii care-l duceau. Mergeți cu el în casă și culcați-l până nu-i scot copcile alea, ca să-l las să sângereze până moare.

– Prea târziu, replică Donovan. Aici o am pe Grace, care o să mă apere. Ochii săi cârpiți se somn se îndreptară spre ea, tulburi. Bună, Grace, ce mai faci?

– Mai bine ca tine. Totuși, era ușurată să vadă că se prezenta destul de bine ca să poată glumi cu Kilmer. Dar o să ne ocupăm noi și de asta, mai strigă în urma lui, în timp ce era urcat pe scară. Ca să-i poți face draci lui Kilmer ori de câte ori îți vine.

– Mersi mult, răspuse Kilmer.

Se întoarse spre bărbatul scund și oacheș care venise lângă el.

– Grace Archer, iar dumnealui e domnul doctor Hussein Krallon. Are grijă de Donovan.

– Plăcerea e de partea mea, doamnă, se înclină politicos medicul. Iar acum, trebuie să mă duc la pacientul meu. Cu permisiunea dumneavoastră...

Nu-i mai așteptă consimțământul, ci pomi grăbit pe urmele lui Donovan.

– Donovan e în siguranță cu el? întrebă Grace, în timp ce-l privea pe doctor îndepărtându-se pe culoar. Marvot are multe relații influente în Maroc.

– I-am mai folosit serviciile. Îl urăște de moarte pe Marvot. Fiul lui a fost asasinat într-o incident legat de droguri, de către una dintre gorilele lui Marvot, acum cinci ani. N-o să-l sufoc pe Donovan în somn cu perna, și o să-l vindece numai ca să-i facă în ciudă lui Marvot. Tăcu un moment. Ce face Frankie?

– Bine. Doamne, obosit mai arăta! Ai apucat să dormi puțin?

– Am moțăit în avion, răspuse el, frecându-și bărbia. Dar trebuie să mă bărbieresc.

– Jake! Frankie apăruse în capul scării. Arăți ca un pirat! Coborî în fugă treptele, uitându-se spre mama ei. Iartă-mă că n-am stat în camera mea, dar l-am văzut pe Jake coborînd din elicopter și am știut că totul era în ordine. Cred că ai uitat de mine.

– Cred că ai dreptate, zâmbi Grace. Eu sunt cea care ar trebui să-și ceară iertare. După cum vezi, Jake e viu și nevătămat.

– Bine. Am fost îngrijorate pentru tine, Jake.

– Ați fost? Privirea lui se îndreptă spre Grace. Amândouă?

– Evident. Ne temeam că n-ai să-l poți salva pe Donavan.

– Mi-ai zis-o! se strâmbă el, apoi se întoarse spre Grace, zâmbind. De vreme ce tu nu-l cunoști pe Donavan, pot să presupun că ai fost îngrijorată numai pentru mine?

– Sigur că da. Îmi place de tine. Frankie îi aruncă o privire lui Grace. Pot să-i aduc lui Jake niște ciocolată fierbinte? Pare să aibă nevoie de... ceva.

– E târziu.

– Acum nu mă mai pot culca, sunt prea emoționată.

– Jake poate să se ocupe singur de... Văzu dezamăgirea de pe fața lui Frankie. Sigur, du-te și adu-i. Eu am să mă asigur că Donavan e instalat bine. Cobor în cincisprezece minute, și pe urmă te duci la culcare. Ne-am înțeleș?

– Ne-am înțeleș.

Și o luă la fugă pe culoar, spre bucătărie.

Grace porni în sus, pe scară.

– Dacă nu vrei să-ți pierzi vremea cu ea, trimite-o sus. Vrea doar să facă ceva pentru tine.

– Nici într-un milion de ani. Sunt onorat. Făcu o pauză. Și mai sunt și curios să știu de ce o lași să se apropie de mine.

Grace se uită înapoi, peste umăr.

– Cred că v-a fost foarte greu, acolo. Are dreptate: pari să ai nevoie de ceva întăritor. Poate nu tocmai o ciocolată fierbinte,

dar Frankie e o mare tămăduitoare. Când mă doare ceva, simpla ei prezență prin preajmă mă face să mă simt mai bine.

– Îmi dau seama cât de adevărat e ce spui, murmură el, întorcându-se să plece. Îți mulțumesc, Grace.

În glas i se simțea oboseala, iar Grace se opri pe scară.

– Cât de mare a fost pericolul, Kilmer?

– Destul de mare ca să regret o mulțime de lucruri pe care nu le-am făcut în viață. Și destul de mare ca să-mi pară rău că n-am scris un testament, pentru ca tu și Frankie să fiți protejate. Zâmbi vag. Dar cred că și asta te-ar fi ofensat.

– N-avem nevoie de așa ceva. Charlie i-a lăsat lui Frankie ferma de cai.

– Foarte bine. Dar asta nu înseamnă că n-am și eu obligațiile mele.

– E cam târziu.

Kilmer dădu din cap.

– Știu. Dar trebuie să joc cărțile așa cum mi-au fost servite. Noapte bună, Grace. Porni în lungul culoarului. Dacă vrei să te duci la culcare, o să am eu grijă ca Frankie să se întoarcă la tine repede.

– Lasă c-o chem eu...

Nu voia să plece de lângă el, își dădu ea seama, șocată. Voia să stea acolo și să-l privească. Voia să facă ceva, orice, să-i ștergă acele riduri de oboseală de pe față. Hristoase, era la fel de rea ca Frankie.

Ba nu, și mai rea.

Fiindcă ea nu o ciocolată fierbinte voia să-i ofere.

– Grace?

Kilmer se oprise și o privea, descifrându-i din ochi expresia feții.

– Nu, scutură ea din cap, cuprinsă de panică. Nu înseamnă nimic. Îți sunt doar recunoscătoare pentru Donavan. Ar fi o nebunie să crezi că...

– Nu te repezi, o întrerupse el încet. Nu cred nimic. Mi-e prea teamă și să mai sper, măcar. Vreau doar să știi, dacă ai de gând să te folosești de mine în vreun fel, că m-aș bucura ca toți dracii. N-aș aștepta mai mult decât ai fi tu gata să-mi oferi. N-aș cere mai mult decât... Clătină din cap, apoi spuse cu glas răgușit. N-aș cere, pe dracu'. Te-aș devora toată, și încă aș mai vrea. Întotdeauna a fost așa, cu noi.

Cuvintele lui o biciuiseră ca un șoc electric prin tot trupul. Da, întotdeauna fuseseră flămânzi, când era vorba de sex.

– Nu, își umezi ea buzele. Au trecut prea mulți ani, au intervenit prea multe altele între noi doi.

– N-ar schimba nimic sexul. Ți garantez eu.

– N-ai cum să-mi garantezi... Nici nu înțeleg de ce discut toate astea cu tine, măcar.

– Fiindcă și tu cauți o cale să primești ceea ce-ți dorești. Servește-te, Grace. Fără nicio consecință. Ți dau cuvântul meu.

Grace clătină din cap, apoi urcă grăbită scara. Fugea, își spuse ea, exasperată. Fusese de ajuns să-l vadă, și era prinsă din nou în acea vâltoare care făcea să i se înmoaie genunchii și s-o ia cu amețală.

Și fierbințea. Se simțea de parcă ar fi avut febră, străbătută de furnicături, cu respirația accelerată.

La fel ca în urmă cu nouă ani.

Dar nu mai era aceeași femeie. Acum era mama lui Frankie, și asta era de ajuns.

Ba nu, fir-ar să fie, în acel moment nu-i era de ajuns.

Ia ceea ce-ți dorești.

Așa ceva ar fi fost prea periculos, prea atoatedevorator. Fusese satisfăcută, înainte de întoarcerea lui. Avea să fie mulțumită din nou, după ce pleca.

Mulțumită. Ce cuvânt nevolnic.

Fericită. Cu Frankie era mereu fericită. Nu avea nevoie de nebunia aia pe care o trăise cu Kilmer...

9

Ai dormit bine, Donavan? îl întrebă Grace, zâmbind, a doua zi de dimineață, când intră la el în cameră; aruncă o privire spre doctorul Krallon, care se ridică repede de pe scaun. A fost un pacient rău?

– Îngrozitor, clătină din cap medicul. Mă tot înjură și refuză să facă ce-i spun eu. Nu are pic de recunoștință.

– M-a pus să fac în ploscă, Grace, clătină din cap Donavan. Nu mă lasă să mă duc la baie. E umilitor.

– Și practic, răspuse ea, așezându-se în scaunul pe care-l eliberase medicul. Du-te și ia-ți micul dejun, doctore. Stau eu cu el.

– Bucuros. Medicul porni spre ușă. Și dacă mă-ndur să-l iert, am să-i aduc și lui micul dejun, când mă-ntorc.

Donavan zâmbi, în timp ce doctorul închidea ușa în urma lui.

– E un prichindel drăguț – și încăpățânat, al naibii de-ncăpățânat.

– Atunci, nu-mi mai face și tu greutate. Și știi că încă nu te poți da jos din pat, ca să te duci la baie. Mai așteaptă și tu câteva zile.

– Omu' trebuie măcar să vină cu un protest demn.

– Omu' trebuie să fie rezonabil și să nu mai creeze probleme. Îi studie fața. Ai mai multă culoare în obraji, în

dimineața asta. Azi-noapte, mi-am făcut griji pentru tine, dar azi văd c-ai rămas la fel de rău pe cât te știam.

– Desigur. Nu făceam decât să-ți speculez compasiunea, când m-au dat jos din elicopterul ăla. Tot chestia aia cu demnitatea. Kilmer se-ntoarce acasă țănoș, de parc-ar fi ditamai eroul care-a cucerit lumea, iar eu zăceam pe targă, ca un mât căzut de la etaj. Trebuia să-mi salvez și eu firma, atât cât se putea.

Sprâncenele lui Grace se înălțară.

– Totul a fost teatru?

– Mă rog, poate că eram și nițel cam indispus... A fost o excursie de coșmar. Privirea i se opri pe fața ei. Pari mai îmbătrânită, Grace.

– Mersi mult.

– Nu, să știi că-ți stă bine. Întotdeauna ai fost interesantă, dar acum ai și... o anume profunzime. Vreau să mă uit la tine încontinuu, ca să văd ce se ascunde sub această aparență.

– Nu se ascunde nimic. Sunt la fel de necomplicată ca întotdeauna.

Donavan clătină din cap.

– Tu și necomplicată! Ai fost un munte de contradicții, din clipa când ai coborât din avion, acu' nouă ani. Erăi o patrioată, și în același timp văzuseși prea multe ca să ai deplină încredere în vreun guvern – în oricare. Erăi curajoasă, dar ți-era frică de angajamente. Îți doreai prieteni, însă te temeai să se apropie de ei, ca nu cumva să te părăsească.

– Dumnezeuule mare, Donavan. De când ai mai devenit și psiholog?

– E doar unul dintre talentele mele secundare, zâmbi el. Dar mi-l folosesc numai cu oameni care-mi plac. Și nu-mi exprim opiniile decât dacă sunt întrebat...

- Eu nu te-am întrebat.
- ... și când vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.
Grace deveni rigidă.
- Ce vrei să spui?
- Credeam c-o să mor, în râul ăla.
- Așa, și?
- Kilmer mi-a salvat pielea. Nu-i prima dată. Nu mă lasă să fac prea multe pentru el, așa că m-am hotărât să iau problema-n mână.
- Ce problemă?
- Ținea la tine, Grace. Cât de mult, nu știu. Nu vrea să vorbească despre asta. Dar știu că era nebun după tine.
- Sex.
- Mda, știu că și ăla conta mult... Însă era mai mult decât atât.
- Grace clătină din cap.
- Vezi, știam eu, replică Donovan. Întotdeauna ai văzut lucrurile așa cum voiai să le vezi.
- Ești obosit. Mai bine te las să te odihnești, răspunse ea, ridicându-se să plece.
- Să nu-ndrăznești să te miști de-aici, o opri el, tușind. M-ai face să recidivez.
- Nu ți-ai revenit destul ca să putem vorbi despre o recidivă.
- Atunci, stai pe loc, ca să pot ajunge în starea aia de beatitudine. Urmează să fiu profund. Am nevoie de auditoriu.
- Încet, Grace se așeză la loc.
- Profiți de afurisita aia de rană.
- Donavan dădu din cap.
- Și de ce n-aș profita? Mă doare ca toți dracii. Ar trebui să m-aleg și eu cu ceva pozitiv din treaba asta.
- Vorbim mai încolo.

– Și dacă-mi urcă un cheag de sânge la creier și mor? Se mai întâmplă. Nu, acum trebie s-o facem. E momentul ideal. Sunt într-o stare prea jalnică, ca să mă mai pocnești și tu. Și până mă fac bine, vei avea și tu timp să treci peste.

– Peste ce să trec?

– Peste starea defensivă, după ce-am să-ți spun că în ceea ce-l privește pe Kilmer ai fost o japiță mioapă și cu vederi mărginite.

Grace încremeni.

– Nu-s obligată să ascult aiurelile astea, Donovan.

– Ba ești, tuși el din nou. Vezi? Mă tulburi. Simt cum se formează cheagul ăla.

– Minți.

– Nu mă poți lăsa singur. Medicul m-ar putea găsi mort și... și aproape-ngropat, când o să se-ntoarcă.

– Teatru.

– O fi, da' uite că merge, remarcă el, adăugând ștregărește: De-a lungul anilor, ai devenit mai blândă. O fi efectul maternității.

– Vorbește odată, scrâșni ea printre dinți.

– L-ai înșelat pe Kilmer. Între voi doi era ceva deosebit. Niciodată nu l-am mai văzut așa, cu nicio femeie. Kilmer nu minte niciodată. De ce naiba n-ai avut încredere-n el, în loc să fugi?

– Știi bine de ce. M-a împiedicat să mă duc să-l ajut pe tatăl meu... Măinile i se încleștară pe brațele fotoliului. Are noroc că nu l-am strâns de gât.

– Te-a împiedicat să te duci direct în mâinile lui Marvot.

– N-ai de unde să știi asta.

– Ba o știi. În noaptea aia, Kilmer m-a trimis la Tanger să iau legătura cu tatăl tău. Dar scumpul tău tătic nu voia să plece. Mi-a spus că era mult mai bine ca tu să lucrezi pentru Marvot,

că ieșeau bani grași dacă părăseai agenția și te concentrai spre înblânzirea Perechii pentru banditul ăla. De-asta se înțelese cu Marvot și-i vânduse pontul cu raidul.

– Nu-i adevărat, îl privi ea încruntată. Minți.

– Nu cred că voia să pățești ceva. A spus că primise garanții că n-aveai să fii omorâtă în timpul raidului. Credea sincer că tot ce era bun pentru el era bun și pentru tine.

– În raidul ăla au murit trei oameni. Vrei să spui că e ca și cum i-ar fi omorât el?

Donavan tăcu.

– Nu te cred.

– De ce te-aș minți? N-am nimic de câștigat.

– Cum se putea aștepta ca eu să lucrez pentru Marvot? N-aș fi acceptat s-o fac niciodată.

– Nici chiar dac-ai fi crezut că tatăl tău era ținut ostatic?

– Dar tu mi-ai fi spus adevărul.

– Dacă mai trăiam. Am scăpat ca prin urechile acului, când l-a chemat pe unul dintre haidamacii lui Marvot, din camera alăturată. M-am ales c-un glonț în picior și două zile m-am tot ascuns. Am reușit să-l sun pe Kilmer și să-i spun să te-oprească dracu' să vii la Tanger.

– Tatăl meu a fost omorât de Marvot.

– E clar că, după ce capcana a fost compromisă, nu-i mai era de niciun folos. În plus, putea să-l omoare și ca pedeapsă pentru participarea ta la raid. Ar fi fost un avertisment pentru tine, când te prindea.

Grace clătină din cap.

– Nu.

– Ba da.

– Dacă e adevărat, de ce nu mi-a spus Kilmer nimic din toate astea?

– Ți-a spus că tatăl tău vă vânduse lui Marvot. Dar asta era chiar în noaptea morții lui. N-ar fi fost momentul cel mai

potrivit ca să-ți explice în amănunt ce canalie fusese tatăl tău și să-ți arate dovezile, nu? Îți iubeai tatăl. Avusesseși încredere în el. Era singurul om pe care-l aveai pe lumea asta. Cred că Kilmer avea de gând să-ncerce să-ți vorbească mai târziu – dar mai târziu n-a mai avut când. Ai fugit. Kilmer a aflat că Marvot te urmărea, și trebuia să găsească o cale să te protejeze. Apoi, North l-a anunțat că erai gravidă. Asta l-a făcut să se hotărască. Nu putea sta cu tine, ca să te apere, și nu voia să te lase și fără mica mângâiere pe care o mai aveai.

– Tatăl meu mă iubea, insistă Grace, cu o voce tremurândă
Mă iubea, Donovan.

– Poate. Pe lumea asta există multe feluri de iubire, și mai normale, și mai ciudate... Nu te iubea destul ca să te apere de Marvot, dacă asta însemna să-i intre bani în buzunar. Am fost acolo, Grace. Ți se întinsese o cursă. Îi întâlni privirea. Și știi că nu mint. Am o cicatrice pe coapsa stângă, ca amintire din noaptea aia. Vrei s-o vezi?

Grace clătină din cap.

– Acum mă crezi?

– Nu știu... O, Doamne, nu vreau să te cred, Donovan!
Donovan dădu din cap.

– Mă crezi. Pun pariu că știai, acolo în inima ta, că Stiller ne trădase. Numai că n-o puteai recunoaște față de tine însăși. Iar acum, ești nevoită să recunoști. Să te împaci cu gândul. Închise ochii. Iar eu trebuie să mă odihnesc, ca să scap de cheagul ăla de sânge și să-l mai pot folosi și altă dată, când voi avea nevoie de un șantaj. Crezi că mi-ar merge și cu Kilmer?

– Nu.

– Nu se știe niciodată. Nu-i chiar atât de dur pe cât îl crezi... Deschise ochii. Asta-i adevărul, Grace. Dumnezeu mi-e martor că tot ce ți-am spus e adevărat, până la ultimul cuvânt. Iar acum, spune-mi că mă crezi.

– Nu pot... șopti ea.

– Spune-mi.

– N-am să-ți spun... Ochii i se umpluseră de lacrimi. Mă doare.

– Spune-mi.

– În regulă, fir-ai al dracului, te cred! strigă ea, cu lacrimile începând să-i șiroiască pe obraji. Acum ești mulțumit?

– Da. Închise din nou ochii. Hai, pleacă. Nimic nu se compară cu o femeie care plânge, pentru a face omul să se simtă prost. Sau, și mai prost. Vreau s-o cunosc pe fiica ta, Grace. Ai s-o lași să vină să mă vadă?

Fără să-i răspundă, Grace pomi spre ușă.

– Îi voi fi un prieten bun fiicei tale. Să nu-ți lași înverșunarea s-o rănească.

– N-aș face asta. Deschise ușa. Am s-o aduc diseară aici, s-o vezi, continuă ea, rezemându-și fruntea de tocul ușii. Și nu sunt... înverșunată împotriva ta. Ai făcut ceea ce-ai considerat că era cel mai bine. Sunt doar rănită, și mă doare. Și știu că Frankie are nevoie de prieteni.

– Și Kilmer i-ar putea fi un bun prieten.

– Nu te băga, Donavan.

– Mă gândeam doar să bat fierul cât e cald.

– E destul de cald ca să mă ardă de vie.

Ușa se închise în urma ei, iar Grace se opri un moment, încercând să se adune. Își șterse ochii și trase adânc aer în piept. Nu putea coborî la bucătărie să ia micul dejun cu Frankie, când abia mai era-n stare să se țină pe picioare. Se așteptase să-l îmbărbăteze pe Donavan, nu să fie răscolită de el în halul ăla.

Iisuse, cât o durea! Oare Donavan avea dreptate? Știuse chiar și ea însăși că tatăl ei îi trădase, dar refuzase s-o recunoască? Se agățase de siguranța pe care i-o dădea gândul că avea măcar o persoană pe lume în a cărei iubire putea să aibă încredere? Era chiar atât de slabă?

Adevărul.

Gândește-te la el. Împacă-te cu gândul, așa cum ți-a spus Donavan.

Trebuie să se ducă jos. Să ia micul dejun. Să n-o lase pe Frankie să vadă că era supărată. Apoi, să se ducă singură la o plimbare pe-afară, imediat ce va putea, ca să-și limpezască mintea. Pe moment, o asemenea sarcină i se părea imposibilă. Tremura și trebuia să-și împiedice lacrimile alea afurisite să curgă.

Porni în jos pe scară, aplicându-și un zâmbet fals pe față. Să nu afle Frankie...

Frankie ședea pe scândura de sus a ocolului, cu privirea îndreptată spre munți. Era în așteptare.

Kilmer o privi câteva momente, înainte de a coborî de pe verandă, traversând curtea grajdurilor.

– Ce faci aici?

– Nimic.

– Pot să stau și eu cu tine? Se urcă pe gard, așezându-se lângă ea. E mult de când n-am mai stat așa, fără să fac nimic. Vreau să văd dacă mai țin minte cum e.

Frankie zâmbi.

– E destul de plicticos.

– La fel am crezut și eu. Și atunci, de ce o facem?

Un moment, fetița nu-i răspuse.

– Mama a plecat cam de mult timp. Voiam să fiu aici când se întoarce.

Kilmer deveni rigid.

– De cât timp?

– De vreo două ore. S-a dus cu Samson, călare, și încă n-a venit.

– Ai văzut-o când a plecat?

Frankie dădu din cap.

– Se purta... ciudat. Mă tulbura.

– Ciudat?

Ridică din umeri.

– Cam așa ceva, murmură ea, încruntându-se. Ca atunci când o doare capul sau e răcită, și nu vrea să mă îngrijorez.

– Vrei să zici, ca atunci când suferă.

– Nu știu... Oricum, m-a tulburat.

– Cred că n-are nimic. Tăcu un moment. Vrei să mă duc s-o caut?

– Nu i-ar plăcea. Niciodată nu vrea să mă îngrijorez pentru ea. De-asta n-am luat-o pe Gypsy, ca să mă duc chiar eu.

– Da, dar eu n-am motive să-mi fac griji pentru părerea pe care o are despre mine. Oricum, de cele mai multe ori e furioasă pe mine, așa c-am să ți-o cer pe Gypsy cu împrumut, cred, și mă duc după ea. Bine?

Frankie dădu din cap, ușurată.

– Nu c-aș crede că s-a lovit sau a pățit ceva... N-am văzut-o niciodată căzând de pe cal, iar acum Samson o iubește și el. Doar că...

– Era încordată. Kilmer se dădu jos de pe gard. Și te-ai simți mai bine dacă ar veni mai repede înapoi. Porni spre grajd. În ce direcție a luat-o?

– Într-acolo, îi arătă Frankie spre apus. La poalele colinelor.

– Am oameni care patrulează prin zona aia, Frankie. Dacă i se întâmpla ceva, am fi aflat până acum. Dar am să arunc totuși o privire.

– Și n-ai să-i spui că sunt îngrijorată?

– Nu, pe-asta nu ți-o pot promite. Uneori, e o mângâiere să știi că cineva te iubește îndeajuns ca să-și facă griji pentru tine. Probabil că mama ta se simte destul de singură de când a murit prietenul vostru Charlie. Poate că de-asta nici nu era prea veselă azi. Îi zâmbi. În orice caz, o s-o întrebăm, apoi o vom ajuta să-și revină. Așa e cel mai bine. E mult mai bine

decât să ne facem că nu observăm nimic. Ce-ar fi să te duci în casă și să lucrezi la muzica ta, până mă întorc? Sunt sigur că i-ar plăcea mult mai mult s-o audă, când vine înapoi acasă, decât să te vadă cocoțată pe gardul ăsta.

Frankie dădu afirmativ din cap, apoi coborî.

– Am să-ncerc. Dar mi-e greu să mă concentrez când e ceva în neregulă cu mama.

– Rezolv eu totul, Frankie.

Îl privi un moment, apoi dădu din cap, încet.

– OK, spuse ea, zâmbindu-i. Te cred. Și o luă la fugă spre casă. Lui Gypsy nu-i place să umble pe lângă garduri. Devine nervoasă. Să ai grijă.

Kilmer o privi cum dispărea în casă.

Te cred.

Să ai grijă.

Hristoase, se simțea ca un războinic medieval ridicat de regină la rangul de cavaler. Mândru și plin de speranță și de ardoarea hotărârii de a pleca să se lupte cu balaurii.

Oare așa se simțeau toți tații, în raport cu copiii lor? Probabil. Dar, pentru el, era ceva nou și proaspăt, și-i aducea aminte de o perioadă în care nu era ticălosul cinic de acum. Cât timp trecuse de-atunci? Poate să fusese pe vremea când era mai tânăr decât era acum fiica lui.

Când ai opt ani, ca Frankie, orice ți se pare posibil.

Iar când ai o Frankie în viața ta, încerci să te asiguri că până și imposibilul devine posibil.

– Nu crezi că e timpul să te întorci?

Grace se răsuci în loc, pe malul râului unde-l adăpa pe Samson, și-l văzu la o depărtare de câțiva pași pe Kilmer, călare pe Gypsy. Era ultimul om de care avea chef în acel moment, își spuse ea, frustrată. Încă mai era foarte tulburată, mai era stăpânită de acel furtunos val de emoții pe care-l declanșase Donavan.

– Numai dacă am motive să mă întorc. O fi cumva zona asta periculoasă pentru sănătate?

– Nu, e sigură. Descălecă de pe Gypsy și o duse spre râu. Dar Frankie nu e prea încântată. Crede că e ceva în neregulă cu tine.

– Of, lua-m-ar naiba.

Ochii lui îi cercetară fața.

– Este?

Nu-i răspunse, spunând, în schimb, doar atât:

– Mă duc înapoi.

– Este?

– Nimic care s-o afecteze pe Frankie.

– Tot ce faci și tot ce se întâmplă cu tine o afectează pe Frankie. I-am promis că am să rezolv problema. Cum să procedez?

– Nu trebuie să faci promisiuni pe care nu le poți ține.

– Pe asta am să o țin, zâmbi el cam abătut. N-am încotro.

Niciodată nu i-am mai promis ceva unui copil. E o responsabilitate enormă. Tu știi deja cum e, dar eu abia acum descopăr. Așa că spune-mi ce pot face ca să nu mai fie îngrijorată.

– Las-o în seama mea.

Zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Am lăsat-o prea mult timp în seama ta. N-am s-o mai fac și de-acum încolo.

Grace își mută privirea.

– Până când Frankie și cu mine vom pieri din ochii tăi și din gândurile tale.

– Din gândurile mele n-ați pierit niciodată. Și niciodată n-am să vă mai scap din ochi.

– Nu te cred.

– Ai să mă crezi, dacă încetezi să te mai uiți la toate, numai la mine nu.

Grace nu-și lua privirea de la brazii din poiana aflată în fața ei.

– Nu vreau să mă uit la tine.

– Fiindcă știi destul de bine să judeci caracterul unui om, știi că nu te-aș minți niciodată – chiar și când ți-am vorbit despre tatăl tău, ai...

– Taci din gură! În sfârșit, privirea i se aținti spre fața lui. De ce n-ați venit după mine, tu și Donavan, să mă siliți să vă ascult? De ce m-ați lăsat să mă mint singură atâta vreme?

Kilmer încremeni.

– Donavan ți-a spus.

– Azi-dimineață, răspunse ea scurt. N-a putut să mai aștepte.

– Îmi pare rău. Am sperat să am timp să discut eu cu el mai întâi. Nu era nevoie să suportți așa ceva, tocmai acum.

– Și când aveai de gând să-mi spui? Peste alți nouă ani?

Kilmer clătină din cap.

– Nu sunt masochist. Voiam doar să-ți mai las puțin răgaz.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nici eu nu-s tocmai o idioată neputincioasă! Încercând să vorbească pe un ton mai stăpânit, continuă: Deci, voiam să cred în ceva care nu era adevărat. Deci, mă doare, și mă face să mă simt cam goală pe dinăuntru. Asta-i tot. Pot însă să-i fac față.

– Știi că poți. Făcu o scurtă pauză. Dar nu știi dacă pot și eu. Poate-mi dai un sfat.

– N-ai nevoie de sfaturi, declară Grace, în timp ce aduna hățurile calului, pregătindu-se să încalece. Așa cum i-am spus și lui Frankie, tu cunoști toți pașii.

– Îi cunosc pe dracu'. O prinse de umăr și o răsuci în loc, dinspre Samson către el. Din clipa când te-am cunoscut, mă împleticesc orbește, îi spuse, cu o lucire de o intensitate stranie în ochi. Nu știu ce m-a pocnit.

– Sexul.

– La naiba, da. Dar mai era și altceva. Sexul mai mult ne încurca. N-am avut timp să aflăm dacă aveam vreo șansă... Numai eu am fost de vină, ar fi trebuit să... Dar de fiecare dată când încercam să-ți vorbesc despre... Ridică din umeri. Poate că, dacă mai aveam câteva luni... Nu puteam să-mi țin mâinile acasă. Să te ating – era singurul lucru care părea important. Asta-i concluzia.

Și nici ea nu se putuse abține să-l atingă tot timpul.

– Poate că nici nu exista mai mult decât atât.

– N-am avut ocazia să aflăm, repetă el, răsfrângându-și buzele într-un zâmbet amar. Și când am aflat că erai însărcinată, m-am simțit furios și înșelat. Nici măcar nu m-am gândit la copil, recunosc. Știam doar că pentru mine nu mai exista nicio speranță. Erai furioasă pe mine din cauza tatălui tău, iar eu te dădusem pe spate și te lăsasem grea cu un copil pe care nu-l voiai. Nu mai aveam altceva de făcut decât să limitez pagubele.

– O voiam pe Frankie.

– Din prima clipă când ai aflat?

Grace clătină din cap.

– Vezi?

– Toate astea au trecut, spuse ea, încercând să se îndepărteze. Nu vreau să mai vorbim despre ele acum.

– Știu. Te doare. Mâinile lui i se ridicară încet, aproape jinduitor, pe umeri. Am să te las în pace. Curând.

Era conștientă că respira tot mai superficial. Atingerea lui îi răspândea fiori și furnicături prin tot trupul. Iisuse... Înghiți în sec.

– Acum.

– Mda. Nu-i dădu drumul. Dar nu folosește la nimic, să știi. Va trebui să aflăm. S-a terminat prea repede. N-a fost cinstit față de... Trebuie să aflăm.

– Am aflat acum opt ani, când s-a născut Frankie. Gata, s-a terminat.

– Minți. Dacă s-a terminat, de ce-ți bate inima așa de tare că-ți văd pulsul în adâncitura gâtului?

Grace trase adânc aer în piept, îndepărtându-se de el cu o mișcare smucită. Apoi se răsuci în loc și încălecă repede pe Samson.

– Fii sinceră cu mine și cu tine însăși, îi spuse el încet. Va fi mai sigur pentru tine. Tu hotărăști. Nu încerc să-ți forțez mâna. Îi zâmbi. Deși s-ar putea să te împing cu forța spre cel mai apropiat pat, cu prima ocazie. N-ar fi chiar atât de rău. Știi și tu că ți-ar plăcea.

Da, i-ar fi plăcut. Probabil, ar fi înnebunit, dacă era să se ia după ceea ce simțea în acele momente.

– Nu pot să mă ocup de asta acum.

Kilmer dădu din cap.

– Nu sunt cinstit. Dacă eram la fel ca Blockman, aș fi bătut în retragere. Tocmai ai trecut printr-un șoc și ești tulburată. Dar eu nu sunt ca Blockman. Trebuie să mă iei așa cum sunt.

– Nu trebuie să te iau în niciun fel.

– Ba trebuie. Acum nu mă mai retrag. Alege-mi rolul de care ai nevoie, că de plecat, n-am să plec.

O străbătea un tumult nebunesc de emoții, în timp ce-l privea. Era o nebunie. N-ar fi trebuit să se simtă astfel. Venise acolo ca să-și limpezească mințile, iar acum capul i se învârtea și mai rău.

– Te așteaptă Frankie, îi spuse el încet.

Da, Frankie o aștepta. Frankie era cea mai importantă, nu acel tumult interior. Îi dădu pintoni lui Samson, pornind la galop peste câmpie, spre fermă.

– Bună, mamă, o salută Frankie, ieșindu-i în întâmpinare pe treptele verandei. Privirea ei cercetă fața lui Grace, apoi oftă ușurată. Ești OK din nou.

– Tot timpul am fost OK, o îmbrățișă Grace. De ce-ai crezut că nu eram?

– Nu erai... în regulă. Clătină din cap. Nu știu... Dar Jake a rezolvat totul. Mi-a promis el.

– Ei, nu mai spune? Și de unde știi că a rezolvat?

– Arăți ca atunci când vii de la o partidă bună de călărie. Așa, luminoasă...

– Ai o imaginație extraordinară, comentă Grace, sărutându-o pe obraz. Dar dacă-ți mai faci griji, să vii la mine și să-mi spui. Să nu te mai duci să vorbești cu străinii.

– Jake nu e străin, replică Frankie. Acum trebuie să mă duc în hambar și să lucrez cu Robert. A spus că, de când am venit aici, nu am mai practicat suficient artele marțiale. Vrei să vii și tu să te uiți?

– N-aș accepta să pierd așa ceva pentru nimic în lume. Ia-o înainte. Ajung și eu imediat ce trec pe la baie și iau o sticlă de apă.

– OK.

În timp ce o lua la fugă spre scară, Frankie se mai uită o dată la ea, peste umăr.

– Arăți foarte drăguță, mamă. Mai... mai tânără.

– Îți mulțumesc... cred.

O privi pe Frankie cum alerga prin curte, spre grajduri, înainte de a intra în casă și a merge către baie. Robert făcea lucrul cel mai potrivit, ținând-o ocupată și concentrată asupra sarcinilor obișnuite care-i umpluseră viața înainte ca totul să se dea peste cap. Cu toții trebuiau să se concentreze asupra...

Dumnezeule.

Își zărise fața în oglinda de pe scrinul cu medicamente. Cu un gest nesigur, ridică mâna și-și atinse obrazul îmbujorat.

Luminoasă, spusese Frankie.

Mai tânără, spusese Frankie.

Din nou douăzeci și trei de ani, și fiecare clipă din viață era fascinantă.

Nu, nu voia să se întoarcă la acea vârstă. Și nu voia nici să arate atât de vulnerabilă și de plină de speranțe și vise.

Și nu voia nici ca Kilmer să aibă puterea de a cauza o asemenea metamorfoză. Petrecuse cu el doar un scurt răstimp, și totuși rezultatul emoțiilor pe care le stârnise se vedea clar în oglindă.

Dumnezeu s-o ajute. Din nou, ca la douăzeci și trei de ani...

– Nu sunt deloc mulțumit, Hanley, spuse Marvot. Cum l-a trecut Kilmer pe acel om dincolo de liniile noastre?

– Un alt grup, pe care-l postase la vest, a făcut o diversiune. Până ne-am dat seama că era o alarmă falsă, el...

– M-ai făcut de râs. Mâna lui Marvot se strânse în pumn, pe birou. Tatăl meu m-a învățat că demnitatea e totul, iar tu l-ai lăsat pe Kilmer să mă umilească de trei ori. Mai întâi a furat punga, apoi l-a luat și pe blestematul ăla de măgar, iar acum, culege un rănit de la nici zece mile de El Tariq. Și în două situații din astea trei, tu erai la comandă. În tonul său se infiltrează un venin mătăsos. Cred că e timpul să plătești, n-ai zice?

– Îmi recunosc vina, spuse Hanley. Credeam... A fost un ghinion că...

– Ghinion? Țsta-i un cuvânt pe care nu-l accept. Iar acum, spune-mi cum îmi voi împiedica asociații să creadă că m-am moleșit, și să încerce să-mi ocupe teritoriul?

– Îi vom găsi pe Kilmer și pe Grace Archer.

– Când?

– Negocierile cu omul de la Langley merg cam încet. Se prefăce că se codește... La vederea expresiei de pe fața lui

Marvot, se grăbi să adauge: Dar am de gând să zbor în noaptea asta și să intervin personal, ca să mă conving că vom obține ceea ce dorim. N-am să mă întorc până nu aflu locul unde se găsește Kilmer.

— Ba nu — n-ai să te întorci până nu-i ai în mână pe Kilmer și pe Grace Archer. Va trebui să dau un exemplu, ca să înlătur pecinginea eșecurilor tale. Nimeni nu va fi lăsat să creadă că sunt mai prejos decât tatăl meu. Nu voi permite ca fiul meu să audă zvonuri cum că aș fi un prostănac slab, bun de nimic. Buzele i se strânsură. Îți acord șapte zile ca să mi-i aduci pe Kilmer și Archer, Hanley. Nicio amânare, nicio scuză. Șapte zile. După aia, voi începe să dau exemple — cu tine.

Donavan, ea e fiica mea, Frankie, o prezentă Grace. Era dornică să te cunoască. Care e numele tău de botez, Donavan? Nu cred că l-am auzit vreodată.

– Și nici n-ai să-l auzi. Maică-mea a făcut greșeala să-mi dea un nume nepotrivit pentru forța și talentele mele gigantice. Donavan merge de minune.

– Ce interesant. Mă tentează să fac niște explorări mai în profunzime, murmură Grace. Frankie, Donavan și cu mine am lucrat împreună cu ani în urmă, spuse ea, închizând ușa dormitorului. Am învățat multe de la el.

– Într-adevăr, confirmă Donavan, întinzând mâna. Și sunt foarte încântat să te cunosc, Frankie. Apoi se încruntă. Dar o fată frumoasă ca tine ar trebui să fie chemată pe nume – un nume la fel de frumos. Te numești Francesca, nu-i așa?

Frankie dădu din cap.

– Dar e prea pretențios. Îmi place mai mult Frankie.

Donavan o privi pe Grace.

– De ce Francesca, Grace?

– Când eram mică, am stat câțiva ani în Italia, și mi-a plăcut foarte mult. Îi zâmbi lui Frankie. Dar n-am vrut să agăț un nume mare de o fetiță atât de mică, așa că Frankie mi s-a părut un compromis potrivit.

Donavan clătină din cap.

– Ar putea purta cu mult stil numele Francesca.

– Ce-ai învățat-o pe mama mea? se interesă Frankie. Chestii de spionaj?

– Mai degrabă ceva antrenament de bază. Nu poți să spionezi sau să furi secrete, dacă nu știi cum să te aperi și să scapi de la-nghesuială.

Frankie se încruntă.

– Tu n-ai scăpat prea bine de la-nghesuială. Ai fost împușcat.

– Într-adevăr, chicoti Donovan. Dar te asigur că pe vremea când am învățat-o pe mama ta nu eram la fel de neatent. Aruncă o privire spre Grace. Și a fost una dintre cele mai bune eleve ale mele. Eram mândru de ea. Desigur, Kilmer m-ar fi strâns de gât dacă nu făceam o treabă bună. Era foarte exigent.

– Jake? zâmbi Frankie. Mama zice că-i un om foarte deștept. Îmi place de el.

– Și mie.

– Frankie, trebuie să-l lăsăm pe Donovan să doarmă, interveni Grace. Poți să-l mai vizitezi și altă dată.

– Simt că-mi vine o recădere, replică Donovan. Nu mă lua din scurt. Vreau să ajung s-o cunosc cât mai bine pe fiica ta. Du-te și vezi-ți de treburi, iar pe noi lasă-ne împreună, să facem cunoștință.

– Donovan, doctorul... Ridicând din umeri, Grace aruncă o privire spre Frankie. Tu ce zici?

– Zice că vrea să stea aici și să m-asculte cum îi povestesc totul despre mama ei, replică Donovan. Nu-i așa, Francesca?

– Frankie, îl corectă fata; dar arăta intrigată. Da, dacă nu-i face rău. Chiar ar putea să aibă o recădere?

– Nu, Frankie, glumea doar.

– Mi-ar face rău dacă n-aș vorbi cu tine. Privind-o pe Grace, Donovan adăugă pe un ton rugător: Poate nu chiar *totul* despre mama ei. Treizeci de minute, Grace?

Cu alte cuvinte, n-avea să menționeze relația dintre Kilmer și Grace. Când voia, Donovan știa să fie discret – dar numai când voia el. Dând din cap, Grace deschise ușa.

– Treizeci de minute, Frankie. Și pe urmă, la culcare.

– Bine.

Frankie se așeză pe scaunul de lângă pat, privind atentă chipul lui Donovan.

– De ce ai învățat-o tu pe mama, și nu Jake?

– Fiindcă eu eram mai deștept, normal.

Fetița clătină din cap.

– Dacă ai fi mai deștept, Jake ar lucra pentru tine, nu invers.

Grace își stăpâni un zâmbet, în timp ce închidea ușa în urma ei. Donovan urma să ajungă s-o cunoască pe Frankie, nici vorbă, iar ea îi putea rezerva câteva surprize. Fieca ei rareori ascundea câte ceva, în afară de cazurile când se temea să nu rănească sentimentele cuiva. Avea să-și dea seama instinctiv că Donovan era un om onest. Îl evalua în același timp în care o evalua și el pe ea.

– Ce face Donovan?

Grace deveni rigidă, în timp ce se întorcea spre Kilmer, care stătea în capul scării.

– Pare să facă bine. Mai bine decât mă așteptasem. Ce-a spus doctorul?

– Că-și revine cu o viteză incredibilă. Îi e greu să-l convingă să se odihnească. Făcu o mică pauză. Am văzut c-ai dus-o pe Frankie la el.

Grace dădu din cap.

– Voia s-o cunoască, iar pe mine m-au expediat.

– Și i-ai făcut pe plac?

– Și eu vreau să ajungă s-o cunoască. Vreau să se atașeze de ea. Vreau ca toată lumea să țină la ea. Poate că, așa, am s-o pot apăra cu adevărat.

– Foarte inteligentă mișcare.

Grace clătină din cap.

– Disperată, mai degrabă.

Dădu să treacă pe lângă el, dar Kilmer o prinse de braț, făcând-o să înghețe.

– Nu face asta.

– Am s-o apăr eu, Grace. Întrebă-mă de ce.

– Dă-mi drumul.

– Fiindcă și eu țin la ea. M-a cucerit cu totul, până peste cap.

– Nu poate fi a ta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ți-am spus că n-aș încerca s-o răpesc de lângă tine. Dar nu-mi poți acorda măcat atâta cât îi dai lui Donavan? Mâna lui i se strânse pe braț. Să mă lași s-o cunosc fără grija că ai să intri în panică și-ai să mi-o smulgi înapoi. Raționamentul tău mi s-ar putea aplica și mie. Cu cât țin mai mult la ea, cu atât am să mă străduiesc mai tare s-o știu în siguranță.

Când era vorba de el, Grace uita de orice raționamente. Doar sentimentele mai existau.

– E... altceva. Stau prea multe în drum.

– Atunci, dă-le jos, replică el dur. Dărâmă-le pe toate. Și știi bine ce anume ar putea să aibă efectul ăsta. Nu susțin că sexul ar clarifica totul între noi, dar ne-ar apropia îndeajuns ca să vedem problemele dintr-o altă perspectivă. Rahat, ce tot vorbesc eu aici? Dacă stau așa de aproape de tine, nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât la ceea ce-ți fac. Își lăsă mâna să cadă de pe brațul ei. La naiba, și poate că mă foloseam de Frankie ca să te conving să te culci iar cu mine. Dumnezeule, sper că nu-s chiar atât de ticălos... Se întoarse să plece. Poate că ai dreptate. Poate că n-ar trebui nici măcar să mă apropii de Frankie.

Niciodată nu-l mai văzuse așa. Mereu era atât de sigur pe sine, atât de încrezător... Simți un val brusc de simpatie

amestecată cu exasperare. Mai întâi, o descumpănise cu izbucnirea aceea de atracție sexuală pură, după care o făcuse să se simtă derutată și să-i pară rău pentru el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-am spus să nu te apropii de ea.

Kilmer o privi din nou, așteptând.

– Am spus doar că nu vreau să... Trecu pe lângă el, pomind pe culoar spre dormitorul ei. Numai să n-o zăpăcești. Să n-o faci să se atașeze prea mult de tine, și pe urmă să pleci. A avut parte de prea multe decepții din astea.

– Ce i-ai spus despre tatăl ei, Grace?

– Nimic. Doar că am făcut o greșală, dar că aș mai greși oricând la fel, dacă ar însemna să mai am încă un copil ca ea.

– Fără să dai vina pe nimeni?

– De ce te-aș învinui? Eram o femeie în toată firea, cu discernământ. Nu m-am protejat. Eu am fost singura vinovată. Deschise ușa camerei. Tu n-ai greșit cu nimic.

– Iisuse, cât mă doare ce spui...

– Nu la fel ce mult ca faptul că ai pierdut primii pași ai lui Frankie. Sau primele ei cuvinte, sau cântatul seara, ca să adoarmă. N-ai idee.

– Ba am.

Îl privi peste umăr și, când îi văzu expresia, rămase nemișcată. Poate că-și dădea seama ce pierduse și tocmai de-asta îl durea. Existaseră momente când, împreună fiind, întrezărise câte ceva din adevăratul Kilmer, cel dinapoia exteriorului rezervat. Îl admirase până la limita adulației și-i iubise trupul și tot ceea ce făcea pentru ea. Dacă l-ar fi cunoscut în întregime, ca om? Ar fi ales să aibă mai multă încredere în afecțiunea tatălui ei decât în cuvântul lui Kilmer?

Ochii lui se îngustară, în timp ce-i privea atent fața, descifrându-i expresia.

– Grace...

Intră grăbită în dormitor și închise ușa. Apoi se rezemă de ea, cu ochii închiși. Avea senzația că o furnica tot trupul, că se topea... Inima-i bătea repede și cu putere. Trebuia să înceteze toate aceste reacții nebunești.

N-avea să înceteze. Nu atâta vreme cât era în aceeași casă cu Kilmer, cât îl vedea în fiecare zi. Și nu încăpa nicio discuție că trebuia să stea acolo, cu Frankie, până ar fi fost definitiv în siguranță. Nu-l putea respinge, și de fiecare dată când îl vedea, tensiunea dintre ei creștea și mai mult.

Putea s-o ignore. Să aibă mereu o ocupație. Să-și petreacă timpul cu Frankie.

Dintr-odată, își aminti cum se uitase la ea Kilmer în ultima clipă, înainte de a intra în dormitor. Cu o expresie fierbinte, stăruitoare, crudă și atât de intensă, încât o cuprinsese panica; parcă s-ar fi uitat într-o oglindă.

Doamne, cât spera s-o poată ignora...

– Îți place Gypsy tot atât de mult cât îți plăcea și Darling?
Frankie, care o țesăla pe Gypsy, ridică privirea spre ușa
boxei, unde apăruse Jake.

– Amândoi îmi plac la fel. N-ar fi cinstit să am un cal
favorit. S-ar putea să afle și să sufere.

– Înțeleg, zâmbi el. Dar nici chiar în adâncul inimii?

Stătu un moment pe gânduri.

– Știi, sunt altfel... Gypsy e solidă și blândă, iar Darling e
nervos și... comic. Vreau să fiu cu ei în momente diferite. Aș
vrea să-l am și pe Darling aici.

– Pare-mi-se că deja ai destule de făcut. Și muzica, și
Gypsy...

– Dar pentru un bun prieten nu poți fi niciodată prea ocupat,
spuse ea, începând s-o perie pe Gypsy din nou. Iar eu nu am
mulți prieteni.

– De ce?

- Nu-mi plac aceleași lucruri ca la cei mai mulți copii.
Mă găsesc ciudată.

- Și asta te deranjează?

- Puțin. Câteodată. Călăria e OK. Mulți copii din Tallanville călăresc. Dar nu-s mulți care să cânte la câte un instrument, și niciunul dintre ei nu aude muzica.

- Ai prefera să renunți la muzică și-n schimb să ai prieteni?

- Nu fi prost.

- Asta înseamnă că nu?

- Face parte din mine. Cum aș putea să mă opresc? Și mă face să mă simt... nu știu... ca și cum aș fi un vultur în zbor, sau poate ca Darling, când sare peste un obstacol înalt, și... Clătină din cap. Nu, Darling se sperie, iar eu nu mă sperii de muzică. Cred că n-am văzut niciodată un cal căruia să-i placă muzica.

- Eu cred că am văzut.

Privirea i se ridică brusc spre chipul lui.

- Unde?

- Erau doi cai, de fapt. În Maroc. I-a văzut și mama ta.

- Nu mi-a spus niciodată despre ei.

- Nu sunt genul de cai pe care ar fi de acord să-i călărești. Sunt plini de fulgere și tunete. Dar când îi vezi alergând, s-ar putea să-ți amintească de muzică.

- Fulgere și tunete... Ceaikovski?

- Sau Chopin.

- Vreau să-i văd.

- Într-o zi, poate...

- Cum îi cheamă?

- Li se spune Perechea. Niciodată n-am auzit să fie numiți și altfel.

Frankie clătină din cap cu convingere.

- Dacă mama îi vedea, le-ar fi dat nume. Ea zice că fiecare cal trebuie să poarte un nume. Dacă au suflet propriu, trebuie să aibă și nume.

– Mă rog, dacă i-a numit în vreun fel, mie nu mi-a spus, zâmbi el. Și n-ar fi de acord să-ți vorbesc despre ei. Cum spuneam, nu sunt genul de cai cu care ar vrea să ai tu de-a face. Categorie, sunt dintr-o zonă interzisă.

– Nu mă lasă să-i călăresc nici pe unii dintre caii ei, dar n-o deranjează dacă mă uit la ei și le vorbesc. Zice că e important să ne împrietenim cu caii. Îi mai dădu lui Gypsy o ultimă pâlmuță pe gât. Așa cum face ea. Mama întotdeauna lucrează și tot lucrează până când caii încep s-o iubească.

– Am văzut-o împrietenindu-se cu animalele. E o femeie cu totul deosebită.

Frankie dădu din cap, apoi se întoarse spre el.

– E cea mai bună prietenă a mea. N-am nevoie să mă împrietenesc cu niciunul dintre copiii ăia de la școală.

– Îmi dau seama de ce simți asta. Și eu o admir foarte mult.

– Dar pe tine e supărată. Nu la fel de tare ca-n noaptea când a murit Charlie, dar tot se poartă cam ciudat cu tine.

– Am făcut și eu niște prostii, cu mult timp în urmă. Tot încerc să le îndrept, dar s-ar putea să mai dureze. Mă bucur că ți se pare că nu mai e la fel de supărată pe mine ca la început.

Frankie dădu din cap.

– Să nu te simți prost. Nu cred că mama te-ar fi lăsat să ne aduci aici, dacă nu i-ar fi plăcut de tine.

– E și asta o mângâiere. După o scurtă pauză, o întrebă: Și tu, Frankie. Ți place și ție de mine, măcar puțin?

Fetița zâmbi.

– Sigur că da, răspunse ea, deschizând ușa boxei. Tu ești puțin mai altfel. Cred că s-ar putea să fii ca Trigger. Știi toate trucurile, dar nu le arăți decât dacă-ți face cineva semn. Până atunci, nu faci decât să umbli de colo-colo și să arăți drăguț.

– Drăguț? repetă el, izbucnind în râs. Dumnezeu mare, e prima oară când mă face cineva „drăguț“.

– Sau, mă rog, cam așa ceva, zâmbi ea și mai larg. Dar ăsta-i adevărul. Mereu umbli peste tot și dai ordine. De ce-ai venit acum aici, doar să stai de vorbă cu mine?

– Fiindcă-mi face plăcere. Dar, dacă-mi faci semn, poate-am să-ncep să bat din copită.

Frankie chicoti încântată.

– Chiar ai face-o? Tare mi-ar mai plăcea să văd. Hai, te rog!

Kilmer bătu în pământ cu piciorul stâng.

– Dumnezeule mare, cum au căzut vitejii. Dar refuz să nechez la comandă.

– Atunci, nu ești Trigger.

– Nu sunt... Zâmbetul îi pieri de pe buze. Dar ți-aș putea fi un prieten mai bun decât Trigger. Poate nu la fel de bun ca mama ta, însă aș dori să încerc.

– De ce?

– Ești nemiloasă. Nu poți să mă accepți doar așa cum mă vezi? Întrebă el, studiindu-i fața. Nu, cred că n-ai putea. Semeni prea mult cu mama ta. Făcu o pauză. Îmi plac, să știi. Niciodată n-am avut prea mult de-a face cu copiii. Zilele astea sunt pentru mine ca un dar neprețuit. OK?

– Poate... Își lăsă genele în jos, dar în ochi i se zărea totuși o lucire răutăcioasă. Dar să știi că nici eu n-am prea mult timp. Mai am și muzica...

– Nu m-aș amesteca pe lângă muzica ta.

– Și treburile... Desigur, continuă ea pe un ton șiret, dacă ai curăța bălegarul în locul meu, cum ai făcut și la ferma lui Charlie, mi-ar rămâne timp și pentru... Au! țipă ea, izbucnind apoi în chicoteli, când Kilmer îi dădu o palmă la fund. Mă rog, oricum, nu pari să ai și altceva de făcut.

– Afurisito! O luă de mână și o trase afară din boxă. Ar trebui să te simți onorată că-mi găsesc timp și pentru tine, când am un program atât de încărcat. Și, contrar părerii pe

care ți-ai format-o despre caracterul meu, n-am nevoie să aștept semnale ca să fac trucuri. Sunt un adevărat scamator de circ, un om-minune.

Frankie se uita lung la el, cu o expresie care dintr-odată devenise gravă.

– L-am auzit pe doctor cum a zis că-i o minune că Donavan mai trăiește. Tu l-ai adus aici, și-o să se facă bine. Asta-i aproape o minune.

– Glumeam, Frankie.

Fetița dădu din cap.

– Mda... Apoi, un zâmbet îi luminează fața. Dar poate c-am să te-ajut și eu să cureți bălegarul.

– Trebuie să înțelegi că-mi asum un risc enorm.

Carter Nevins se uită nervos în jurul său, prin bar. Alesese pentru întâlnirea cu Hanley barul acela de la periferia orașului Fredericksburg, fiindcă era frecventat mai mult de muncitori, și de niciun angajat de la Langley. Dar nu puteai ști niciodată cine intra să bea un pahar. Totuși, de prima oară când îl văzuse pe Hanley, își dăduse seama că era mai bine să-l întâlnească acolo, decât în vreun loc părăsit. Brett Hanley era înalt, musculos, cu păr negru și ochi căprui, iar costumul lui părea să coste mai mult decât salariul lui Nevins pe-un an de zile. Zâmbise mult, în primele cinci minute de după ce se așezase la masă, dar acum nu mai zâmbea. Ducă-se-n mă-sa. Nevins avea un lucru pe care Hanley îl dorea, iar javra urma să plătească prețul cu vârf și-ndesat.

– Mi-aș putea pierde slujba. Trebuie să merite sacrificiul.

– Sunt sigur că Kersoff ți-a dat mai puțin decât îți ofer eu, replică Hanley, pe un ton micos. Nu e bine să te lăcomești, Nevins.

– Pentru el, n-a fost nevoie decât să trec de-o încuietorie parolată și să accesez niște fișiere de computer, ca s-o gădesc

pe Grace Archer. Acum, nu mai există nicio consemnare scrisă a locului unde se află. Și cred că nici chiar North nu știe. Asta face ca regulile jocului să se schimbe.

– Și-atunci, cum ai de gând să afli unde sunt Kilmer și Archer?

– Am o relație.

– Cine?

Primitivul ăla chiar îl credea idiot?

– Cineva care-a ținut legătura cu ei de când au plecat din Tallanville. Dar am nevoie de mulți bani ca să-l fac să-și dea drumul la gură.

– Cât?

– Cinci sute de mii.

Hanley nici nu clipi, iar Nevins înjură printre dinți. Ar fi trebuit să ceară mai mult.

– Pentru el. Și tot atâta pentru mine.

– Ești nebun.

– Dacă nu vorbește, mai am și altă cale de a o găsi pe Archer. Nu trebuie să găsesc decât un mic sâmbure de adevăr, după care fac minuni.

– Cum?

Nevins zâmbi.

– Magia computerelor. Face dintr-un pitic un uriaș. Sunt un uriaș, Hanley. Auzi-mă cum mugesc.

Hanley îl privi cu răceală.

– Ești un gunoi și-un maniac. Ți-a intrat o carte slabă și mergi la bluff. Nu suport bluffurile.

Nevins simți un fior. Mai bine să nu-i forțeze mâna.

– Ia două sute de mii acum, iar restul când îți dau informația de care ai nevoie. Și să știi că tu ești ăla care bluffează, nu eu. Dacă aveai o sursă mai bună de muls decât mine, n-ai fi fost acum aici.

Hanley îl privi lung câteva momente.

– În cât timp?

Nevins încercă să nu-și dea de gol ușurarea.

– Două săptămâni?

– Am la dispoziție cinci zile. Mi-o aduci în cinci zile.

– Asta nu-i prea mult.

Hanley zâmbi fără chef.

– Știu. Cinci zile. Se ridică de la masă. Măine, în contul tău de bancă vor fi depuși două sute de mii de dolari. Dacă nu-mi aduci informația, voi fi foarte nemulțumit. Iar șeful meu se va supăra și mai tare. Crede-mă că n-ar fi bine să-l superi, Nevins.

Și, întorcându-se, ieși din bar.

Nevins trase adânc aer în piept. Hristoase, tremura de-a binelea. În ce se băgase? Și Kersoff fusese dur, dar avea bănuiala că Hanley era otrăvit de înaltă clasă. Lasă, avea să fie totul OK. Ei, și ce dacă bluffase și el puțin? Încă nu-l avea pe Stolz în buzunar. Stolz fusese foarte băgăreț, și bănuia că Nevins îl urmărea. Poate că banii aveau să-l influențeze. Banii puteau face orice. Acum însă, când Nevins constatase că putea obține și mai mulți bani de la Hanley, îi voia pe toți pentru el.

Iar planul B era foarte posibil. Avea destulă minte și știa calea spre a accesa misterele universului – sau, cel puțin, pe-ale propriului său univers.

Mai bine să se întorcă la Langley și să petreacă la computer câteva ore lungi și productive, diseară. Hanley nu-l crezuse când îi spusese că era un uriaș. Ei bine, asta era adevărul. Avea să i-o dovedească.

Auzi-mă cum mugesc, Hanley.

Iar călăreau împreună. Era a treia dimineață la rând.

Grace îi privea pe Frankie și pe Kilmer cum porneau peste câmpie, spre poalele colinelor. Frankie râdea și-i vorbea lui Kilmer, care o asculta cu acea intensitate calmă care-i era atât de caracteristică.

Izolare.

Grace clătină din cap, încercând să-și alunge acea senzație de gol interior, atât de neașteptată și cuprinzătoare. Doar nu refuzase să-i dea lui Kilmer permisiunea să-și petreacă timpul cu Frankie. Și era de așteptat ca Frankie să se atașeze de Kilmer tot mai mult, de fiecare dată când era cu el. La douăzeci și trei de ani, și Grace fusese orbită de Kilmer.

Dar ea îl văzuse în postura de erou, ca pe un conducător de oameni, isteț și înțelept. Frankie îl vedea fără toate valtrapurile și zurgălăii. Ei îi plăcea omul, nu războinicul supradimensionat, iar intimitatea tot mai strânsă dintre ei era cu atât mai puternică, cu cât se baza pe o relație strict umană.

– Arată bine împreună, nu-i așa? Se întoarse, pentru a-l vedea pe Donovan adus pe verandă de doctorul Krallon. Când ai să-i spui?

– Taci din gură, Donovan. Se întoarse spre medic. Ești sigur că n-ar trebui să stea în pat? De preferință, cu un leucoplast pe gură?

Doctorul clătină din cap.

– Prea târziu. Este pe cale să se vindece. Făcu o pază. De-asta am să și plec, diseară. Nu mai are nevoie de mine. Domnul Kilmer repartizează pe altcineva ca să se ocupe de el.

– Sunt sigură că te simți foarte ușurat.

– Da, cum ți-am spus, e un pacient foarte dificil, spuse medicul, după care îi zâmbi lui Donovan. Totuși, mă bucur să-l văd însănătoșindu-se. E un motiv de mândrie pentru mine că i-am salvat pielea asta de două parale.

– Face mult mai mult, protestă Donovan. Și ar trebui să te bucuri că ți-am dat ocazia să exersezi. Probabil, aveai nevoie.

– Ingratule, clătină din cap Krallon. Cred că mă duc în casă să-mi mai iau o cafea. Vrei și dumneata una, domnișoară Archer?

Grace clătină din cap.

– Și am să mă asigur că Donovan e îngrijit bine. Eu îți sunt recunoscătoare, chiar dacă el nu-ți este. Îl privi pe doctor cum intra în casă, înainte de a se întoarce spre Donovan. Se duce înapoi în Maroc?

Donavan clătină din cap.

– Ar fi prea periculos pentru el – iar pentru tine și Frankie, teribil de periculos. Kilmer îl duce la o cabană din apropiere de Yellowstone, până se mai liniștesc lucrurile.

– De ce nu-l lasă să mai stea aici?

– După câte-a făcut pentru el, Kilmer nu vrea să-l pună în pericol. Cu cât ajunge mai departe de noi, cu atât va fi mai în siguranță. Privirea lui Donovan se îndreptă iar spre Kilmer și Frankie. N-ar strica să-i spui lui Frankie că e tatăl ei.

Grace clătină din cap.

– Cum vrei, ridică el din umeri.

– Chiar așa. Cu un efort, își luă ochii de la fiica ei și Kilmer. Nu mă deranjează că e prietenă cu el, dar tații sunt altfel. Frankie nu-și va face speranțe deșarte că-l are pe Kilmer pentru totdeauna. Nu voi lăsa să fie rănită, când el o să plece iar.

– Pe tine te-a rănit, Grace?

Nu-i răspunse.

– Nu mă așteptam la nimic de la el. Eu sunt cea care a plecat.

– Iar el a venit după tine. Nu imediat – dar când a văzut că aveai nevoie de el, a apărut.

– Donovan, de ce insiști?

– Kilmer mi-e prieten. Acești ultimi nouă ani n-au fost ușori nici pentru el. Niciodată nu l-am văzut mai tulburat ca-n ziua când a aflat că erai însărcinată. Dar a făcut ceea ce trebuia să facă pentru a vă proteja pe amândouă, iar unele dintre misiunile pe care i le-a impus North a fost foarte urâte. Nu le-ar fi primit, dacă nu trebuia să se gândească la voi două.

– Încerci să mă faci să mă simt vinovată?

– Pe dracu', nu încerc decât să te fac să înțelegi că și Kilmer era prins în aceeași plasă ca tine, și n-a căutat să se elibereze. Iar acum, fii și tu puțin mai îngăduitoare cu el. Merită.

– Sunt cât se poate de îngăduitoare. Îl las să-și petreacă timpul cu Frankie. Iar tu să nu te mai amesteci, Donavan, că de nu, te-mping cu scaun cu tot de pe verandă și mă uit cum ai să te rostogolești până-n ocolul cailor.

– Of, Grace, ce femeie dură ești... Donavan își înclină capul într-o parte. Pot să mai folosesc șiretlicul cu recidiva?

– Nu.

– Atunci, cred c-ar fi mai bine să-mi țin gura. Păcat. Nu mi se întâmplă prea des să scot asemenea perle de înțelepciune. Vrei să mă duci tu în casă sau preferi să stai aici și să-ți savurezi canonul de pocăință?

– Donavan, am să te... încep ea, printre dinți. Nu mă autoflagelez. Fac numai ceea ce e necesar. Și nu-mi mai vorbi despre Frankie.

– A, de data asta nu despre Frankie vorbeam. Te-am privit aseară, când bunul doctor m-a adus jos, la cină. Tu și Kilmer. Era o imagine foarte familiară. Mi-a trezit o amintire de acum nouă ani. Dar poate că aseară era puțin mai puternică?

Isuse, chiar atât de vizibil fusese?

– Penitență, Grace... murmură Donavan. Îmi da seama de ce nu te poți hotărî în legătură cu Frankie, dar de ce să-ți refuzi plăcerea unei...

– Destul. Mă duc să-i spun doctorului că te aduc înăuntru. Și, întorcându-se, intră în casă.

– Călărești destul de bine, îi spuse Frankie lui Kilmer. Nu mă așteptam ca Samson să te lase pe spinarea lui. Mama știe că pe el l-ai luat?

– I-am spus. Kilmer se strâmbă o clipă. Sau, mă rog, i-am cerut voie. Probabil, a crezut că Samson va da cu mine de pământ.

– Dar zicea că te pricepi la cai.

– Atâta cât a apucat ea să mă învețe, într-un curs intensiv, acum nouă ani. Cred că pe-atunci călăream binișor, dar nu eram sigur că aveam să-mi mai amintesc. Îl bătu pe Samson pe gât. Eu nu-s ca mama ta. Nu le pot citi gândurile. Dar am noțiunile de bază, și a reieșit că pot călări și unii cai puțin cam nervoși. Grace zice că se simt în siguranță cu mine.

– Mama te-a învățat? întrebă Frankie, dându-i pinteni lui Gypsy, care porni în galop pe câmp, urmată de Kilmer cu Samson. De ce?

– Nu eram siguri dacă n-ar fi fost cazul să am niște cunoștințe elementare de lucru cu caii. Era posibil să fie nevoie de ele, în misiunea pentru care ne pregăteam.

– Misiune, chicoti Frankie. Sună așa de important... și amuzant.

– Cred că da.

– Dar nu e amuzant, continuă ea, cu zâmbetul pierindu-i de pe buze. Și Donovan a fost într-o misiune, nu? Și era să moară. Și tu ai fi putut să mori. Mama era îngrijorată.

– Zău?

Fetița dădu din cap.

– Și eu eram. Dar mi-a promis c-o să se ducă să te scape, dacă ai vreo problemă.

– Foarte... interesant.

– Asta înseamnă că, de fapt, tot îi place de tine, nu? Și trebuie să fi fost prieteni cândva, dacă te-a învățat să călărești.

– Unde vrei să ajungi, Frankie?

– Câteodată, trebuie s-o las pe mama singură. Sau, vreau să zic, nu tocmai singură. Nu vreau s-o fac, dar când muzica... nu pot s-o iau cu mine, în muzică... Își mușcă buza de jos. Mi-a spus că nu se simțea singură, dar asta a fost înainte să moară Charlie. Și nu vreau să fie singură, Jake.

– Și?

– Și... mie-mi place de tine. Ai venit s-o ajuți când eram în pericol. Înseamnă că și ție-ți place de ea. Nu vreau decât să n-o lași să fie singură. Nu e nevoie să stai cu ea tot timpul, doar din când în când.

Hristoase, ce putea fi mai înduioșător de-atât? Un minut, Kilmer nici nu putu scoate o vorbă.

– Și tu îmi plăci, Frankie. Dar nu sunt sigur că mama ta ar dori să-mi vorbești despre asta.

Frankie zâmbi.

– Nici eu. Ar zice că nu-i treaba mea. Dar tot ce-are legătură cu ea *este* treaba mea. Și invers.

– Faceți o echipă grozavă.

Fetița dădu din cap.

– Mda. Ascultă, nu vreau să te fac să te simți prost dacă nu vrei să stai pe-aproape, dar eu trebuie să am grijă de mama. Dintr-odată, îi veni o idee. Când mama te-a învățat să călărești, ar fi trebuit să-l călărești pe unul dintre caii ăia doi, albi, de care mi-ai spus? Cei despre care ziceai că-s ca fulgerul și tunetul?

– Da.

– Dar n-ai apucat s-o faci niciodată... Mă gândeam la caii ăia, după ce-am stat de vorbă. Caii albi sunt foarte frumoși. Ai auzit vreodată despre Mustangul Alb?

– Mă tem că nu.

– Nimeni nu știe dacă Mustangul e doar o legendă sau nu, dar a fost văzut de la Munții Stâncoși până la Rio Grande. Unii spun că a salvat viața unei fetițe care se pierduse de familia ei.

– Știi multe despre caii celebri, nu-i așa?

– Sigur că știu. Mama mi-a povestit o mulțime despre ei, și mi-a dat și o carte, când aveam șase ani. Una dintre povestirile mele favorite e despre Shotgun. Nu era decât un

ponei, dar a intrat în marea învolburată ca să tragă afară o barcă de salvare plină cu oameni naufragiați. Și pe urmă, a mai fost și Bucephalus.

– Ce?

– N-am pronunțat bine? Țsta era armăsarul negru al lui Alexandru cel Mare. Alexandru a numit chiar și un oraș după el. Nu-i mișto?

– Foarte mișto.

– Și nu știm cum o chema pe iapa lui Paul Revere. Totuși, unii oameni cred că se numea Brown Beauty. Dar eu zic că și ea a fost o eroină la fel de mare ca Paul Revere. La urma urmei, ea e cea care...

În aceeași seară, după cină, Blockman îl urmă pe Kilmer afară, pe verandă.

– Stolz zice că s-ar putea ca Nevins să fie ciripitorul.

– Maniacul computerelor?

Blockman dădu din cap.

– E posibil. A spus c-o să se uite prin jur, să vadă dacă descoperă ceva clar și c-o să mă mai caute mâine. Da' nu-i urgent, așa-i? N-are ce să afle. North nu știe unde suntem.

– Ba e urgent. Ori de câte ori apare cineva care le caută pe Grace și Frankie, situația devine urgentă.

– Mă interesez în fiecare seară. Apoi schimbă subiectul. Te-am văzut cu Frankie, în dimineața asta. E extraordinară puștoaica, nu-i așa?

Kilmer dădu din cap.

Blockman chicoti.

– Înțeleg că nu vrei să intri în amănunte, spuse el, coborând de pe verandă. Și, oricum, e puțin cam prea multă tensiune în atmosferă. Cred că mă duc până jos, în dormitor, să joc un pocher. Oamenii tăi pun mereu de câte o partidă.

Tensiune. Pe bune că da, își spuse Kilmer, în timp ce-l privea pe Blockman îndepărtându-se prin curte. În ultima

vreme, tensiunea părea să fi devenit la ordinea zilei. Tensiune în legătură cu Marvot, tensiune în legătură cu Perechea, tensiune în legătură cu Grace.

Din living începea să se audă muzică. Frankie cânta o sonată. Frumos. De obicei, cânta seara, dacă nu compunea. Kilmer se obișnuise să stea singur acolo și s-o asculte, până se ducea la culcare. I-ar fi plăcut să-i vadă fața în timp ce cânta, dar îi venea tot mai greu să...

– Frankie vrea să știe dacă te deranjează cu ceva.

Întorcându-se, o văzu pe Grace în ușă.

– Ce?

– Nu-i proastă. Are spirit de observație. Imediat după cină, când ea începe să cânte, tu mereu ieși din cameră și vii aici. Se întreabă dacă nu cumva te deranjează când cântă la clape.

– Cum să nu cânte? Sigur că se poate. Am să vorbesc cu ea mâine.

Grace ezită o clipă.

– Stați mult de vorbă, nu?

– Cred că încerc să recuperez timpul pierdut, zâmbi el. Nu că așa ceva ar fi posibil...

– Într-adevăr, nu e, confirmă ea, după care făcu o scurtă pauză. De-asta am și spus că e-n regulă să ajungi s-o cunoști mai bine. N-ai idee ce-ai pierdut.

– Ba am. După o clipă de tăcere, Kilmer urmă: Dar ai putea să-mi povestești și tu câte ceva. Când ai constatat că Frankie nu era un copil ca oricare altul?

– Nu știu. Când avea vreo trei ani, cred. Atunci a descoperit pianul cel vechi din livingul lui Charlie. Și încă dinainte părea să asculte ceva ce noi, ceilalți, nu puteam auzi. Dar pe urmă a aflat că ceea ce era în ea putea să iasă. Charlie și cu mine eram șocați. Nu știam ce să facem. Așa că am ajuns la concluzia că ceea ce nu era natural pentru alți oameni era absolut firesc pentru Frankie, și a trebuit să accept și s-o ajut să se simtă cât mai bine și mai normal în situația asta.

– Ai făcut o treabă bună.

– Am încercat. Sper că am și reușit.

O clipă, Kilmer nu spuse nimic.

– E îngrijorată din cauza ta. Crede că te simți singură.

Grace rămase nemișcată.

– Ți-a spus ea asta?

Kilmer chicoti.

– Cred că e-n căutarea unui *mommy-sitter*, pentru când va fi ea ocupată cu muzica ei. M-a asigurat că nu va fi o slujbă cu normă întreagă.

– A, tu ești alesul?

– M-am simțit onorat că s-a gândit la mine. Totuși, mă mir că nu l-a ales pe Blockman. Cred că l-a considerat prea ocupat. Și toată lumea știe că eu nu fac nimic, doar stau în mijloc și dau ordine. Ridică mâna, făcându-i semn să tacă, văzând-o că deschidea gura să vorbească. Știu, nu e nevoie să spui nimic. Îmi dau seama că nu mă consideri calificat.

– N-am nevoie de tine. Pot să-mi văd și singură de viața mea. Și mi-ai dat clar de înțeles că n-ai chef de-o responsabilitate ca asta.

– Ți-am dat pe dracu'. În ultima vreme, nici nu mă mai ascuți când îți vorbesc. Ochii i se îngustară, privindu-i fața. Sau nu mai vrei să auzi. Nu te pot condamna, da' nu-mi veni cu baliverne din astea. M-am întors în scenă și sunt gata să-mi asum orice responsabilitate pe care mi-o acorzi. Pe un ton mai dur, adăugă: Iar motivul pentru care nu stau în casă când Frankie începe să cânte e că nu-mi mai pot lua ochii de la tine. Spui că Frankie are spirit de observație. Vrei să observe că-mi vine s-o iau pe sus pe maică-sa și s-o duc în pat? Nu cred că e gata pentru nivelul ăsta de educație, ce zici?

– Nu, în niciun caz. Frankie nu și-ar da seama că...

– La început, nu. Dar fă bine și înțelege că până la urmă, oricum, va observa. Nu pot să mă ascund la nesfârșit, și nici

tu nu ești mult mai grozavă. Atâta vreme când pe amândoi ne arde să... De ce naiba nu mă lași doar... Trase adânc aer în piept. N-am vrut să spun asta. Mi-a scăpat fără voia mea. Porni în jos pe treptele verandei. Cred că mă duc în dormitor până n-o fac fiartă de-a binelea. Din mers, mai aruncă o privire peste umăr. Dar să știi că-i adevărat, și e timpul să facem ceva cu problema asta. Amândoi am fi de-o mie de ori mai calmi și ne-am descurca mult mai bine, dacă n-am mai avea-o pe cap. Făcu o scurtă pauză. Măine după-amiază, la ora trei, am să fiu în hambar.

Grace încremeni.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că știi că nu ești de acord să mi te dăruiești aici, în casă. Nu cu Frankie prin preajmă... Buzele i se arcuiră. Și nici n-avem nevoie de pat. Din câte-mi amintesc, o făceam oriunde găseam câte o suprafață orizontală, de la un șanț noroios până pe masa din bucătăria colibei ăleia de lângă Tanger. Nimic nu ne stătea în cale.

Și plecă, fără a-i lăsa timp să-i răspundă.

Nimic nu ne stătea în cale.

Grace tremura, în timp ce-l privea îndepărtându-se prin curte. Acea frază în sine era de ajuns ca să-i trezească prea multe amintiri, prea multe împreunări frenetice, prea multe momente nebunești în care... Nu te mai gândi. Își simțea trupul pregătindu-se, furnicăturile de la încheieturile mâinilor și din palme. Îi era tot mai greu să respire, și-și simțea sânii umflați și sensibili.

Dumnezeule, cât îl mai dorea!

Canon de pocăință, spusese Donavan.

Avea dreptate, fusese o tortură să-l privească pe Kilmer, să se uite la el, să-l vadă, să-l asculte și să-și înăbușe nevoia

sexuală. Că doar era femeie, pentru numele lui Dumnezeu. Era firesc să aibă dorințe și nevoi. Nefiresc ar fi fost să-și refuze satisfacerea lor, dacă aceasta nu făcea rău nimănui.

Du-te la culcare. Gândește-te. Ține seama de toate consecințele.

Nu voia să se gândească. Voia să-l urmeze pe Kilmer atunci, în clipa aia.

Nici n-avem nevoie de pat.

Închise ochii. Rezistă. Opune-te. Dacă avea destul timp la dispoziție, putea să treacă peste acel moment de slăbiciune. A doua zi urma să fie ocupată și să și-l alunge pe Kilmer din minte.

A doua zi...

În hambar, mâine, la trei.

Soarele îi ardea spinarea, în timp ce Grace mergea încet spre hambar.

Făcea o greșală.

Ba nu, nu era nicio greșală.

Sau, dacă era, avea s-o facă oricum, își spuse ea cu nepăsare. Toată noaptea se frământase, luptându-se cu sine însăși, și ajunsese la această concluzie. Era o femeie matură și putea face față unei întâlniri amoroase. De data asta, o ducea mintea să se protejeze. Nu trebuia să însemne nimic mai mult decât nebunia de ordin fizic care existase între ei cu atâția ani în urmă. Trecuse prea mult timp pentru ea și, probabil, suferea efectele abstenenței. Kilmer avea dreptate, amândoi aveau să-și revină la normal după ce-și satisfăceau această nevoie.

Iisuse, nici măcar nu știa dacă mai gândea rațional sau nu. Tot ce știa era că i se înmuiau genunchii și simțea cum îi ardeau obrajii, în timp ce deschidea ușa hambarului.

Penumbră. Miros de fân și cai.

– Mă temeam că n-ai să vii, spuse Kilmer, ieșind din semiobscuritate. Dumnezeuule, ce frică mi-a fost.

Se opri pe loc, privind-o.

De ce n-o atingea?

În clipa următoare, o atinse.

Îi puse mâna pe gât. Palma lui era dură și bătătorită, în contact cu pielea ei delicată. Pulsul îi sări în adâncitura grumazului. Se cutremură.

– Zi că-i în regulă, spuse el răgușit. Pentru Dumnezeu, spune-mi că-i OK.

Grace nu putea vorbi. Ce naiba, nu putea nici măcar să respire. Era conștientă numai de textura aspră a mâinii lui pe pielea gingașă a gâtului ei.

– Grace.

– Taci... Își îngropă fața lângă umărul lui. Taci și *fă-o* odată.

– La dracu', da. Mâinile lui o cutreierau peste tot, mângâind, frecând, strângând. Scotea din gâtlej niște sunete joase, instinctuale, aproape animalice. Excelent. Ești așa de...

– Și tu...

Grace îi deschise cămașa, ca să ajungă cât mai aproape, piele pe piele. Doamne, îi uitase mirosul. Elementar și condimentat, și la fel de erotic pentru ea ca un afrodisiac.

Kilmer îi scosese bluza și-i deschise sutienu. I-l smulse, apoi o trase spre o boxă.

– Hai. Acum. Trebuie să intru *în* tine.

Fu vag conștientă de o grămadă de fân acoperită cu o pătură, în boxă, înainte ca Kilmer s-o doboare, dezbrăcând-o înnebunit.

Goală, lipită de el. Senzația...

Se arcui, încercând să-l absoarbă cât mai mult.

– Da... Se mișca între coapsele ei. Ia... Lasă-mă...

Avea să țipe.

Își înfipse unghiile în umerii lui.

– Kilmer e...

– Șșt, e-n regulă... E-n regulă... Lasă-mă doar...

– Să te las...? gâfâi ea. Nu, lasă-mă tu pe mine... Se răsucii, ajungând deasupra. Nu pot sta locului... Trebuie să...

– Cum vrei... O apăsă într-un loc de la baza șirei spinării, făcând s-o străbată un fior. Cum vrei...

– Nebunie, șopti ea, în timp ce încerca să-și tragă respirația. Credeam c-o să fie altfel... Speram să fie altfel, dar nu s-a schimbat nimic. Ai zice că odată cu vârsta ne vine și mintea la cap...

– Iar odată cu mintea, vine și plăcerea. Fără plăcere nu putem trăi. Kilmer o ținea în brațe de la spate, stând amândoi ca două linguri, în timp ce cu mâna o mângâia pe abdomen. Iar plăcerea compensează toate momentele grele și ne ajută să rămânem în toate mințile.

– Numai în toate mințile n-am fost, adineaori, murmură ea, încercând să-și controleze vocea. A fost o nebunie. Nu pot să înțeleg de ce reacționez așa cu tine. Nu știi... Mi se întâmplă pur și simplu.

Buzele lui îi atinseră tâmpla.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că ți se întâmplă.

– Chimie.

– Poate.

– Altceva, ce?

– N-am idee. Și nici n-am de gând să demontez ceva atât de fantastic, ca să văd ce-are înăuntru. Nu fac decât să accept și să savurez naibii la maximum. Limba lui o mângâie pe lobul urechii. Și-ți propun să faci la fel.

– Nu suntem la fel.

– A, am observat.

– Pramatie. Își înfipse jucăuș dinții în brațul lui. Vreau să zic, noi, femeile, ne facem griji. Așa suntem croite. Nu ne putem delecta cu o tăvăleală-n fân fără să ne gândim și la consecințe. Clătină din cap. Ce tot spun eu aici? Exact așa a fost concepută Frankie. Și atunci am avut cea mai mare grijă, nu?

– A fost și vina mea.

– Aiurea. M-ai întrebat, și te-am mințit. Asta o face să fie întru totul responsabilitatea mea, fără ca ție să-ți revină nicio obligație.

– Mi-aș fi dorit să fii puțin mai pretențioasă cu mine când ai descoperit că erai însărcinată. Mă simțeam neajutorat. Voiam să fac ceva, orice, și nu puteam face nimic care nu te-ar fi pus în pericol. Mâna îi coborî iar spre burta ei, mângâind-o. Mă gândeam la tine, mă întrebam cum arătai când erai grea cu copilul, ce-aș fi simțit dacă te mângâiam așa...

– Eram mare cât casa și umblam clătinat ca o rață. Te-ar fi umflat râsul.

– Ba n-aș fi râs.

Un moment, Grace tăcu.

– Poate că n-ai fi râs. Oamenii se schimbă când e la mijloc un copil. Eu, una, știu că m-am schimbat. Deveni rigidă. Și nu mă mai tot dezmierda.

– De ce? Încerc și eu să fiu tandru, ce mama dracului!

– Nu are efectul ăla.

Râzând, Kilmer trecu deasupra ei.

– De ce?

– Fiindcă mă tot gândesc că am fost gravidă, iar asta-mi amintește cum am ajuns așa. Și de-aici, îmi aduc aminte cum am...

– Gata, am făcut legătura. Se frecă încet de ea și râse, când Grace își trase cu greu respirația. Am dat ordine și nimeni n-ar trebui să vină aici în următoarele trei ore. Cât timp ai?

– Nu știu. L-am rugat pe Donovan să stea cu ochii pe Frankie. Lucrează la muzica ei. Mâinile începuseră să i se încleșteze pe umerii lui. Și nu-mi mai tot pune întrebări. Nu pierde niciun minut cu vorbele, fir-ar să fie. Am nevoie...

– Niciun minut, șopti el. Nicio secundă...

*

– Stai.

În ușa boxei, Grace se opri să se uite înapoi la Kilmer, care încă mai zăcea gol pe pătură. Dumnezeu, cât ar fi vrut să se întoarcă la el... Ar fi trebuit să fie sătulă, dar parcă nu s-ar fi împreunat cu el nici măcar o dată, necum de nenumărate ori.

– Ce? E aproape cinci; trebuie să mă întorc în casă.

– Nu te contrazic, zâmbi el. Dar ai paie în păr. Te-aș ajuta să ți le scuturi, însă asta ar da naștere la probleme.

Grace își trecu repede degetele prin păr.

– E bine așa?

– Minunat.

– Sigur.

– Nu te mint. Arăți ciufulită, îmbujorată și frăgezită... O minunăție. Făcu o pauză. Când?

– Când ce?

– N-o lungi. Știi bine c-o să se întâmple din nou. E mai bine s-o planificăm din timp, ca să-ți fie mai ușor. Măine, la aceeași oră?

Cu o mișcare smucită, Grace dădu din cap.

– Dacă se potrivește și cu programul lui Frankie.

– O s-aștept. Ridicându-se în capul oaselor, Kilmer începu să-și adune hainele. Dar probabil că n-o să fie de-ajuns pentru niciunul dintre noi. Trebuie să fii pregătită pentru asta.

– N-am s-o las pe Frankie să creadă că maică-sa-i o matracucă de pe drumuri care...

– N-aș lăsa-o eu să creadă așa ceva despre tine. Nu spun decât că n-am să-mi pot ține mâinile acasă. Și chiar când nu te voi atinge, tot ai să știi la ce mă gândesc.

Și avea să-și dorească să-i simtă mâinile pe ea, își spuse Grace. Nu încăpca nicio îndoială că-l dorea. Acea întâlnire

fusese întru totul la fel de îmbătătoare și disperată ca momentele pe care le trăiseră cu nouă ani în urmă. Știa că va urma o dependență la fel de mare.

– Nu pot gândi cu atât de mult timp în avans.

– Nu va fi chiar atât de mult, răspunse el, încheindu-și cureaua. Îți garantez. Dar lasă-mă să mă ocup eu de asta. Îți va fi mai ușor, iar Frankie n-o să știe.

Grace făcu o mutră amărâtă.

– Dar vor ști toți ceilalți de la fermă.

– Da, însă dacă înalță o sprânceană măcar, îi voi face să-și blesteme ziua în care s-au născut. Acum nouă ani, nu te-a deranjat nicio clipă că echipa știa despre noi.

– Acum nouă ani nu gândeam destul ca să mă deranjeze ceva. Nu făceam decât să simt.

– Nu pot păstra secretul ăsta, spuse el încet. Trăim prea aproape unul de altul.

– Știu. Grace deschise ușa boxei. Am luat o hotărâre și nu am dreptul să aștept nimic altceva. Ai grijă doar ca Frankie să nu afle.

Langley, Virginia

– La ce lucrezi? Stolz se oprise lângă separeul lui Nevins, privind curios spre display-ul computerului. Parcă era vorba să luăm cina împreună.

– Ai venit mai devreme. Ne înțeleseserăm pentru șapte jumate, parcă, nu? replică Nevins, grăbindu-se să ștergă imaginea de pe ecran. Doar un mic proiect pe care mi l-a cerut North. A zis că-l vrea imediat. Se ridică în picioare. Unde vrei să mergem? La cantină sau în oraș?

– În oraș. La restaurantul italian unde am fost și alaltăieri. O oră de-acum încolo, nu vreau nici măcar să mă gândesc la treburile de-aici. Uneori, mă întreb de ce înghit toate rahaturile astea birocratice.

Textul ăsta ar fi trebuit să-l facă să-l considere un amic, își spuse Nevins disprețuitor. Nicio șansă. Stolz nu avea nici măcar jumătate din capacitatea sau din mintea lui. Dar tot urma să aibă nevoie de el pentru a obține rezultatul.

– Beneficiile merită, zâmbi el. Poate-o să aruncăm o privire și peste sectorul privat.

– Ce-i aia Ops 751?

– Băgărețule. Slavă Domnului că stinsese display-ul înainte ca Stolz să poată citi și restul numărului operațiunii. Mai bine să nici nu mai revină asupra problemei, înainte de a fi sigur că nu se mai amesteca nimeni. Toți cei din secția lui plecaseră acasă, iar Stolz n-ar fi trebuit să fie acolo până peste o oră. Riscase, însă, fiindcă nu mai avea timp. Doar câteva zile, până când Hanley avea să se repeedă iar la el. Ți-am spus că mi-a dat North o însărcinare.

– Ce însărcinare?

Coborî glasul, melodramatic.

– Una confidențială. Top-secret. Apoi râse. Gogoșile obișnuite. Am să-ți povestesc la cină.

Ceea ce însemna că n-ar fi stricat să înceapă chiar de-acum să-și pună la cale fabulația, ca să sune cât mai plauzibil. Hai, să plecăm de-aici.

Grace stătea pe verandă și se uita spre munți, în așteptare.

Trecuse cina, iar Frankie cânta în living. În seara aceea, muzica era ușoară și însuflețită, iar Grace o auzea conversând cu Donovan în timp ce cânta.

Ar fi trebuit să stea și ea acolo, în cameră. Ba nu, n-ar fi trebuit. Avea câteva minute libere.

Ușa cu plasă se deschise, făcând-o să se încordeze.

Kilmer ieși din casă și se opri în spatele ei. Mâinile lui o încercuiră, cuprinzându-i sânii în cășurile palmelor.

– Slavă Domnului. Iisuse, abia am așteptat să se termine odată masa aia nesuferită.

Și Grace arsesse de nerăbdare. Se arcui înapoi spre el, străbătută de senzații.

– Nu e... Trebuie să mă întorc în casă...

– Încă nu. Ba o strângea, ba-i dădea drumul iar... I-am spus lui Donavan s-o țină de vorbă. În hambar... Doar treizeci de minute dă-mi... Am să mă grăbesc...

La naiba, amândoi aveau să se grăbească. În ultima vreme, când ajungeau unul lângă altul, aproape explodau.

– Haide. Ai prefera să zaci în pat toată noaptea, trează, cu gândul la asta? O luă de mână și o trase în jos pe trepte. Treizeci de minute, Grace.

N-ar fi trebuit să se ducă. Până acum, reușise să se stăpânească în preajma lui Frankie.

Dar nu și în noaptea asta. Ceasurile acelea de așteptare o înnebuniseră.

O luă la fugă spre hambar.

– Hai, repede.

Trei sferturi de oră mai târziu, se întorceau grăbiți spre casă. Grace încă o mai auzea pe Frankie cântând și râzând cu Donavan. Nu-i observase absența.

Și Kilmer spuse același lucru:

– Nu i-ai lipsit, așa că nu-ți mai face griji. N-a durat chiar atât de mult. Apoi, buzele i se crispară. Nici pe departe destul de mult. Dar suficient ca să nu înnebunim amândoi.

– Ne purtăm ca niște animale.

– Da, și nu e nimic rău în asta. E curat, frumos și fierbinte.

– Ba e și rău, dacă nu ne putem controla.

Kilmer se opri, cu mâna pe brațul ei.

– Dacă Frankie e singura pentru care-ți faci griji, atunci putem s-o rezolvăm. Nu vrei să mergem pe furis? Perfect – hai să avem o relație legitimă.

– Ce vrei să spui?

– Mărită-te cu mine.

Se holbă la el.

– Ce?

– Atunci, am putea să ne culcăm în același pat. Gata cu hambarul.

– N-am să mă mărit cu un bărbat doar ca să pot face sex cu el.

– De ce nu? Dacă am fi împreună pe săturate, s-ar putea să te plictisești de mine și să mă expediezi. Nu asta vrei? Făcu o pauză. Frankie mă place și ea... M-ar accepta, cred.

– Și pe urmă, să fie distrusă când ne-ai părăsi?

– Pe ea n-aș părăsi-o niciodată. Și nici pe tine nu te-aș mai părăsi din nou. Dacă e vorba de vreo plecare, numai tu ai putea să mă părăsești pe mine. Există o diferență, și aș avea grijă s-o știe și ea. Ai să te gândești la asta?

Grace clătină din cap.

– Nici nu mă așteptam să fii deja pregătită, ridică el din umeri. Încă mai ai multă revoltă în suflet, fiindcă te-am lăsat s-o crești pe Frankie de una singură.

– Ți-am spus că nu-i adevărat.

– Ba eu cred că e. Oricât de mult ți-ai tot spune că nu mă învinuiești de nimic, puțină învreșunare tot mai trebuie să fie la mijloc. Nu face nimic. Am să trec peste ea.

Grace clătină iar din cap.

– Atunci, vom lăsa lucrurile așa cum sunt. Kilmer făcu un pas într-o parte, pentru a o lăsa să urce înaintea lui pe verandă. Dar va fi mai rău, nu mai bine. Poți să pui râmășag.

– E vremea să te culci, Frankie, spuse Grace, ridicându-se din fotoliu. S-a făcut aproape zece.

– OK, răspunse Frankie, cu o mutră dezamăgită. Dar nu pot suferi culcatul. E așa o pierdere de timp...

Donavan râse.

– Îmi amintești de prietenul meu Kilmer, aici de față. Și lui îi e mereu frică să nu piardă ceva dacă doarme mai mult de câteva ore pe noapte.

– Serios? întrebă fetița, întorcând capul spre Kilmer. Chiar așa, Jake?

Kilmer dădu din cap.

– Fără îndoială, suntem suflete pereche, Frankie.

Grace o auzise de sute de ori pe Frankie plângându-se când trebuia să se ducă la culcare. Niciodată nu asociase această neplăcere cu aversiunea lui Kilmer față de somn. Oare Frankie îl moștenea sau nu era decât îngrijorarea unui copil că ar putea pierde ceva important?

– Suflete pereche sau nu, dimineață iar ai să fii cheaună de somn. Kilmer și-a terminat de mult perioada de creștere. Arată cu degetul cel mare spre ușă. Mișcă. Vin și eu imediat.

– Urc și eu cu ocazia asta, spuse Donovan, ridicându-se încet în picioare. Mă poți ajuta să nu cad pe scară.

Imediat, Frankie veni lângă el, dându-i cârja.

– Ai grijă și nu cădea. Ești așa de mare, că, probabil, m-ai storci. Îi luă mâna cealaltă și și-o puse pe umăr. Hai, reazemă-te de mine.

– Așa am să fac. Zâmbindu-i, Donovan porni cu ea spre scară. Și voi încerca să nu te storcesc. Apropo, asta ce-i, o combinație între stors și strivit?

– Cred că da, se încruntă ea a concentrare, ajutându-l să înainteze.

Grace îi însoți până în hol, de unde-i urmări cu privirea când porneau în sus pe scară. Păreau să se descurce foarte bine, și era înduioșător să-i vadă împreună – o fetiță atât de mică și un uriaș ca el.

– E-n regulă, Grace, spuse Donovan. Are mare grijă de mine. Îi zâmbi lui Frankie. S-ar putea s-o angajez ca infirmieră, până mă pun din nou pe picioare.

Frankie clătină din cap.

– Sunt prea ocupată. Și, de fapt, nici nu ai nevoie de mine. Ești doar puțin amorțit, după cât ai stat jos în seara asta.

– Mă bucur că mi-ai pus un diagnostic atât de sigur, mormăi Donavan. Acum, Kilmer o să mă pună din nou la treabă cât ai bate din palme.

– Îl trimit pe Luis sus, să te-ajute la dezbrăcat, mai spuse Grace.

– Pot să mă dezbrac și singur. Cum spunea și Frankie, am trecut de faza când aveam nevoie de ajutorul cuva.

Grace îi privi cum dispăreau în lungul holului. Pentru Frankie, viața devenise atât de diferită de existența pe care o dusesese înainte de a veni acolo... Kilmer, Donavan, Blockman, și chiar câțiva dintre oamenii lui Kilmer, erau cu ea încontinuu. Nu mai avea nicio ocazie să se simtă singură. Nu era tocmai situația ideală, dar nici prea rău nu era.

Se întoarse și reveni în living.

Robert intrase în încăpere și stătea de vorbă cu Kilmer. La vederea ei, se întrerupse.

– Salut. Ai dus-o pe Frankie la culcare?

– Nu, dar mă duc sus în câteva minute.

– Atunci, îți spun noapte bună de pe-acum, zise el, pornind spre ușă. Ne vedem dimineață.

– Stai, îl opri ea, privindu-l cu ochii îngustați. Ce se întâmplă, Robert?

– Totul e-n regulă.

Grace întoarse capul spre Kilmer.

– Ce-mi ascundeți?

– Nu-ți ascundem nimic, evident – deși speram s-o facem, oftă el. Spune-i, Blockman.

Robert ridică din umeri.

– Omul meu de la Langley, Stolz, bănuiește că e încolțit de tipul care i-a vântul lui Kersoff fosta ta ascunzătoare. E un

guru al computerelor numit Nevins, iar Stolz presupune că din nou negociază.

Lui Grace îi tresări inima în piept, aproape în panică.

– Ce...?!?

– Stai liniștită, o temperă Kilmer. N-are ce să vândă. Habar n-are unde ești.

– Atunci, de ce dracu' ar mai negocia?

– O fi mergând la cacealma? sugerează Robert. Stolz nu e sigur. Dar Nevins lucrează de câteva zile la ceva suspect, pe computerul său. Zice că-i un proiect pentru North, însă Stolz are îndoielile lui.

– Crezi că North ne urmărește?

– N-ar fi logic, răspunse Kilmer. Am fost al naibii de atent.

– Stolz a văzut parțial un număr pe display-ul computerului lui Nevins, înainte să pună screen-saverul. Ops 751. A încercat să-l acceseze mai târziu, dar n-a găsit nimic.

– Ops 751, repetă Grace, apoi clătină din cap. Poate că e într-adevăr un proiect pentru North.

– Nu-l lăsăm neverificat, spuse Kilmer. Te anunț imediat ce descoperim ceva?

– Ești sigur? întrebă ea rece. Dacă nu vă întrerupeam micul *tête-à-tête*, nu mi-ai fi suflat o vorbă.

– Recunosc. Nu da vina pe Blockman. A fost decizia mea. Nu există nicio amenințare clară și nu voiam să-ți faci griji degeaba.

– O decizie proastă. Vreau să știu tot ce știi și tu, insistă ea, înfruntându-i privirea. Și de-acum încolo, fă bine și să nu-mi mai ascunzi nimic.

Kilmer dădu din cap.

– Așa voi face. Îmi dau și eu seama când îmi forțez norocul.

– Perfect. Atunci, să nu se mai repete. Se răsuci în loc, pomind spre ușă. Noapte bună, Robert.

– Noapte bună.

Grăbit, Robert ieși și el din casă.

– Noapte bună, Grace, o salută Kilmer, ignorând ostentativ faptul că pe el îl omisese. Somn ușor.

– Am să dorm foarte bine. Nicio problemă.

Kilmer râse.

– Mincinoaso.

Întorcând capul, Grace îl văzu ieșind pe verandă. Nemernic încrezut! Sau, nu – nu era el încrezut tocmai degeaba. Ar fi trebuit să zacă în comă, ca să nu știe ce simțea pentru el. Deși era furioasă, asta n-avea să schimbe încercătura sexuală dintre ei care-i perturba somnul, gândurile și tot ceea ce făcea când era trează.

Mărită-te cu mine.

Cererea în căsătorie o uluise, apoi o aruncase în brațele panicii. Fiindcă, preț de câteva secunde, cuvintele lui îi umpluseră sufletul de bucurie și speranță. Complet irațional, fără nici cea mai mică urmă de spirit practic. Și totuși, bucuria fusese incontestabilă.

Ajunsese în camera ei și se opri în fața ușii, pentru a-și regăsi calmul înainte de a apărea în fața lui Frankie. În ultima vreme, părea să facă încontinuu acest lucru – să-și ascundă spaima, să-și ascundă relația cu Kilmer, să-și ascundă grijile pentru viitor.

Când Grace deschise ușa, Frankie tocmai se băga în pat.

– Bună, mamă. Își trase pătura până sub bărbie, aranjându-și capul pe pernă. Cred că în curând Donavan o să poată merge fără cârjă, ce zici?

– Probabil. Pare să se fi restabilit uluitor de repede. Veni spre pat și potrive pătura mai bine împrejurul fetei. Și e foarte frumos din partea ta că-l ajuți.

– Îmi place de el. De toți cei de-aici îmi place, completă ea, căscând. Dar cel mai mult îmi place de Jake. Suflete pereche... e frumos să fii așa, nu?

– Foarte frumos, confirmă Grace, stingând lampa de pe noptieră. Și acum, dormi, fetiço.

– Acum și ție-ți place mult mai mult de el. Mi-am dat seama. Se ghemui pe o parte, adăugând: Vă petreceți mult timp împreună.

Grace se crispă. Ar fi trebuit să se aștepte ca un copil atât de pătrunzător ca Frankie să observe.

– Serios?

– Sigur, ca astă-seară, când ați ieșit pe verandă.

– A...

– Cred că aveți foarte multe de vorbit.

– Ăă... uneori.

– Mă bucur. Cum ți-am spus, când vorbești cu el, arăți... fericită. Strălucitoare, moale și roz.

– Ca un bebeluș nou-născut, comentă sec Grace.

Frankie chicoti.

– Ce caraghioslăc!

– Da, așa e. Și acum, dormi.

– O să dorm. Se cuibări și mai adânc în așternut. Dar când voi fi la fel de mare ca Jake, n-am să dorm mai mult de câteva ore pe noapte. Am să cânt la pian, am să compun muzică și-am să călăresc cât mai mult.

– Și cailor au nevoie de somn.

– I-aș lăsa să și doarmă. La urma urmei, n-aș avea nevoie să călăresc tot timpul. Căscă din nou. Mai sunt încă atâtea altele de făcut...

Da, pentru copii, viața era palpitantă, inedită și plină de aventuri. Mai ales pentru Frankie a ei.

Iar Frankie a ei tocmai adormise.

Grace se așeză pe patul alăturat, privind-o. Frankie făcuse niște aluzii foarte generale, subliniindu-și simpatia la adresa lui Kilmer și aprobându-i tacit timpul pe care-l petreceau împreună. Fiica ei nu știa despre el nimic altceva decât ceea ce se vedea la suprafață, și ce-i spuneau instinctele.

Dar ea, Grace – oare știa mai mult decât atât? Îi cunoștea trecutul în lunii mari, dar Kilmer nu-i vorbise niciodată despre nimic din copilăria lui. Știa că era inteligent și dinamic, corect cu oamenii lui și ucigător cu dușmanii.

Și, așa să-i ajute Dumnezeu, îi cunoștea intim tot trupul și-l dorea cu o poftă vorace vecină cu dependența. Era de ajuns să se gândească la sexul cu el, ca să înceapă să se excite.

Atunci, nu te gânde. Culcă-te și încearcă să dormi. Nu insista asupra acelei imposibile cereri în căsătorie. Singurele lucruri pe care le-ai făcut vreodată împreună, tu și Kilmer, au fost sexul și operațiunile militare.

Stai. Asta nu era chiar atât de rău. În misiuni, conlucrau la fel de precis ca rotițele unui ceas elvețian, acoperindu-și unul altuia necesitățile fără a fi nevoie să ceară. Și în relațiile lor sexuale lucrurile mergeau la fel. Poate că-l cunoștea pe Kilmer și felul lui de a simți și gândi. Poate că erau acordați instinctiv unul după celălalt. Dacă așa era, atunci s-ar fi putut ca procesul de învățare să nu fie la fel de dificil ca...

Dumnezeule mare, chiar începuse să se gândească la posibilitatea unei căsătorii. Dementă.

Nici vorbă.

Se ridică în picioare, dădu pătura la o parte și începu să se dezbrace.

Hanley, am nevoie să-ți pregătești oamenii de acțiune, spuse Nevins. Sunt foarte aproape. Dar nu o să am la dispoziție decât câteva minute, altfel North ar putea să-și dea seama ce fac.

– Ai aflat unde sunt Kilmer și Archer? Știe cineva de-acolo unde s-au...

– Nu, și-am mai spus. Nu știe nimeni. Dar există un om care ține legătura cu ei, și pot obține informația de la el.

– Dă-mi numele lui, și am să aflu.

– Nu cred că știe. Ia legătura cu ei o dată pe seară, dar i-am interceptat telefonul și am auzit că Blockman nu-i dă niciun fel de informații.

– Localizează apelul.

– N-am cum. Blockman nu-i un amator. Folosește echipamente de ecranare.

– Atunci, cum ai să-mi obții informația?

– Încerc o metodă neobișnuită. Gorila de opt sute de livre.

– Ce?

– Postează-ți oamenii undeva în centrul SUA, ca s-o poată lua în orice direcție cu toată viteza. Am să te-anunț când îți pot da o oră clară la care-am să știu. Aștept să-mi transferi în cont restul de bani înainte de a-ți da poziția.

Un moment, Hanley nu vorbi.

– Dacă greșești sau mă duci de nas, ai să regreti.

– Nu-s tâmpit. Și nici n-am să greșesc. Vreau doar să fiu plătit pentru munca mea. Riscul e mare și s-ar putea să trebuiască s-o dau dracului de slujbă și să dispar de-aici rapid. O să am nevoie de banii ăia. S-ar putea să fie chiar mâine, așa că oamenii tăi să stea pe poziții.

Nevins închise telefonul și se rezemă de spătar, cu privirea spre display-ul computerului. Un pas mai avea. Ar fi putut să spargă parola cu câteva zile în urmă, dacă n-ar fi trebuit să fie atât de prudent. Computerul lui putea fi monitorizat de superiori, și trebuise să mascheze originea programului, clonând nodul, în timp ce lucra cu el.

Superiorii... Nu avea niciun superior acolo, la Langley, își spuse el cu dispreț. Oare North sau Crane ar fi fost în stare vreodată să infiltreze un program ca Ops 75132? Aiurea, pentru așa ceva se foloseau de oameni ca el, posesori ai creierelor de care ei duceau lipsă.

Și spusese adevărul în legătură cu riscurile pe care și le asuma. Stolz era suspicios și-l pândea, chiar în timp ce și el, Nevins, îl urmărea pe Stolz. Iar Ops 75132 putea să aibă peste o sută de sisteme de alarmă diferite. Era extrem de probabil ca măcar unul să-i fi scăpat fără să-l dezamorseze.

Sau poate că nu. Avusese grijă și nu trebuia decât să țină totul sub control un minut, înainte de a o tuli din program. Imediat urma să fie pe drum, sunându-l pe Hanley din mașină, în timp ce se îndrepta spre bancă. Peste șapte ore avea să fie în Guatemala. O zi mai târziu, urma să sosească în Brazilia, cu acte noi de identitate și destui bani ca să-și înființeze propria firmă de computere. Urma să le aibă pe toate. Bani, femei – și respectul care i se cuvenea.

Se aplecă însuflețit înainte și începu din nou să lucreze la interceptarea gorilei de opt sute de livre.

– Ops 751? repetă Donovan. Cam puțin, ca punct de pornire.

– Atât a apucat Stolz să vadă, înainte ca Nevins să-și fi închis computerul. A zis că n-a reușit să citească tot numărul.

– Încep să caut imediat, spuse Donovan, întinzând mâna spre telefon. Dar nu știu dac-o să ne folosească la ceva. S-ar putea să însemne orice.

– Încearcă. Ai destule relații la Washington ca să afli și cu cine se culcă președintele. Ar trebui să poți descifra numărul unei operațiuni.

– N-am spus că e imposibil, zâmbi Donovan. Și mă bucur că mai am și o altă ocupație pe lângă aia de a o distra pe fiică-ta. E o puștoaică extraordinară, dar are o minte prea ascuțită. Mă ține-n alertă tot timpul, și eu-s om bolnav.

– Pe toți ne ține în alertă.

– Și nu m-aș mira deloc să știe ce se întâmplă.

Kilmer se încruntă.

– Sper că nu e cazul. O fi ea un copil precoce, dar pentru așa ceva încă nu e pregătită.

– Versiunea *G-rated*, preciză Donovan, făcându-i semn să iasă. Și acum, lasă-mă să m-apuc de treabă. Voi încerca să am ceva gata pentru tine până mâine.

– Ești sigur că Nevins o să livreze produsul? întrebă Marvot. Încep să-mi cam pierd răbdarea, Hanley.

– Mâine. O să ne servească. Știu sigur, răspunse Hanley. Ți-am spus că am să mă ocup de toate.

– Într-adevăr. O consider o promisiune. Să nu ți-o încalci. Închise telefonul și se întoarse spre Guillaume. Mai avem puțin. Ar trebui ca, în câteva zile, Perechea să aibă un tovarăș de joacă. Nu-i așa c-o să fie interesant?

– Trebuie să mă duc, șopti Grace, săltându-se într-un cot. E trecut de cinci. Frankie...

– ... te așteaptă, încheie Kilmer în locul ei. Ești în siguranță. N-ai de ce să-ți faci griji. Știi că Donovan n-o s-o lase să vină aici.

– Totuși, e timpul să plec, insistă ea, începând să se îmbrace. Și cineva trebuie să-și facă griji. Ție nu pare să-ți pese dacă află sau nu.

– Nici nu-mi pasă, răspuse el, culcându-se la loc în fân. Am ajuns dincolo de asta. Deja m-am oferit să fac din tine o femeie cinstită. Poate că, dacă Frankie ar ști că suntem... apropiați, ar înclina balanța în favoarea mea.

– Știe.

Kilmer înlemni.

– Poftim?

– Cel puțin, observă că vrem să ne petrecem cât mai mult timp împreună. Nu-i lipsește perspicacitatea.

– Donovan a spus că are mintea prea ascuțită ca să se lase păcălită complet. Mă mir că n-ai intrat în panică și nu m-ai dat afară.

– Dacă ar avea de suferit, să știi c-aș face-o. Dar nu pare s-o deranjeze că-mi găsesc puțin timp și pentru mine însămi.

– Și ai nevoie de el.

Grace nu răspuse.

Dintr-odată, Kilmer se ridică în genunchi lângă ea, deschindu-i iar fermoarul blugilor.

– Nu.

– Spune-mi că ai nevoie. Buzele lui îi atinseră pielea fină a pântecului, și-i putu simți respirația caldă, în timp ce spunea: Măcar atâta dăruiește-mi și mie.

O, Doamne... O înconjura senzațiile îmbătătoare ale văzului, mirosului, atingerii... Penumbra din hambar, mirosul de fân și Kilmer... Limba lui Kilmer...

– Trebuie să mă duc.

Limba lui o lingea delicat, trimitându-i fiori fierbinți prin tot trupul. Mâinile i se încleștară strâns în părul lui.

– Numai atâta, Grace.

Numai atâta nu era de ajuns pentru ea. Voia s-o doboare iar jos în fân și...

Se smulse de lângă el, retrăgându-se cu spatele spre ușa boxei.

– Fir-ai al dracului, Kilmer.

Kilmer se așeză pe călcâie.

– Trebuie să te fac să vrei să mai vii și mâine. Dacă tot nu vrei să simplificăm lucrurile și să putem dormi împreună cu toate aprobările cuvenite...

– Nu mai vorbi despre asta. Își încheie iar fermoarul și-și vârî cămașa în pantaloni. Frankie n-ar înțelege o căsătorie încheiată doar pentru ca doi oameni să se poată culca împreună. Și nici nu vreau să înțeleagă. Căsătoria asta ar trebui să însemne ceva...

– Atunci, nu mai fi încăpățânată. Hai să-i dăm o șansă să însemne ceva. Crezi că majoritatea adolescenților ăloră care fac coadă la oficiile stării civile știu ce înseamnă căsătoria? Numai la sex se gândesc. Noi avem șanse mult mai mari să ne reușească, fiindcă am dobândit maturitatea de a lupta pentru ea.

Grace clătină din cap, întorcându-se.

– Mă duc în casă. Așteaptă un sfert de oră, și pe urmă vino și tu.

– Nu mă grăbesc, spuse el, întinzându-se pe pătură. Cred c-am să mai zac aici un timp, ca să ascult răgetele melodioase ale lui Cosmo. Ai observat că în timp ce facem dragoste nu le auzim niciodată? Asta înseamnă ceva. Cred că-s cele mai stridente sunete de pe fața Pământului.

– Cred că de-asta Perechea îl place așa de mult. E un proscris, la fel ca ei.

– Niciodată nu m-am gândit la posibilitatea asta. Îți mulțumesc că mi-ai dat ideea.

– Cu plăcere. Țasta-i singurul ajutor pe care-l vei primi de la mine în legătură cu Perechea.

– Doar nu credeai că te-am sedus fiindcă vreau să-ți obțin ajutorul? Nici pomeneală.

În timp ce deschidea ușa boxei, Grace îl privi din nou. Era încă gol și arăta dur, leneș și totalmente senzual. Își mută repede privirea.

– Nu, nu credeam asta. Nu ești un actor atât de bun. Ne vedem la cină.

– O *am*, spuse Nevins. Transferă banii, Hanley. Peste o oră sun la bancă și, dacă-s acolo, diseară ai locul.

– N-ar strica să fie cel corect, replică Hanley. Am în St. Louis niște oameni care așteaptă semnalul de plecare și n-aș vrea să mă fac de răs.

Și închise.

Ultima frază conținuse încă o amenințare, își spuse Nevins. Dar nu mai avea motive să-și facă griji pentru amenințările ticălosului ăluia. Era stăpân pe situație. Singurul lucru care mai putea merge prost de-acum era ca Blockman să nu-l sune pe Stolz și-n seara aceea. Dar Blockman îl sunase cu o regularitate de ceasornic, în fiecare seară. La nouă, ora Coastei de Est. O convorbire care rareori dura mai mult de două minute, apoi deconectarea.

Dar, pentru el, două minute aveau să fie de ajuns.

Era pregătit.

– Nu există niciun fel de Ops 751, spuse Donovan, când Kilmer intră în casă. Armata însă are mai multe programe ops. L-am pus pe omul meu să parcurgă lista, poate găsește ceva. Nu-i ușor. Seria cu 75 e, conform regulamentului, confidențială.

– Poți s-o faci?

– Sigur. În zilele noastre, nu mai există secrete care să nu poată fi scoase la lumină. Dar în cazul celor cu regim confidențial, durează mai mult. Zâmbi. Poate încă o zi... Top-secret ar putea să ia o săptămână.

– Armata... se încruntă Kilmer, gânditor. De ce-ar avea Nevins nevoie să se bage în fișierele armatei? Nu-mi place...

– Dacă-l poți face pe Blockman să-l convingă pe Stolz ăla al lui să afle și restul cifrelor, poate reușesc să-ți răspund.

– Face tot ce poate. Se uită la ceas. Era șase și un sfert seara. Dar am să vorbesc cu el înainte de ora nouă, când îl sună pe Stolz.

Era aproape ora. Opt și cincizeci și nouă, ora Coastei de Est.

Nevins se încordă, cu ochii spre display-ul unde programase numărul lui Stiller.

Hai, fir-ai al dracu', hai... Sună!

Telefonul sună la nouă și două minute.

Întră în acțiune. Degetele începură să-i zboare peste claviatură.

Agăță-l, agăță-l, agăță-l...

L-a prins!

Da.

Ochii-i stăteau nedezlipiți de ecran. Uite-l, cum se învârtește, cum se strânge...

Încă un minut. Mai vorbește la telefon doar un minut, Stolz...

Nu mai avea nevoie de un minut!

Se aplecă înainte, peste claviatură.

Îl avea.

– Alte informații nu mai sunt, îi spuse Blockman lui Kilmer. Nevins a devenit evaziv. Săptămâna trecută, se ținea scai de Stolz, băgăreț ca toți dracii. Acum, practic, îl ignoră pe

Stolz și e foarte secretos. De fiecare dată, când Stolz se apropie de biroul lui, lucrează de toate, de la rezervările camerelor de hotel pentru North și Crane, până la a răspunde la notele interne de serviciu ale lui North. Pe un ton sec, adăugă: Dar, lucru destul de curios, Nevins e mereu în primele faze ale lucrului. Ca să vezi.

– Văd, și tot degeaba, răspuse Kilmer. Dacă nu încearcă să smulgă informații de la Stolz, înseamnă că are o altă sursă.

– Ops 751? ridică din umeri Robert. Ai spus că de asta se ocupă Donovan.

– Dacă nu cumva a intrat într-o fundătură. Sursa lui spune că s-ar putea să fie un indicativ al armatei. N-are niciun sens, ăia n-au cum și de ce să dețină informații despre Grace.

– Stolz face tot ce poate, spuse Blockman. Nevins e un as al computerelor, și-și acoperă urmele. Chiar dacă i-aș plasa lui North un denunț anonim despre el, mă îndoiesc c-ar putea să-l prindă în flagrant delict.

– Dacă nu poți obține mai multe informații de la Stolz, vom încerca, oricum, mai spuse Kilmer, întorcându-se să intre în casă. Cu sau fără flagrant delict, îl vreau legat pe nenorocitul ăsta.

– Scoală! Donovan dădu de perete ușa camerei lui Kilmer și intră, bocănind cu cârja. Tocmai am primit un telefon de la sursa mea din Washington. Mi-a dat o listă cu proiectele Ops 75 ale armatei. Îi întinse lui Kilmer foaia de hârtie. Uită-te la ea și vezi dacă nu te pocnește vreunul în burtă.

Lista conținea șapte coduri de proiecte. Privirea lui Kilmer le parcurse repede, până ajunse la numărul cinci: 75132.

– La naiba!

– La fel am zis și eu, murmură posomorât Donovan. Întrebarea este: era-n stare Nevins să facă figura?

– Stolz zice că-i un as. N-aș vrea să risc. În minte, trecea deja rapid în revistă toate posibilitățile. Nu-l mai interesează

Stolz, fiindcă și-a dat seama că poate aborda problema altfel. Dar avea deja ceea ce-i era necesar de la el. Probabil știa la ce oră îl suna Blockman. Chiar dacă nu putea localiza apelul, putea să se agațe de semnal.

– Și să lase restul în seama Ops 751. E prea târziu?

– S-ar putea. Kilmer se îmbrăca deja, cu toată viteza. Depinde cât de departe era Nevins la ora nouă, în seara asta. Sună la dormitor și dă alarma. Zi-i lui Blockman să vină imediat la mine.

– Grace și Frankie?

– Le trezesc eu. Iisuse, pot să fii sigur că nu ard de nerăbdare... Se duse la fereastră și se uită afară, în întuneric. Pe drum nu se văd faruri... Dar ar putea să vină și pe cale aeriană. Mișcă, Donovan.

O mână acoperea gura lui Grace!

Ochii i se deschisera brusc, în aceeași clipă în care latul mâinii ei ținti gâtul umbrei neclare aplecată deasupra.

Kilmer îi prinse mâna înainte de a-l lovi în beregată.

– Șșt, șopti el. Încearcă să n-o sperii pe Frankie. Trezește-o, doar, și spune-i că trebuie să plecăm. Acum.

Inima ei zvâcni, în panică. Îi înlătură mâna de pe gură.

– Cum aș putea să n-o sperii? Marvot?

– Mamă? Frankie se ridicase în capul oaselor. S-a-ntâmplat ceva?

– Da, sări Grace din pat, începând să se îmbrace. Îmbracă-te. Imediat.

Frankie aruncă pătura într-o parte și sări și ea jos, cu privirea spre Kilmer.

– Ce se întâmplă, Jake?

– Nu sunt sigur. Poate nimic. Vreau doar să luăm niște măsuri de prevedere. Se lăsă pe vine în fața ei. În munți e o veche cabană vânătorească. Am să vă trimit acolo pentru o zi

sau două, pe tine, mama ta și prietenul vostru, Robert. N-o să vi se întâmple nimic, îți promit.

– Tu de ce nu vii?

– E mai bine să stau aici, ca să vă pot anunța când să vă întoarceți. Se ridică iar în picioare. Și acum, grăbește-te. Robert vă așteaptă jos.

– OK.

Frankie alergă la birou și începu să scoată hainele din sertare.

În timp ce frustrarea i se lupta cu panica, Grace își scoase rucsacul din debara. La naiba, doar cu câteva zile în urmă făcuse același lucru. Când avea să înceteze?

– De ce fugim? îl întrebă ea pe Kilmer, vorbind încet, ca să n-o audă Frankie. Ce se întâmplă?

– S-ar putea ca Ops 751 să fie de fapt Ops 75132, un satelit lansat de Serviciul de Informații al Armatei acum doi ani, probabil, ca să adune informații militare pentru a apăra SUA de atacuri teroriste. Un vehicul de spionaj splendid lucrat, cu toate instalațiile de ultimă oră. E absolut capabil să repereze un semnal și să localizeze orice sursă din lume, dacă e orientat în direcția corectă. Tăcu o clipă. Și, la fel ca toate celelalte din lumea noastră modernă, e controlat de computere.

Computere.

– Nevins, șopti ea. Dar cum a putut obține controlul asupra lui? Cum ar fi posibil?

– E foarte inteligent. Hackerii de liceu au pătruns în sălile operative militare top-secret fără nicio problemă. Nevins e mai isteț, cu mai multă experiență și cu o motivație mai puternică. E posibil, cu siguranță. Numai că nu știu dacă a reușit s-o facă deja, sau dacă norocul e de partea noastră. Nu vreau să risc. Porni spre ușă. Plecați de-aici, Grace. Nu știu cât timp... Rahat!

Auzi și ea.

Un elicopter.

– Afară! Kilmer o săltă pe Frankie în brațe și porni în goană spre ușa. Lăsați orice! Mișcați-vă!

Grace alerga deja pe culoar și porni în jos pe scară.

La baza scării, o aștepta Robert.

– Jeepul e parcat în spate.

O apucă pe Frankie de mână imediat ce Kilmer o puse jos și porni cu ea spre ușa de la bucătărie.

– Kilmer, cât de sigură e cabana aia?

– E-n fundul pădurii. O zi sau două. Până atunci, ar trebui să vin și eu.

Motorul se auzea tot mai tare, tot mai jos, în timp ce ei ajungeau la jeep.

– N-aș conta pe asta, spuse Robert. Dacă-n douășpe ore nu mă suni, voi găsi alt loc unde să le duc.

Voia să spună că, în douăsprezece ore, Kilmer s-ar fi putut să moară, își spuse Grace, înghețată. Ridică privirea spre cer și văzu luminile albe și albastre ale elicopterului. Se întoarse spre Kilmer.

– Ce-ai să faci?

– Îi dobor, spuse el, în timp ce o ridica pe Frankie în jeep. Ce altceva pot să fac? Se dădu un pas înapoi. Dă-i drumu', Blockman. Nu aprinde farurile. Plecați de-aici până nu vă reperează. Și, orice s-ar întâmpla, nu vă opriți.

O rafală de gloanțe, trase din elicopter, răpăi pe aco-perișul casei.

Fereastra unui dormitor se sparse, iar cioburile căzură pe capota jeepului.

Să-i doboare? se întrebă Grace, înnebunită. Elicopterul avea mitraliere militare. Trebuia să se ferească de gloanțe, în timp ce-l așteptau să se apropie îndeajuns ca să răspundă cu foc.

Se uită înapoi, peste umăr, în timp ce Robert pornea pe drum. Gloanțele trase din elicopter ciuruiau curtea grajdurilor, iar în lumina farului acestuia se vedeau oameni mișcându-se, ferindu-se, fugind.

– Mamă... se ghemui Frankie lângă ea. Ce-o să fie cu Jake?

– O să fie bine. Dumnezeuule, cât spera să spună adevărul! Nu-și dorea nimic mai mult decât să sară jos și să alerge înapoi spre casa pe care gloanțele o făceau sită. Știe el ce face.

– Da' nu-l văd...

Nici Grace nu-l vedea. Iar elicopterul ajunsese și mai jos, luminând totul ca ziua.

Unde era Kilmer?

– Vrei să trag eu? Întrebă Donovan.

– Nu, lasă-mă pe mine. Kilmer ochea cu pușca Springfield. Sigur, dacă vrei să mă ajuți, poți s-o iei la fugă prin curte, ca să le distragi atenția.

– Ce-am mai râs. Fă bine și grăbește-te. Cred c-au să mai treacă o dată, ca să distrugă cât mai mult. Pe urmă vor ateriza la o distanță sigură, într-un padoc, și vor da buzna afară din conserva aia ca furnicile.

– Ce neglijență din partea mea, să n-am un lansator de rachete sol-aer. Îmi pare rău că te las să aștepți.

– Ar fi și cazul. După recenta mea experiență de la El Tariq, sunt cu nervii într-o stare foarte delicată. Ajunge doar să...

– Se întorc.

Aveau tactică. Se mișcau rapid și schimbau direcția la fiecare atac. De data asta, veneau de la nord. Dacă elicopterul nu se abătea de la traiectorie, putea să-i nimerească ușor rezervorul de carburant.

Un singur foc.

– Fă bine și nu rata, mormăi Donavan. Altfel, n-ai să mă mai vezi.

– Și altceva, ce?

Venea cu viteză. Să ochească puțin mai în fața țintei...

Elicopterul explodează, cu o detonație enormă care luminează cerul nopții.

Brațul lui Grace o strânse pe Frankie cu putere.

– I-a luat!

Frankie se uita la epava în flăcări care se prăbușea spre pământ.

– Acum Jake e-n siguranță?

– Cred că da. Probabil n-ar fi fost cazul să manifeste o asemenea satisfacție barbară în fața lui Frankie. Ducă-se dracului. Asta simțea, și gata. Putea să-i explice mai târziu. Sau, cel puțin, mai în siguranță decât înainte.

– Atunci, putem să ne întoarcem?

– L-ai auzit pe Jake, răspuse Robert. Nu avem voie să ne întoarcem, până nu ne telefonează el ca să ne spună că totul e-n regulă. Și mă îndoiesc c-o s-o facă. Mai degrabă, va aranja să ne întâlnim în altă parte.

Se vedea clar că Frankie nu-și putea lua ochii de la epavă.

– Fiindcă o să mai vină și altcineva la fermă, șopti ea. Un alt elicopter?

– Nu știu, spuse Grace. Dar, da, o să mai vină cineva.

– Speram că, poate, după ce Charlie... Măinile lui Frankie se încleștară pe centura de siguranță, în timp ce jeepul se hurduca pe drum. Trebuie să ne ascundem iar?

Grace dădu din cap.

– Tare trebuie că te mai urăște omul ăla, dacă vrea să-ți facă atâta rău, spuse Frankie.

– Marve*? Da, nu-i place să fie învins. Voia ceva de la mine, și n-a prînit.

– Atunci îl urăsc și eu. Sper că era în elicopterul ăla.
– Nu era. Marvot angajează alți oameni ca să-i facă treburile murdare. De-asta trebuie să fugim încontinuu. Întotdeauna mai are pe altcineva pe care să-l plătească.

– N-ar trebui să fie așa, replică Frankie, cu vocea tremurându-i de furie. Ar trebui să fie pedepsit. Cineva ar trebui să-l facă să înceteze. De ce n-o facem noi?

– Ți-am spus că...

– Ar putea s-o facă Jake. O să încerce?

– Poate.

– Atunci, ar trebui să-l ajutăm.

Dumnezeule, greu mai era!

– Frankie, Marvot ar putea să-ți facă ceva foarte rău. Știu că-i o nebunie, dar nu e vorba numai de mine; și pe tine vrea să se răzbune. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Chiar dacă înseamnă să ne ascundem în continuare, o vreme. Nu poate dura la nesfârșit.

– Nu e drept, mamă. N-ar trebui să-l lăsăm...

Jeepul coti brusc la stânga, când un cauciuc din față îi explodă!

– Hristoase! Robert începu să se lupte înnebunit cu volanul, în timp ce mașina cobora pe pantă, zguduindu-se.

– Țineți-vă bine... Nu mai pot să-l...

Chiar în fața lor se înălța un brad!

– Nu! Grace își desfăcu centura de siguranță și o strânse pe Frankie lângă ea, încercând s-o protejeze de cioburile care ar fi putut să sară. Ține capul jos! Închide ochii, puișor! O să...

Durere.

Beznă.

– Mișcați-vă! ordonă Kilmer, privind elicopterul în flăcări care tocmai cădea pe sol. Donavan, zi-i lui Estevez să ducă echipamentele și oamenii în camion. Vreau să pornim spre

munți în cinci minute. Anunțați elicopterul să aterizeze lângă cabană în juma' de oră. Se întoarse spre Dillon, care venise în fugă până lângă el. Victime?

– Niciun mort. Lui Vazquez i-a intrat o schijă în umărul stâng. I-am oprit hemoragia.

– Funcționează?

Dillon dădu din cap.

– Fără probleme.

– Atunci, ajutați-l pe Donavan să adune... Deodată, capul i se ridică sper cer. Hristoase, *nu*.

– Ce e? întrebă Dillon.

– Se aude zgomotul unui motor. Alt afurisit de elicopter.

– Le spun oamenilor să se adăpostească! răspunse Dillon, luând-o la fugă.

– Mda...

Dar zgomotul nu părea să se apropie. Ce naiba? Și ar fi trebuit să vadă lumini.

Apoi le văzu – în depărtare. Nu veneau spre fermă. Elicopterul zbura în cerc, coborând undeva printre poalele colinelor.

– Nu! O luă la fugă spre camion. Donavan!

Când ajunseră la poala colinelor, elicopterul urca din nou.

– Să încerc să-l dobor? întrebă Donavan. Distanța nu-i prea...

– Nu. Kilmer scruta cu privirea marginile drumului. E periculos. Unde naiba... Blockman n-avusese timp să ajungă la cabană, când a apărut elicopterul ăsta. Trebuie să...

– Pe pantă! răcni Dillon, din bena camionului. Văd ceva pe...

Kilmer opri brusc și sări din cabină.

– Răspândiți-vă. Uitați-vă bine.

Putea fi o cursă. O momeală. Dar în față se distingeă conturul jeepului.

Nicio împuşcătură.

Terenul era golaş şi sterp, pustiu, cu excepţia oamenilor lui care coborau povârnişul. Luna plină lumina puternic, şi ar fi trebuit să poată distinge pe oricine care-i aştepta.

– Văd ceva, anunţă încet Dillon. Pe jos, lângă locul soferului...

Kilmer îl văzu şi el. Blockman zăcea pe spate, cu sângele curgându-i din picior. Pe Grace şi Frankie nu le zărea nicăieri.

Rahat. Rahat. Rahat.

Coborî restul pantei prin alunecare.

– Blockman, ce naiba s-a întâmplat?

Blockman deschise ochii.

– O cursă. Probabil au ghicit că vei încerca s-o trimiţi pe Grace de la fermă şi au postat nişte oameni aici, printre coline. Am încercat să-i opresc. Grace...

– A luat-o pe Grace?

Blockman clătină din cap.

– Pe Frankie au luat-o. N-au reuşit... pe Grace. În râpă... nenorociţii... Am vrut să-i opresc, da' ei...

Kilmer deveni rigid.

– Să-i opreşti să ce?

– Să-i faci ceva... Ochii i se închiseră. Au încercat să...

– În râpă, ai spus?

Blockman nu-i mai răspunse.

Kilmer sări în picioare şi aruncă o privire în epava jeepului, în timp ce pornea spre râpa din cealaltă parte a drumului.

Grace nicăieri. Nici Frankie.

Poate că Blockman aiura. De ce-ar fi lăsat-o acolo pe Grace, în loc s-o ia cu ei?

Nu te gândi. Caută-le. Găseşte-le.

– Donavan, întoarce maşina şi îndreaptă farurile spre fundul râpii.

Zăcea pe-o parte, ca o păpuşă de cârpe.

– Hristoase... Aduceți-mi o trusă de prim ajutor!

Kilmer cobora prin alunecare, de pe taluzul înalt de zece metri. Căzu, se ridică, mai căzu o dată, înainte să ajungă în sfârșit, la ea.

Se lăsă în genunchi și-i lumină fața cu lanterna. Era fără cunoștință.

Atât de nemișcată.

Îi luă pulsul.

Vie.

Fu amețit de ușurare.

– OK? Donavan ajunsese lângă el, cu trusa medicală.

– Nu, spuse Kilmer cu voce nesigură. Nu-i OK. Nu știu cât e grav e. Dar trăiește și-am s-o țin în viață. Întoarse capul spre Dillon, în timp ce o palpa pe Grace în căutare de fracturi. Căutați prin jur, ca să vă asigurați că Frankie nu-i pe-aici. Blockman spunea că au luat-o cu ei, dar s-ar putea să nu știe ce vorbește.

– Elicopterul ar trebui să fie aici în cinci minute, spuse Donavan. O s-o punem la punct, Kilmer.

– Pe bune că da. Kilmer se ridică în picioare. Comoție cerebrală? Leziuni interne? Sună-i și spune-le că vom avea nevoie de ajutor medical. Blockman ce face?

– E OK. Glonțul a trecut prin picior, iar acum nu mai sângerează prea tare.

– Frankie nu-i nicăieri. Dillon se întorsese. Dincolo de ravena asta, terenu-i destul de neted. Am vedea-o, dacă ar... Își mușcă buza de jos. Dar oamenii nu vor să renunțe. Putem să stăm aici și s-o mai căutăm?

Toți cei din echipă țineau la Frankie. Nu voiau să plece, la gândul că ar fi existat chiar și cea mai infimă probabilitate să fie pe-acolo, pe undeva, singură în pustietate.

Sau, poate, să nu fie singură.

Și Kilmer simțea la fel. Blockman însă spusese că o luaseră cu elicopterul. Nu mai exista aproape nicio șansă să mai fie prin zonă.

Dădu părul lui Grace la o parte de pe frunte. Fir-ar să fie, de ce nu se trezea sau măcar să se miște...?

La dracu'. Trebuia să stea cu Grace, dar n-avea să gândească logic și să piardă cea mai mică șansă de a o găsi pe Frankie.

– Tu și Vazquez stați pe loc și mai căutați. Trimit elicopterul să vă ia, mâine-dimineață.

Când Grace deschise încet ochii, chipul lui Kilmer înota prin fața ei ca o pată turbure. Stătea aplecat peste ea... Tocmai făcuseră dragoste? Dragoste? Nu trebuia să confunde sexul cu dragostea, dar, uneori, îi era dificil să...

Jeepul intrând în trunchiul bradului.

– Frankie! Grace se ridică în pat, dreptă ca un vătrai, uitându-se înnebunită prin cameră. Unde-i Frankie?

– Ușurel... Mâna lui Kilmer o strânse pe a ei. Frankie e vie.

– Dar a pățit ceva? Am încercat s-o apăr de... Își coborî picioarele pe podea. Trebuie s-o văd.

– Asta nu se poate.

Privirea i se repezi din nou spre fața lui.

– M-ai mințit, șopti ea. Nu mai trăiește. A murit în accidentul de mașină.

– Nu te mint, Grace. Blockman zice că era vie și conștientă, ultima dată când a văzut-o.

– Ultima dată când a văzut-o? Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Încerc să-ți explic. Calmează-te. Stai liniștită și ascultă-mă. OK?

Îi venea să urle la el, să-i spună că nu putea să stea liniștită, când Frankie... Trase adânc aer în piept. Dac-o apucau istericalele, lui Frankie nu-i ajuta la nimic.

– Spune-mi. Unde-i Frankie?

– Nu sunt sigur... Apoi, după un moment de tăcere:
Probabil la El Tariq.

– O, Doamne.

– Am s-o aduc înapoi, Grace.

Nu te prăbuși. Păstrează-ți controlul.

– Ba nu, eu am s-o aduc înapoi. Ce s-a întâmplat? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că Robert a intrat cu mașina în bradul ăla.

– A venit încă un elicopter și a aterizat la poalele colinelor. Probabil că primul elicopter lăsase niște oameni pe munte, care au pornit în jos și vă așteptau. Au tras în cauciucurile din față ale jeepului, care a ieșit de pe drum și s-a lovit de copac. Tu ai fost aruncată din mașină și te-ai rostogolit pe o pantă abruptă, până în fundul ravenei. Blockman a spus că Hanley a trimis câțiva oameni în râpă ca să te aducă, dar i-a chemat înapoi când a văzut farurile camionului meu apropiindu-se. Înjura ca la ușa cortului, dar a înhățat-o pe Frankie și s-a urcat cu ea în elicopter.

– Hanley, repetă ea. Omul numărul doi al lui Marvot. De unde-a știut Robert că el era?

– Hanley a avut grijă să-i spună. Iar după ce i-a spus, pentru mai mult efect, i-a tras și un glonț în picior. I-a dat lui Blockman un mesaj pentru tine – a zis că Marvot o să țină legătura.

– De ce Frankie? șopti ea.

– Sunt sigur că Marvot îți va da ocazia să-l întrebi. După o pauză, adăugă: Pot să ghicesc. Și tu la fel.

Da, putea ghici și ea.

– O s-o țină pe Frankie ostatică. Simțea cum o treceau valuri-valuri de furie și groază. Lepădătura.

– Am s-o aduc înapoi, Grace.

– Ba n-ai să faci nimic care să-i dea ticălosului ăluia o scuză să-i facă ceva. Închise strâns ochii. Dacă-i face chiar

acum? Dacă e rănită? Robert a zis că era leșinată. Nu putea ști dacă era rănită sau nu. Iar ăloră puțin le-ar păsa.

– Blockman a spus că Frankie i-a dat lui Hanley un șut la boașe, în timp ce-o târa spre elicopter. Aș zice că e într-o formă destul de bună.

– O să se lupte cu ei. Grace deschise ochii și-și dădu la o parte părul din față, cu o mână tremurătoare. Am învățat-o să se lupte. Dar dacă-i înfurie? Nu e decât o fetiță.

– Grace, nu gândești. Dacă o țin ostatică, vor avea grijă să nu pățească nimic.

– Fir-ai al naibii, tu de unde știi? Și, nu, nu gândesc. Nici n-am chef să gândesc. Simt, doar. E fiica mea. Tu n-ai cum să știi ce frică mi-e.

– N-oi fi având, murmură el, mutându-și privirea. Dar știu ce frică mi-e mie. Nu tu deții monopolul de a o iubi pe Frankie. Poate că nu am dreptul să mă simt posesiv față de ea, dar am dreptul s-o iubesc. Ea mi-l dă, fiind ceea ce este, nu cine este. Cu glas mai aspru, adăugă: Și voi continua s-o iubesc și să fac ce e mai bine pentru ea. Așa că să nu-ndrăznești să mă excluzi din operațiunea de a o aduce înapoi de la Marvot. Că n-ai să reușești.

– O... iubești și tu?

– Pentru Dumnezeu, Grace. Cum naiba să n-o iubesc? De ce-ai crezut că voiam să fiu cu ea, doar așa, dintr-un soi de mândrie paternă? E al dracului de minunată.

– Da, așa e, murmură ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Și, probabil, mai e și speriată. N-o să-i lase să observe asta, dar tot speriată va fi.

Kilmer se așeză lângă ea și o cuprinse în brațe.

– Știu, șopti el, începând s-o legene. Știu, și mă omoară.

Căldura îmbrățișării lui nu alunga teroarea, dar faptul că nu era singura căzută pradă acelei terori o ajuta. Brațele i se strânseseră în jurul lui.

– De ce să ia o fetiță neajutorată?

– Care unuia a reușit să-i tragă un șut în boașe. Pariez că n-o consideră atât de neajutorată. O împinse ușor înapoi, ca s-o poată privi mai bine. Și nici noi nu suntem neajutorați, doar fiindcă Marvot a găsit o cale de a o răpi pe Frankie. O s-o aducem înapoi vie și nevătămată. Îi depuse un sărut pe frunte. Trebuie să plec pentru câteva momente și să discut cu doctorul Krallon. Aștept de la el un raport despre starea lui Blockman și a lui Vazquez.

– Vazquez a fost rănit și el?

Kilmer dădu din cap.

– Da, dar nu atât de grav, încât să nu caute toată noaptea pe lângă locul accidentului, în speranța că o va găsi totuși pe Frankie. Nici el nu crede că afecțiunea ar trebui să fie dictată numai de legăturile de sânge.

Încă un nume își făcu efectul.

– Doctorul Krallon. Privi în jur, la mobila simplă, dar confortabilă din living. Asta-i ascunzătoarea unde l-ai trimis?

– Era convenabilă. Aveam nevoie de asistență medicală, iar cabana asta e sigură. Am închis ranchul, iar caii îi transfer la ferma lui Charlie, în Alabama.

Buzele ei se răsfrânseră.

– Sunt așa de tulburată, că nici măcar n-am observat unde ne aflăm.

– Ești puțin cam preocupată. Porni spre ușă. Și nici măcar nu m-ai întrebat despre propriile tale răni. Te-ai lovit la genunchiul drept, ai vânătăi pe cutia toracică, și o comotie cerebrală minoră. S-ar putea ca genunchiul să-ți facă cele mai mari probleme. O să se vindece, dar până atunci te va dura ca toți dracii. Deschise ușa. Și n-ar strica să încerci să te odihnești puțin. Ai zăcut fără cunoștință vreme de opt ore, ceea ce ți-a prins bine, dar mai ai mult până să revii la normal. S-ar putea să fie nevoie să te refaci complet al naibii de repede.

Grace nu avea chef de odihnă. Nervii îi țipau de încordare, și-i venea să se îmbrace valvârtej și să se ducă după Frankie.

– Știu, spuse el, ghicindu-i gândurile. Și eu mă simt la fel. Dar trebuie să așteptăm. Nu e rândul nostru la mutare.

– Îl așteptăm pe Marvot să mă sune.

Asta avea să fie mutarea următoare.

– Da.

– De unde va ști cum să mă găsească?

– Blockman mi-a spus că Hanley i-a scanat numărul în mobilul lui. Marvot va suna la acel număr. Dar nu cred c-o să se grăbească. Vrea să te fiarbă. Vrea să-ți lase timp să te gândești la toate lucrurile pe care i le poate face lui Frankie.

– Am să mă gândesc, șopti ea. N-am încotro.

– Nici eu.

Ușa se închise în urma lui.

După o scurtă ezitare, Grace își impuse să se culce la loc pe pat. Să se odihnească, să se vindece și să aștepte.

Și să se roage.

Telefonul de la Marvot sosi peste douăzeci și patru de ore.

– Ce încântare, să-ți aud din nou vocea, Grace. Am fost foarte dezamăgit când m-ai părăsit, cu atâția ani în urmă. Aveam planuri mari pentru tine.

– Unde-i fiica mea?

– Fermecătoare copilă. Și e mortală. Dacă-ș fi întâlnit-o în mijlocul deșertului, mi-aș fi dat seama numaidecât că e fiica ta.

– E o fetiță speriată.

– Pe-asta spune-i-o lui Hanley. L-a mușcat așa de rău de încheietura mâinii, c-a trebuit să și-o dezinfecteze și să și-o bandajeze. Știai că mușcăturile umane sunt deosebit de susceptibile la infecții? S-a înfuriat îngrozitor.

– A meritat.

– A trebuit să fac mari eforturi ca să-l conving de asta. Voia s-o lege de picioare și s-o arunce în mare. El nu admiră curajul la fel ca mine.

– Să nu-i faci nimic.

– Mă rogi?

Mâna ei se încleștă pe telefon.

– Da, te rog.

– Mă așteptam să fii dispusă să te rogi de mine, de dragul copilului tău. Și eu am un copil, și știu că au o anumită tendință de a ne face să devenim mai slabi. O înfrunt tot timpul. Ia spune-mi, Kilmer e la fel de tulburat?

– Nu, de ce să fie?

– Zău așa, Grace, chiar crezi că n-aș plăti oricât ca să știu totul despre tine? Inclusiv numele tatălui fiicei tale? Dar nu m-aș mira să aflu că el suferă mai puțin. N-a trecut prin experiența de a crește un copil, la fel ca noi. E cu totul altceva să vezi copilul cum se naște și să știi că prin venele lui curge sângele tău.

– Cum îmi pot primi fiica înapoi?

– Trebuie să termini treaba pe care ai început-o. Cred că ești conștientă că asta va fi prețul.

– Nu știu ce vrei de la mine. N-am știut niciodată.

– Vreau să împlânzești Perechea. Vreau să te iubească. Vreau să te asculte. Vreau să te ducă bucuros oriunde dorești.

– De ce?

– Nu te privește.

– Și dacă-ți propun un târg? Eu mă predau, iar tu i-o dai pe Frankie lui Kilmer.

– Nu merge. O să vă am pe amândouă. La început, m-am infuriat foarte tare pe Hanley că nu mi te-a adus și pe tine. Dar, dacă stau să mă gândesc, cred că e mai bine așa. Dacă vă lua pe amândouă, atunci ar fi trebuit să am de-a face cu Kilmer.

Ar fi venit după voi c-o falcă-n cer și una-n pământ. E un om cu instincte de războinic, și cu agenda lui proprie. S-ar putea să pună acea agendă în balanță cu viața fiicei tale. Înțeleg genul ăsta de conflict. Dar tu nu vei permite să se întâmple așa ceva. Vei fi cea care să-l controleze pe Kilmer. N-ai să-l lași să se precipite peste măsură și să mă silească s-o ucid pe fetița ta. Nu-i așa?

– Da, așa este.

– Atunci, putem merge mai departe cu planurile noastre. Vei veni la El Tariq imediat. Kilmer n-o să facă nimic. E clar?

– E clar.

– Dacă văd cel mai mic semn al lui sau al oamenilor lui, am s-o dau pe micuța ta Frankie oamenilor mei s-o violeze, apoi am s-o omor cu mâinile mele. Înțelegi?

Grace închise ochii.

– Înțeleg.

– Atunci, aștept cu nerăbdare să te văd și să-ți fac cunoștință cu fiul meu. Abia așteaptă să te vadă lucrând cu Perechea.

Și închise.

– Ei? întrebă Kilmer.

– Trebuie să mă duc la El Tariq numaidecât. Dacă tu intervii în vreun fel, Frankie va muri, după ce va fi violată de toți oamenii lui.

Kilmer mormăi un blestem.

– Nu se poate să mergi. Lasă totul în seama mea.

– Las pe dracu'. Marvot nu blufează. Îi susțin privirea.

O știi la fel de bine ca mine.

Mâinile lui se strânseseră în pumni, pe lângă trup.

– Știu că, dacă te duci în capcana aia, o să muriți amândouă.

– Kilmer.

După ce trase adânc aer în piept, Kilmer dădu din cap, cu o mișcare smucită.

– OK, trebuie s-o protejăm pe Frankie. Nu te contrazic.

– Nici n-ar fi cazul. Marvot a spus că ai instincte de războinic. Are dreptate. Dar ai să îți le stăpânești, că de nu, așa să-mi ajute Dumnezeu, te omor cu mâinile mele. Se ridică în picioare. Genunchii îi tremurau, și fu nevoită să se țină de spătarul scaunului ca să nu cadă. Lui Frankie n-o să i se întâmple nimic.

Kilmer o privi un moment în tăcere, înainte de a spune încet:

– Știi bine că, ducându-te acolo, nu faci decât să câștigi puțin timp. N-o să vă lase în viață pe niciuna dintre voi, după ce-i dai ceea ce dorește.

– Nici măcar nu mi-a oferit asta, răspunse ea cu înverșunare. Știa că voi veni numai fiindcă era singura mea șansă de a amâna inevitabilul.

– Sau în speranța că o vei putea salva.

– Nu e o speranță, ci o certitudine.

Îisuse, îi venea rău de la stomac. Și-o tot imagina pe Frankie cu barbarii ăia. Trebuia să înceteze. Când era atât de îngrozită, nu se putea gândi.

– Trebuie să existe o certitudine.

– Tremuri. Vrei să-ți dau ceva de băut, ca să-ți mai revii? Grace clătină din cap.

– O cafea. Neagră. Mă duc la baie să mă stropesc cu apă rece pe față.

Kilmer dădu din cap, fără s-o scape o clipă din privire.

– Bună idee.

Frankie...

Ajunse la baie tocmai la timp, înainte de a începe să verse.

O, Doamne...

– OK.

Kilmer venise lângă ea și o ținea de frunte.

– Pleacă.

– Nici nu mă gândesc, refuză el, ținând-o și mai ferm. Niciodată n-am să mai plec de lângă voi. Ai terminat?

Dădu din cap că da. Kilmer o întoarse spre chiuvetă.

– Apleacă-te. Trase apa la toaletă, apoi luă un prosop, îl umezi și-i răcori cu blândețe fața, înainte de a-l arunca și a o cuprinde în brațe. Reazemă-te de mine.

Grace clătină din cap.

– Nu-s slăbită. Nu-mi pot permite să fiu slabă.

– Cine-a zis că ești slabă? Și eu am nevoie să mă rezem de cineva. Glasul îi era răgușit. Crezi că ești singură în calvarul asta? O... iubesc pe fetița aia. Și mă confrunt cu un risc foarte mare de a vă pierde pe amândouă.

Tremura. Grace nu-l mai văzuse niciodată atât de traumatizat. Brațele ei îl cuprinseseră încet.

– Mi-e așa de frică, Kilmer, șopti ea.

– Și mie, îi răspunse, îngropându-și fața în părul ei. Războinic, rahat! N-am să fac nicio mișcare care i-ar putea face rău, Grace. Nu vreau decât să scăpați amândouă cu viață.

Grace ar fi vrut să rămână acolo, în siguranță, la pieptul lui, ferită de greutățile care o așteptau. Dar Frankie nu era nici ocrotită, nici în siguranță.

Îl împinse la o parte.

– Atunci, mai bine să găsim o cale ca s-o facem, spuse ea, încercând să-și controleze cât mai ferm vocea. Ieși afară de-aici și lasă-mă să-mi clătesc gura.

Kilmer ezită, privind-o. Apoi se întoarse spre ușă.

– Zece minute.

– Ai stat mai mult de zece minute, spuse el, ridicând privirea, când Grace intră în bucătărie.

– Am fost sus, să pun niște lucruri într-o valiză.

Kilmer îi turnă cafea.

– Pistolul?

Clătină din cap.

– Marvot va da ordin să mă percheziționeze. Las pistolul în seama ta, să mi-l trimiți cumva când voi avea nevoie de el.

Kilmer rămase nemișcat.

– Eu? Voi avea voie să te ajut?

– Nu-ncerca să mă tragi pe sfoară. Știu prea bine că n-ai să stai cu mâinile-n sân, dacă găsești o cale de a face o mișcare.

– O mișcare sigură, preciză el.

– Am încredere în tine. Își umezi buzele. Trebuie să am încredere în tine. Singură, n-am s-o pot scoate de-acolo. Dar eu sunt cea care trebuie să ia deciziile. Nu faci nimic până nu te-nștiințez că pentru ea n-ar fi niciun pericol.

– Și cum ai să faci asta?

– Vei pune pe cineva să mă urmărească. Mi-am împachetat patru cămăși albastre și una kaki. Dacă port cămașa kaki, va însemna că urmează să se întâmple ceva, o schimbare, poate o tentativă de evadare. Îți va semnaliza să fii în alertă.

– O tentativă de evadare? De la El Tariq?

Grace se gândi o clipă.

– S-ar putea. Dar, după ce l-ai cules pe Donavan de sub nasul lor, va fi mai dificil. Poate va fi un semnal ca să știi că plecăm la oaza aia din deșert. Nu pot fi sigură că Marvot n-o să ne ducă acolo.

– Și dacă Marvot se hotărăște s-o lase pe Frankie la El Tariq?

Grace clătină din cap.

– N-am să-l las eu. Găsesc o cale. Tu fii doar pregătit.

– Voi fi, răspunse el, cu privirea în ceașca de cafea. Alceva?

– Da. Trebuie să știu tot ce-ai aflat despre Pereche. Gata cu secretele, Kilmer.

– N-am niciun secret. Ți-aș fi spus oricând m-ai fi întrebat. N-ai fost curioasă.

Avea dreptate. Pe Grace n-o mai interesase să știe nimic despre Pereche. Nu mai voise să se implice.

– Sunt curioasă acum. Nu mai lucrez orbește, ca atunci, cu ani în urmă. Trebuie să am toate armele pe care le pot cere, împrumuta sau fura. Iar cunoașterea e o armă foarte puternică.

– Atunci, întreabă-mă.

– Ce-ai furat de la Marvot, de l-ai întărâtat atât de tare, încât să se ia după mine?

– O hartă. Era vârată într-o pungă foarte dichisită, cu capetele Perechii brodate pe ea.

– Ce fel de hartă?

– Harta unei zone din Sahara. Aș aprecia că locul respectiv se află la mai puțin de cincizeci de mile distanță de oaza unde obișnuiește Marvot să meargă cu Perechea.

– Care loc? Ce e acolo?

– Un lucru pe care Marvot moare să pună mâna.

– Ce lucru, fir-ar să fie?

– Prototipul unui motor construit de un inventator britanic cu peste cincizeci de ani în urmă. Se numea Hugh Burton și a trăit în Sahara aproape toată viața. Tatăl lui era arheolog, iar el, inginer electrician. Era un geniu în meseria lui și se pricepea la fel de bine și la dresajul cailor. Avea o pasiune pentru cai și un mic grajd în apropiere de Tanger. Din toată Europa veneau proprietari ca să-l plătească să le dreseze caii.

– Revino la motor.

– Toate se leagă. Se pare că, dintr-un anumit punct, vocația tatălui și cea a fiului deveneau complementare.

– Cum adică?

– Tatăl lui Hugh a dezgropat un pachet de baterii, într-un mormânt antic din Egipt. Nu se întâmpla prima oară când se găsea un asemenea dispozitiv, dar asta era incredibil de eficient. Pe lângă el, progresele făcute de Detroit în domeniul motoarelor fără combustibil arătau ca niște jucării pentru copiii

de grădiniță. Hugh și-a convins tatăl să nu anunțe guvernul egiptean despre descoperire și a început să lucreze la crearea motorului perfect – un motor care avea să funcționeze fără benzină și să revoluționeze, astfel, economia mondială.

– Și a reușit?

– A, da. I-a luat vreo șapte ani și ceva, dar l-a făcut. Apoi l-a adus în SUA – una dintre cele mai mari consumatoare de benzină din lume. A făcut o demonstrație pentru un număr de kongresmeni atent aleși care erau preocupați de problemele ecologice. Au fost impresionați și au început să negocieze cu Burton pentru obținerea drepturilor de invenție. Apoi, Burton a întrerupt brusc negocierile și s-a întors în Sahara.

– De ce?

– În timp ce el se afla la Washington, tatăl lui fusese torturat și omorât de Marvot. Acesta aflase despre descoperire și încerca să stopeze negocierile, până reușea să obțină de la Burton controlul asupra motorului. Ți poți imagina ce putere ar fi câștigat în acest fel asupra statelor producătoare de petrol din Orientul Mijlociu? Dacă livra motorul lumii occidentale, ar fi distrus cartelul petrolului. Aurul lichid ar fi devenit apă chioară.

– Dacă Burton a întrerupt negocierile, înseamnă că Marvot a reușit.

Kilmer clătină din cap.

– Își iubea tatăl și în niciun caz nu l-ar fi lăsat pe Marvot să obțină ceea ce dorea, după ce-i omorâse tatăl. Făcu o strâmbătură. Marvot îl măcelărise pe bătrân. Când l-a văzut, ~~Blockman~~ și-a pierdut mințile.

– Atunci, ar fi trebuit să încheie un târg cu dușmanii lui Marvot.

– În momentul ăla, Burton credea că toată lumea se pornise împotriva lui. Nu mai voia să aibă de-a face nimic, cu nimeni.

Întotdeauna fusese un tip cam ciudat, iar asta a fost de-ajuns ca să-l împingă peste limită. Și-a făcut bagajele și s-a dus în deșert. N-a luat cu el prea multe – doar motorul și câțiva cai.

– Și Marvot l-a urmărit?

– Da, dar Burton mai trăise în deșert, cunoștea oamenii și a putut să-și piardă urma, alăturându-se unui trib nomad. Îl cunoscuse pe șeicul, Adam Ben Haroun, la studii în Anglia, și aveau interese comune. De asemenea, tribul șeicului creștea niște cai arabi foarte buni.

– Cât timp a stat cu ei?

– Au trecut patru ani până când Marvot i-a dat de urmă. Dar Burton nu avea motorul la el. Îl ascunsese undeva în deșert.

– Și Marvot nu l-a silit să-i spună unde era?

– N-a apucat. Burton a murit în timp ce încerca să scape, iar Marvot a reușit să smulgă de la el, înainte de asta, câteva informații, sub tortură. A spus că îngropase motorul în dunele de lângă oază și că dresase Perechea să-l găsească.

– Perechea?

– Se născuseră în timp ce Burton era fugar – o iapă și un armăsar. El i-a îmblânzit, dresându-i să-l accepte numai pe el în șa și să-l omoare pe oricine altul ar încerca să-i încalece. Evident, i-a mai învățat și care era drumul până la cea mai mare comoară a lui. Era o afacere complicată, caii fiind dresați să nu se apropie de ascunzătoare decât dacă erau împreună. Astfel, dacă cineva îl fura pe unul dintre cai sau îl omora, nimeni n-ar mai fi putut găsi motorul.

– Și de-asta Marvot trebuia să găsească pe cineva care să călărească Perechea?

– I-ai văzut. Nu se lasă călăriți. Avea de ales între a risca să-i fie omorâți, sau a găsi un altul pe care calul l-ar fi acceptat. A încercat cu droguri, a adus din alte țări o mulțime de îmblânzitori de cai, dar dacă unul dintre ei este încălecat, calul

încremenește. Sau încearcă să-l omoare pe călăreț. Și nu cedează. Unul dintre cai era cât pe ce să moară, înainte ca Marvot să-i fi luat călărețul din spinare.

– Bizar... Nu pot să înțeleg cum de Marvot crede toată povestea asta.

– A, o crede. Nu s-ar fi așteptat ca Burton să mintă în timp ce primea genul de pedeapsă pe care i-o pusese la cale Marvot. În ultimii zece ani, a încercat să forțeze, căutând prin deșert de unul singur. Dar, mda, e convins că numai Perechea poate găsi locul.

– Și tu cum ai aflat toate astea?

– Opt ani am tot căutat răspunsurile. Donavan a obținut o parte dintre informații de la niște relații din Washington. Eu am căutat prin deșert până am găsit tribul nomad care-l adăpostise pe Burton. Șeicul e un om foarte interesant, dar deloc îndatoritor. A trebuit să trăiesc alături de ei mai mult de șase luni, până au avut destulă încredere în mine ca să vorbească.

– Și cu harta aia pe care ai furat-o ce e?

– Era într-o pungă pe care Marvot a luat-o de la Burton când l-a capturat. E foarte aproximativă. Probabil că Burton anume a făcut-o așa. Avea Perechea; nu trebuia decât să știe unde să-i ducă. Harta conținea, doar în linii mari, zona de vreo șaptezeci și cinci de mile unde Marvot căuta de ani de zile. La naiba, când ai de-a face cu niște dune de nisip care se mută din loc în loc la fiecare furtună, motorul ăla ar putea fi de-acum îngropat oriunde. Probabil că de-asta a și dresat Burton Perechea să-l găsească. Se temea că el însuși nu l-ar mai fi putut găsi, după câțiva ani în care toate semnele de reper aveau să fie distruse sau mutate din loc. Ridică din umeri. Totuși, când am furat harta de la Marvot, am sperat în mai mult.

– Marvot n-ar fi putut folosi vreun soi de detector de metale sau unul aerian, ca să localizeze motorul?

– S-ar putea crede că da. Însă Burton trebuie să fi găsit vreo cale de a masca orice semnal. Nu începe vorbă că era genial.

– Prin urmare, singurul indiciu care i-a mai rămas lui Marvot e Perechea. Nici nu mă mir că are atâta grijă de cei doi cai.

– Gândește-te că ar putea face din el unul dintre cei mai puternici oameni ai lumii.

– Cu condiția să fie adevărat că perechea poate duce pe oricine la motorul ăla. Îl privi în ochi. Crezi că e posibil?

Kilmer ridică din umeri.

– Șeicul a spus că era adevărat. Cred că aș fi dispus să risc, dacă stau să pun în balanță miza și eșecul. Dar, în fond, eu nu mă prea pricep la cai. Tu ce zici?

Grace se încruntă.

– Caii sălbatici au un instinct anume care-i face să revină mereu în anumite zone, la schimbarea anotimpurilor. Și mai e și vechea poveste adevărată a lui Dobbin, care știa întotdeauna să găsească drumul spre casă. Simțul de orientare al animalelor e categoric mai dezvoltat și mai puternic decât al nostru. Amintește-ți de toate povestirile despre câini și pisici care știau să se întoarcă acasă străbătând câte un continent întreg. Ar fi putut Burton să-i dreseze pe acei cai tineri ca nu numai s-o facă, ci și s-o facă doar când sunt împreună? Clătină din cap. Nu știu. Dar, dacă era atât de genial, pe cât spui, cred că ar fi posibil. Buzele i se crispară. Însă trebuie să fi fost un ticălos foarte crud, dacă i-a învățat pe caii ăia să urască pe oricine, în afară de el.

– Era un om revoltat. Probabil îi plăcea ideea de a-l sfida pe Marvot chiar și după moarte. Să-i dea cu morcovul pe la nas, după care să-l împiedice definitiv să ajungă la el și să-l înhațe.

— Însă Perechea e cea care a avut de suferit, preciză Grace, masându-și tâmpla; atâta cruzime — nu numai din partea lui Marvot, ci și dintr-a celui Hugh Burton, care fusese plin de ură și o lăsase în urma lui ca moștenire. Iar Marvot se așteaptă ca eu să-i determin să facă ceea ce nimeni nu i-a putut convinge? Iisuse!

— Nu e nevoie să faci nimic altceva decât să te prefaci că progresezi, până reușim s-o salvăm pe Frankie de-acolo.

— Să mă prefac? Marvot nu e prost, clătină ea din cap. Însă nu mă pot gândi la asta acum. Am să mă confrunt cu problema când ajung la El Tariq. Neapărat să pui pe cineva bun să mă supravegheze. Marvot se va aștepta să faci ceva, și va fi în alertă. Omul care mă va observa va trebui să se apropie, iar dacă e prins, Frankie va muri.

— Va fi bun.

— Donavan?

— Da, înclină el capul. Sau eu. Sunt destul de bun pentru tine, Grace?

Grace îi înfruntă privirea.

— Da, ești destul de bun. Apoi se întoarse spre ușă. Lasă-mă la aeroport. Restul drumului până la El Tariq am să-l fac singură.

— Așa ar fi cel mai bine. Marvot va fi cu ochii-n patru. Făcu o pauză. O să reușim, Grace. Să nu te îndoiești nicio clipă.

— Nu mă îndoiesc. Era nevoită să-și înăbușe panica. Să parcurgă fiecare minut secundă cu secundă. Nu *pot* să mă îndoiesc.

— Nu mă așteptam s-o lași să plece, spuse Donavan, în timp ce o privea pe Grace cum dispărea în terminalul aeroportului.

– N-am avut încotro. Kilmer porni mașina, plecând de lângă bordură. A avut dreptate. Trebuia să se ducă. Iar eu trebuie să rămân în umbră până găsesc o cale de a le scoate de-acolo.

– Și te omoară.

– Nu mi-e ușor.

– Iar eu când plec la El Tariq?

– Dacă te-ai săturat de El Tariq, mă duc eu în locul tău.

– Nu fi bou.

– Am să vin imediat ce pot. Am nevoie să mă întorc în Sahara.

– Ce?

– Sunt aproape sigur că la El Tariq n-o să ne putem apropia de ea. Peste tot vor fi gărzi. La oază însă pot pregăti terenul.

– Crezi că acolo au s-ajungă?

– Grace se va strădui să facă ceea ce vrea Marvot cu Perechea. Dacă reușește, îi va duce în deșert, pentru a încerca să găsească motorul ăla.

– Și dacă te înșeli? Dacă va avea nevoie de tine imediat, la El Tariq?

Mâinile i se încleștară pe volan atât de tare, încât falangele i se albiră.

– Atunci, am să-mi tai beregata.

Frânghiile din jurul încheieturilor de la mâini îi rodeau pielea, în timp ce Frankie încerca să le lărgească, frecându-le de marginea boxei.

Degeaba.

Renunță și se lăsă pe spate, ca să-și tragă respirația. În grajd, era întuneric și mirosea a fân și a bălegar. Ciudat, cum grajdurile miroseau mereu la fel. S-ar fi așteptat ca asta, aflat în străinătate, să fie altfel.

– E mai mică decât mine, tată. Ridicând capul, văzu un băiat care se uita în jos la ea. Era mai mare, dar nu cu mult. Stătea lângă omul căruia i-o adusese Hanley – Marvot. Perechea o s-o omoare.

Marvot chicoti.

– S-ar putea. Asta l-ar bucura la culme pe Hanley. Dar mama ei e cea pe care o aduc aici, ca să lucreze cu Perechea. Mica noastră Francesca e doar un mijloc de atingere a unui scop. Ridică lanterna, luminând-o drept în ochi. L-am adus pe fiul meu, Guillaume, să te cunoască. L-a văzut pe Hanley aducându-te în grajd și era curios. Zi bună seara, Guillaume.

– Bună seara, se conformă absent băiatul. Ce-o să se întâmple cu ea?

– Tu ce-ai vrea să se întâmple?

Guillaume clătină din cap.

– Nu știu.

– Ba cred că știi. Ai spus ceva de Pereche.

Guillaume își umezi buzele.

– Mă gândeam doar că... e ca mine. Nu credeam că-i vei face vreun rău.

– Dar ai fost curios să vezi dacă o tratez ca pe oricine altcineva. Răspunsul meu este da. Faptul că e un copil n-o scutește. Să nu uiți asta. Apoi îi spuse lui Frankie: Și să nu uiți nici tu. Când vine mama ta, va trebui s-o convingi că trebuie să facă ceea ce-i spun eu.

– Ai s-o lași aici? întrebă Guillaume. E foarte murdară, comentă el, strâmbând din nas. Și miroase.

– Și tu la fel, replică Frankie cu furie. Puți. Îl privi încruntată pe Marvot. Și tu puți.

Marvot chicoti.

– Nu-i așa că-i încântătoare? Nu știe ce-i aia frică. Ar trebui s-o mai țin pe-aici un timp. S-ar putea să ai ceva de învățat de la ea.

Guillaume se încruntă.

– Nu-mi place.

– Vezi? Ai și învățat ceva. Gelozia. Îi zâmbi lui Frankie. Noaptea se face frig aici. Dacă-i ceri iertare fiului meu, s-ar putea să-ți dau o pătură.

Fetița se încruntă la el, fără să răspundă.

– Cum vrei. Să mergem, Guillaume.

– Pot să mai vin?

– Dacă ești cuminte. Aruncă o privire în urmă, spre Frankie. Serios acum, ar trebui să fii mai deșteaptă în legătură cu bătațiile pe care ți le alegi, fetișo. În ultima vreme, am observat că Guillaume are o doză de cruzime...

Și ieșiră.

Frankie respiră adânc, ușurată. Doamne, ce frică-i era!

Erau niște bătauși și nu trebuia să se teamă de ei. Asta și voiau.

Cunoscuse bătauși și la școală, iar mama ei spusese că, dacă te retrăgeai, continuau să se ia de tine.

N-avea să se retragă.

Dar nu mai fusese niciodată legată într-un loc sinistru ca grajdul ăsta.

Nu-ți fie frică. Încearcă să-ți scoți mâinile din funii.

Nu-ți fie frică...

– Nici nu pot să-ți spun cât mă bucur că te văd, zâmbi Marvot, când Grace fu adusă în biroul lui. Întotdeauna am presimțit că vom fi din nou împreună. Zău c-a fost foarte urât din partea ta să mă lași să aștept atât de mult.

– Unde-i fiica mea?

– N-a pățit... aproape... nimic.

Lui Grace îi tresări inima în piept.

– Aproape?

– Păi, azi-noapte a încercat să scape din frânghii și și-a ros încheieturile până-n carne. A fost cât pe ce să reușească. Dacă unul dintre paznicii mei nu se ducea să verifice, în zorii zilei s-ar fi putut ca acum să nu mai am ce să negociez. Cu siguranță, una dintre santinele ar fi împușcat-o.

– Vreau s-o văd.

– Ai s-o vezi.

– Acum.

Marvot ridică din umeri.

– Ce pretențioasă ești. Ar trebui să-ți aduc aminte că aici eu dau ordine. Se ridică în picioare. Dar pot înțelege că ești copleșită de grija maternă. Vino cu mine. Putem vorbi în drum spre grajd.

– Vreau s-o văd pe Frankie.

– Te-am auzit. Fiica ta e într-o boxă a grajdului. După ce s-a purtat atât de urât cu Hanley, am hotărât să fie tratată ca un animal, după cum se comportase. Hanley a aprobat decizia mea din toată inima. O conduse pe cărarea care ducea la grajd. Nu și-a ușurat deloc situația, cu atitudinea ei sfidătoare. Până și pe fiul meu, Guillaume, l-a provocat. Cred că nimic nu i-ar plăcea mai mult decât s-o arunc într-una din boxele Perechii.

– Nu mă mir, din moment ce e fiul *tău*. Probabil că pofta de sânge e o trăsătură a familiei.

– Credeai că asta o să mă irite? O avem într-adevăr în familie, și nu mi-e rușine cu ea. Tatăl și bunicul meu au fost amândoi oameni puternici, iar sângele este moneda puterii. Pe tot parcursul istoriei, niciun cuceritor nu și-a lăsat vreodată amprenta fără a fi dispus să verse sânge. Napoleon, Alexandru, Iulius Caesar...

– Attila Hunul, Hitler, Saddam Hussein...

Marvot chicoti.

– Și mai bine. Puterea supremă, fără grija consecințelor așa-zis civilizate.

Și totuși, nu arăta ca un barbar, își spuse ea. Marvot era un om de patruzeci și ceva de ani, cu păr cărunt, tuns scurt, și trăsături armonioase. Trupul său robust era îmbrăcat în pantaloni și cămașă largă, ambele albe și scumpe, care-i dădeau un aer de eleganță sportivă.

– Țștia au fost eroii tăi?

– Nu, toți au făcut greșeli prostești, răspunse el, deschizând ușa grajdului. O eroare de judecată e acceptabilă. Prostia, nu. De exemplu, am crezut că Kilmer uitase cum l-am învins, cu ani în urmă. O eroare de judecată – dar rectificată destul de ușor. Îi făcu semn să intre în grajd. Prima boxă.

Grace alergă pe lângă el.

O, Doamne, Frankie.

Se opri în ușa, privindu-și fiica. Murdară, cu părul încălțit, legată și aruncată în gunoi...

– Bună, mamă. Frankie se târî spre peretele boxei, rezemându-se cu spatele de el. Nu te uita așa, că n-am nimic. Cinstit.

– N-ai pe dracu'! îngenunche Grace alături, strângând-o la piept. Dar o să fie bine, fetiço. Începu s-o legene, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Aranjez eu, îți promit. Am să aranjez totul.

Frankie șopti:

– E un adevărat bătauș. Va trebui să avem grijă.

– Știu, răspunse Grace, privindu-l pe Marvot peste umăr. Ticălosule. Chiar trebuia să te porți așa cu ea?

– Da, am considerat că efectul va fi mai clar. Acum ai să fii mult mai cooperantă, nu-i așa? Dar voi fi generos, acum, că am obținut impactul dorit. Privi în jos spre Frankie. Am să te las chiar și să-i cureți rănilile alea de la încheieturi, înainte să se infecteze în mizeria asta.

Privind mâinile lui Frankie, Grace se simți străbătută de furie. Rănilile erau superficiale, dar se umpluseră deja cu pământ și bălegar din grajd.

– Adu-mi niște apă și un antiseptic.

– O să trimit pe cineva, după ce ajungem la o înțelegere. Lucrezi cu Perechea până vor fi docili. De acord?

– Nu vor fi niciodată docili.

– Atunci, până fac ceea ce e necesar.

Grace dădu din cap, cu mișcări smucite.

– Dacă mă lași în pace, să lucrez cum știu eu.

– Sigur că da. Am cel mai înalt respect pentru aptitudinile tale. Și nu mă tem că ai să te lași pe tânjală. O fetiță așa de drăgălașă... Se întoarse spre ieșire. Acum te las singură cu fiica ta, ca să vezi ce bine m-am purtat cu ea. Mă rog, relativ

bine. Când termini, să vii în casă. Voi fi în biroul meu și vom putea discuta detaliile. Vei avea voie să circuli liberă prin incintă, dar, evident, vei fi supravegheată îndeaproape.

Grace îl așteaptă să iasă din grajd, înainte de a o întreba pe Frankie:

– Te mai doare și în altă parte? Începu să-i palpeze trupul. Te-au lovit sau rănit în vreun fel?

– Omul ăla, Hanley, m-a palmuit. După ce l-am mușcat, adăugă ea.

Grace îi văzu vânătaia palidă pe obrazul stâng.

– Și altceva? La accident? La cap nu te-ai lovit?

Frankie clătină din cap.

– Sunt OK.

– Ba nu ești OK. Îi privi încheieturile sfâșiate și iar o cuprinse furia. Uite ce ți-au făcut.

– Pe-asta singură mi-am făcut-o. Mi-ai spus mereu că trebuie să mă lupt cu bătaușii, și legată de mâini nu puteam.

– Am o gură prea mare. Nu trebuia să...

– Dar ai avut dreptate, se încruntă Frankie. Cinstit, mamă, sunt bine. Azi-noapte mi-a fost puțin cam frig, dar atâta tot. Și eram așa de ocupată încercând să scap din funiile astea, că nici n-am prea observat. Coborî vocea. Dar mi-e frică de ei. Cred că va trebui să plecăm de-aici cât mai curând.

– O să plecăm, o asigură Grace, așezându-se pe călcâie. Dar o să fie complicat și va trebui să mă ajuți. Trebuie să te supui ordinelor fără discuție. Nu mă poți contrazice nici pe mine, nici pe vreunul dintre oamenii ăștia. Poți face asta?

Frankie se încruntă.

– Nu știu. Sunt niște bătauși. Ziceai că...

– Știu ce ziceam, dar acum situația e alta. O să-mi fie mai greu dacă tot trebuie să mă îngrijorez în legătură cu conflictele dintre tine și ei. Ai s-o faci?

După o scurtă ezitare, fetița dădu din cap.

– Dacă nu te lovesc. Cred că vor să-ți facă rău.

– Nu-mi vor face niciun rău, atâta vreme cât le voi da ceea ce doresc.

– Perechea... Jake mi-a povestit despre ei. Am să-i văd și eu?

– Voi încerca să aranjez cu Marvot să lucrezi cu mine. Așa, vei fi mai în siguranță. De-asta trebuie să-mi promiți ce ți-am cerut. Dacă vede că mă încurci în loc să mă ajuți, o să te ia de lângă mine.

– Crezi c-o să mă lase?

Se ruga la toți sfinții să fie de acord. Uneori, șansele de evadare apăreau pe neașteptate, din senin. Dacă prindea o ocazie, Frankie trebuie să fie cu ea.

– Voi face tot ce pot ca să te lase. Dar trebuie să pot avea încredere în tine, Frankie. Perechea poate fi destul de înspăimântătoare, și n-o să se poată să plângi sau să țipi, chiar dacă ți se pare că-s gata să mă lovească.

Frankie tăcu un moment.

– Dar n-au să te lovească, nu-i așa? Vor fi ca și caii de-acasă. Poți vorbi cu ei?

Văzând că tremura, Grace o cuprinse în brațe. Era clar că încerca să-și ascundă de ea tulburarea.

– N-au să-mi facă nimic. Dar mi-e mai greu să-i fac să mă asculte. Va dura un timp. Au fost obișnuiți să facă numai ce vor ei, prea multă vreme.

– Mai ții minte când a trebuit să îmblânzești armăsarul ăla pentru domnul Baker? El credea că era rău, dar tu ai spus că era doar speriat. Poate că și caii ăștia sunt speriați.

– Poate... O mângâie pe păr, încercând să se gândească la un mod de a-i distrage atenția. Și cred că e timpul să nu-i mai numim Perechea. Nu sunt două roți dintr-un motor. Sunt cai individuali, și va trebui să mă ocup de ei separat. Hai să le dăm nume.

– Amândoi sunt albi? Arată la fel?

– Aproape la fel. Una e iapă, iar celălalt e armăsar. Amândoi au ochii albaștri, dar iapa e puțin mai scundă și are coama mai închisă la culoare. Armăsarul e mai mare, mai puternic și are o cicatrice mică într-o parte. S-ar putea să i-o fi făcut un pinten.

– Vezi? Probabil, le e frică să nu fie răniți.

– Numel! insistă Grace.

Frankie se încruntă.

– Mi-e greu... Se gândi câteva momente. Poate Hope, pentru iapă. Fiindcă asta facem, nu? Sperăm să le placă de noi?

– A, da. Fără îndoială că sperăm asta. Și pentru celălalt cal?

Frankie clătină din cap.

– La ce te-ai gândit când l-ai văzut prima oară?

Moarte și groază venind spre ea cu ropot de tunet.

– Cred că eram prea preocupată ca să mai și gândesc. Fetița tăcu un moment. Hai să-i zicem Charlie.

– Cum?

– Charlie, așa vreau să-l cheme.

– Frankie, calul ăsta nici nu se compară cu Charlie. E foarte sălbatic.

– Dar eu l-am iubit pe Charlie. O să-mi fie mai ușor să-l iubesc și pe calul ăsta, dacă mă gândesc la Charlie de fiecare dată când îl văd. Poate că așa o să-ți fie și ție mai ușor.

Grace încercă să zâmbească.

– Poate... Își drese glasul. OK, Charlie să fie.

– Nu fi absurdă, spuse Marvot. Fetei nu i se va permite să se apropie de tine. Va fi ținută închisă, iar dacă cooperezi, vei avea voie să-i faci vizite.

– De ce? Trebuie să știi că Frankie a mai lucrat și în trecut cu caii, la fermă. Ar putea să mă ajute. Făcu o pauză. Sau te îndoiești că gârziile tale ne-ar putea împiedica să evadăm? Cred că ai motive de îngrijorare. Cu Kilmer și oamenii lui, n-ai făcut o treabă prea grozavă.

– Asta se voia o replică usturătoare? N-a reușit. Am corectat problema.

– Nu vreau să-mi fac griji pentru fiica mea, când va trebui să mă concentrez asupra Perechii. O să-mi fie destul de greu. Dacă nu ai niciun motiv serios, lasă-mă să-mi iau cu mine și fiica.

– Și spui că te va ajuta să împlânzești Perechea? Ce interesant!

Grace deveni rigidă. Zâmbetul lui era o idee cam prea malițios.

– Spun că-mi va fi de folos.

– Atunci, mai bine te las să încerci. Evident, mă voi aștepta să călărească un cal din Pereche, după un interval de timp rezonabil. Te voi lăsa chiar să alegi pe care anume.

Hristoase.

Ochii lui îi iscodeau expresia feței.

– Nu?

Ideea o speria de moarte. Dar se vedea clar că avea s-o refuze dacă ea nu-i accepta condițiile. Poate reușea să tragă de timp până găsea o cale de evadare.

– E posibil.

– Ba nu, e sigur, chicoti el. Și eu voi decide acel interval de timp rezonabil. Guillaume și cu mine vă vom face frecvent vizite, ca să vedem cum progresați. Abia aștept ca Guillaume s-o vadă în șaua calului. Se îndoia c-am s-o tratez la fel ca pe tine, și va fi o lecție utilă pentru el.

– Dacă mă grăbești, n-am să pot face nimic cu Perechea.

– Pot avea și răbdare. Dacă nu mă superi. Făcu o pauză. Și dacă nu mă supără nici Kilmer.

– Kilmer n-are nimic de-a face cu povestea asta. Apoi schimbă subiectul. Vreau un pat de campanie pentru mine și unul pentru Frankie, instalate în grajd.

– Serios? Aveam de gând să-ți acord un spațiu de locuit mai confortabil.

Grace clătină din cap.

– Vreau să mănânc și să dorm lângă Pereche. Trebuie să se acomodeze cu mine. Sunt convinsă că vei lua măsuri să avem o pază cât mai bună.

– Și eu sunt convins. Ridică din umeri. Cum vrei. În grajd e un duș, iar paznicii vă vor aduce de mâncare când o să cereți. Aștept rezultate rapide, și-ți voi da tot ce ți-e necesar ca să le obții. Atâta vreme cât văd că lucrurile merg cum vreau eu. Altfel, voi fi foarte furios și-am să mă asigur că vor merge.

– Vei avea rezultatele dorite.

Grace se răsuci în loc, ieși din birou și porni pe culoarul pardosit cu dale lucioase de marmură spre glasvandul care dădea la cărarea dinspre grajduri. Totul în acea vilă palatină în stil mediteranean vorbea despre luxul și puterea destinate să-i intimideze pe toți vizitatorii. Grace însă n-avea de gând să se lase intimidată. O fi avut el puterea, dar orice putere putea fi înfrântă.

Însă, Iisuse, în ce se băgaseră, ea și Frankie? Fetița se pricepea la cai, dar era un copil. Grace n-ar fi lăsat-o cu niciun chip să se apropie de Pereche. Spera s-o poată ține în preajmă, dar în afara spațiului de lucru.

Iar asta n-avea să se întâmple. OK, nu-i mai rămânea decât să accepte situația. Așa, îi era mult mai dificil s-o țină pe Frankie în siguranță, dar avea să găsească o cale.

O văzu pe Frankie așteptând în ușa grajdului și zâmbi forțat.

– Salut, l-am convins. O să fim împreună. Nu-i așa că-i extraordinar?

*

Auziră nechezăturile și tropăielile nervoase ale Perechii imediat ce intrară în grajd.

– Par furioși, remarcă Frankie. Și gălăgioși. Azi-noapte cum de nu i-am auzit?

– Probabil erau în padoc. Nu le place să stea închiși și-și manifestă nemulțumirea. Grăjdarii se tem de ei și nu-i aduc înăuntru decât ocazional. Sau, mai bine zis, deschid poarta și ușa, și-i aleargă până în grajd. E un adevărat spectacol. Data trecută când am fost aici, a trebuit să-i pun să scoată o piatră din copita unuia din Pereche.

– A cui?

Întocmai – trebuia să se obișnuiască să nu-i mai numească doar „Perechea“.

– A celui pe care l-ai numit Charlie.

– Ce frumoși sunt...! șopti Frankie. Ochii îi străluceau, căci zărise pentru prima oară caii, în cele două boxe. Nu cred c-am mai văzut vreodată niște cai atât de frumoși. Tu ai mai văzut, mamă?

– Stau destul de bine și pe lista mea.

Salut, prieteni. E mult de când nu ne-am mai văzut. A fost rău de voi aici? Sper că nu. Presupun că ați dat înapoi tot ce-ați primit, cu vârf și-ndesat. Se apropie. Voi încerca să vă ușurez situația cât de...

– Dumnezeule mare!

Frankie ridică privirea spre ea, alarmată.

– Ce s-a întâmplat?

– Iapa, răspunse Grace, pornind spre telefonul interior de pe un stâlp al grajdului. Uită-te la ea. Ridică receptorul și apăsă pe butonul casei principale. De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, când Marvot răspunse. Și cum te-aștepti să lucrez cu ea, când va fi nervoasă ca o lamă de oțel?

– Mă aștept să faci lucrul pentru care te-am adus aici. Și e nervoasă tot timpul.

– Dar nu e și gestantă tot timpul.

– Da, acum i s-a întâmplat pentru prima oară. Am avut grijă să mă asigur că erau despărțiți când intra în perioada fertilă. Nu voiam să intervină nimic. Din păcate, am lipsit de la fermă o perioadă, iar grăjdarii mei au făcut o greșală. N-au s-o mai repete niciodată.

– Când urmează să fete?

– În orice clipă.

– Și ai un veterinar la dispoziție?

– Înțeleg că există un veterinar priceput în sat, la treizeci de mile de aici. Dacă ai probleme, am să-l chem.

– Dacă *eu* am probleme?

– Prefer să nu încredințez iapa nimănui altcuiva, decât ție. Cu siguranță, ai experiență la așa ceva, nu?

– Da. Am încetat însă să mai împerechem cai la fermă acum patru ani, ca să ne concentrăm asupra dresajului, dar evident că înainte de asta am fost prezentă la numeroase fătări. Însă întotdeauna aveam de față și un veterinar.

– Nu vreau să aduc străini aici. Rezolv-o tu. Nu-ți cer decât să iei toate măsurile pentru ca iapa să trăiască. De mânz nu-mi pasă.

– Îmi pasă mie.

– Atunci, va trebui să-ți dai toată silința ca să scape cu bine amândoi, nu-i așa?

– Ascultă, iapa va fi indisciplinată ca toți dracii. S-ar putea să trebuiască să aștept până fată, înainte de a începe să lucrez cu ei.

– Nu e acceptabil.

Și închise.

Grace puse receptorul la loc în furcă și se rezemă de stâlp, obosită. Și când te gândești că înainte își spusese că situația era aproape imposibilă...

– Iapa e cu mână? întrebă Frankie. Știu că acum îți spui că-i foarte rău, dar mie mi-s dragi puii.

– Știu că ți-s dragi. Puii de cai, pisoii, cățelii... Dar aici e puțin mai altfel, Frankie. Se îndreptă de spate, făcând un efort să zâmbească. Dar am să mă descurc eu. Mă bucur că i-ai pus numele Hope. Va trebui să sperăm din tot sufletul c-o să coopereze. Arată spre celălalt cal. Iar el e Charlie. Ești sigură că nu vrei să-i schimbăm numele?

Frankie clătină din cap.

– Nu, e... potrivit. Acum ce facem?

– Le dăm drumul. De-asta am lăsat deschise ușa grajdului și poarta padocului. Dă-te la o parte.

Frankie se retrase, în timp ce Grace debloca ușa boxei.

– Aici e bine?

– Și mai departe. Charlie a călcat, uneori, în picioare pe oricine se afla în apropiere.

Deschise ambele uși și sări înapoi tocmai la timp pentru a evita caii care se repezeau afară din boxe. Se încordă, când Charlie ezită o clipă, privind ostil spre Frankie. Dar ușa deschisă a grajdului era prea tentantă. Se întoarse și se repezi afară, după Hope.

– Nu-i place de mine, comentă Frankie. Credeam...

– Lui Charlie nu-i place de nimeni, se grăbi Grace să intervină. Și nu e nevoie să ne placă pe noi. Dacă ne tolerează, doar, e foarte bine. Hai, vino. Urmară caii afară din grajd. Trebuie să ne apucăm de lucru, spuse ea, plimbându-și privirea prin curtea grajdurilor.

Trei paznici înarmați cu puști stăteau la posturi în fața grajdului și arătau ca niște oameni care știau cum să și le folosească. Grace era sigură că toată ferma era plină de gârzi.

– Caii trebuie să se obișnuiască treptat cu noi, spuse ea, intrând în padoc și închizând poarta. Sau, cu mine. Cu tine am să le fac cunoștință după ce se vor deprinde cu ideea că eu le-am invadat teritoriul.

Cei doi cai erau deja conștienți de intruziune. Hope și Charlie se uitau la ea cu ferocitatea precaută pe care și-o amintea atât de bine. Grace se crispă, încordându-se.

Haideți, treceți peste asta. Arătați-mi cât de puternici sunteți. Nu țin neapărat să vă fiu stăpână. Mă mulțumesc să mă acceptați și ca prietenă. Încă nu știți ce înseamnă asta. Dați-mi voie să vă învăț.

– Mamă!

Se repezeau spre ea.

N-o să meargă. Nu vă pot lăsa să mă loviți.

Rămase pe loc, nemișcată, în așteptare.

N-aveau să se despartă în ultimul moment al atacului, așa cum făcuseră cu atâția ani în urmă. Era prea devreme. Dar trebuia să le arate că nu se temea, iar asta însemna să aștepte până în ultima clipă.

– Mamă, ieși afară!

Câteva secunde încă.

Acum.

Sări pe scândura de sus a padocului și o încălecă din aceeași mișcare.

Hope se izbi de gard, în locul unde Grace stătuse cu doar câteva secunde în urmă. Charlie o urmă, ridicându-se pe picioarele dinapoi și rupând a treia șipcă a gardului.

Apoi plecară, alergând prin padoc.

Grace trase adânc aer în piept, privindu-i cum se îndepărtau în goană.

Prima întâlnire. N-o să fie și ultima. Vă mai acord puțin timp, dar am venit aici pe termen lung.

Aruncă o privire spre Frankie, care se uita după cai.

– Te-ai speriat?

Fetița dădu din cap.

– Bine. Asta o să te țină la distanță de padoc până voi fi gata să te aduc.

Dacă avea să fie vreodată gata s-o introducă pe Frankie în același padoc cu Hope și Charlie. Ferocitatea lor era întru totul la fel de extremă pe cât și-o amintea.

– Vreau să te ajut, spuse Frankie. Ce pot să fac?

– Uită-te la ei. Trebuie să știi care conduce, când atacă. Și mai am nevoie să aflu dacă le mai declanșează și altceva atacul, în afara prezenței mele pe teritoriul lor.

– Nu-ți poți da seama?

– În momentul ăla, sunt atentă la altele, spuse sec Grace.

– Ai mai lucrat cu ei. N-ai aflat atunci?

– Nu mă interesa să-i călăresc. Nu urmăream decât să-i determin să se lase conduși de mine într-un trailer pentru cai, ca să-i putem duce de-aici.

– Dar acum va trebui să-i călărești?

Grace dădu din cap.

– Așa cred. Dacă nu reușim să plecăm de-aici foarte curând.

Frankie aruncă o privire peste umăr, spre gărzile din jur, și clătină din cap.

– Ar fi posibil, spuse Grace. Dar vom presupune că avem nevoie de asta ca să lucrăm cu caii. Și acum, spune-mi: când s-au repezit la mine, care dintre ei a făcut prima mișcare?

– Nu mai țin minte. Mi-era frică.

– Și mie mi-era. Încearcă să-ți amintești.

– Cred că era Hope. Dădu din cap. Da, Hope a fost.

– Serios? Grace se uită din nou la cei doi cai. Dar asta n-ar trebui să mă surprindă. În mod normal, aș fi pariat pe Charlie, însă acum Hope e complet imprezvizibilă. Probabil că agresivitatea ei a crescut enorm.

– Din cauza mânzului? Frankie stătu un moment pe gânduri. Hope arăta... nervoasă. Poate că și ei îi e frică.

– Poate, îi zâmbi Grace. Vezi, ai început deja să mă ajuți. Nu e nevoie să intri în padoc pentru asta.

– Nu vreau să intri nici tu, șopti Frankie. Vor să te lovească.

– Fiindcă nu înțeleg că noi nu vrem să le facem niciun rău. De fapt, Hope și Charlie nu sunt cu nimic diferiți de alți cai pe care i-am îmblânzit.

Accest lucru nu era adevărat. Perechea avusese, de-a lungul anilor, un lung șir de victorii care măreau puterile oricărui animal. Iar Hugh Burton îi învățase, în anii copilăriei, cum să reziste și să învingă.

– Împreună, vom reuși. Coborî de pe gard, în padoc. Acum, mă duc la o plimbare. Cred că au avut timp să-și revină din beția primului succes. Trebuie să le dau de veste că nu m-au descurajat.

– Te vor ataca din nou?

– Da, răspuse Grace, pomind paralel cu gardul. Stai cu ochii pe ei, ca să vezi dacă fac ceva neobișnuit...

Pe lângă că vor încerca s-o strivească sub copite.

– Te aștepti să te ajut, Kilmer? Șeicul Ben Haroun clătină din cap. Tribul meu a pierdut unul dintre cei mai buni dresori de cai, de mâna oamenilor lui Marvot. Karim îl plăcea pe Burton și încerca să-l apere de ticălosul ăla de Marvot.

– Atunci, aș crede că vrei să te răzbuni, Adam.

– I-am spus lui Burton că trebuia să se descurce singur, dacă Marvot îi dădea de urmă. La fel le-am spus și oamenilor mei. Nu aveam de gând să-l sacrific pe nici unul dintre ei, pentru ca Burton să-și țină la adăpost motorul acela miraculos. Buzele i se răsfrânseseră. E foarte bine și frumos să încerci să ajuți civilizația să meargă înainte, dar noi, nomazii, suntem o specie muribundă, Kilmer. Cultura noastră se stinge tot mai repede, cu fiecare pas pe care civilizația îl face în Sahara. Peste câteva decenii, vom merge și noi pe urmele dinozaurilor.

– Nu te pot contrazice. Aș vrea să pot. Tot ce pot spune e că am trăit alături de oamenii tăi și știu că nu l-ar lăsa pe Marvot să învingă.

Şeicul tăcu.

– Poate că ai dreptate. Dar noi nu avem armele pe care le are Marvot. Noi creştem cai, nu luptători. De aceea, nu m-am dus după Marvot să-l pedepsesc, când l-a ucis pe Karim.

– Vă pot face eu rost şi de arme, şi de oameni. Şi voi încerca să nu vă implic în lupta propriu-zisă.

– Dar apoi vei lua motorul şi vei pleca.

– Da, însă nu înainte de a mă încredinţa că sunteţi cu toţii în siguranţă. Făcu o pauză. Şi nu e numai motorul la mijloc. Marvot le mai are la el şi pe fiica mea şi pe mama ei. Dacă nu le eliberez, o să le omoare.

Şeicul îl privi lung, apoi zâmbi ușor.

– Aha, deci nu de răzbunare e vorba.

– Ba e răzbunare. Vreau să-l castrez pe netrebnicul ăla, pentru că mi-a răpit familia.

– În sfârşit, ne întâlnim pe un teren comun, zâmbi Ben Haroun. Sentimentele de familie le înţeleg. Tot tribul mi-l consider familia mea.

– Atunci, spune-mi că ai să...

– Destul, ridică şeicul mâna. Nu mă forţa, Kilmer. Am să mă gândesc şi vom mai vorbi.

– S-ar putea să nu avem mult timp la dispoziţie.

– Atunci, fă ceea ce ai de făcut. Eu n-am să mă las zorit.

Kilmer îşi dădea seama că alte progrese n-avea să mai facă. Se ridică în picioare.

– Şi dacă-ţi cer doar o recunoaştere, şi un liman sigur când voi avea nevoie de el?

– N-am să mă las grăbit.

Kilmer dădu din cap, smucit.

– Scuză-mă.

Ieşi din cort, iar afară se opri, încercând să-şi stăpânească frustrarea care-i străbătea tot trupul. Nu-l putea acuza pe şeic că nu voia să rişte. Păstrează-ţi calmul. Încă nu ți-a dat un

răspuns negativ categoric. Încă se mai putea ca șeicul să-i acorde tot ajutorul de care avea nevoie. Mama lui Adam Ben Haroun fusese pe jumătate englezoaică, iar el studiasse în Anglia, ceea ce, fără îndoială, îi influențase modul de a gândi. Șeicul Ben Haroun și tot tribul său erau neobișnuiți. Majoritatea triburilor nomade din Sahara erau formate din tuaregi, dar Adam făcea parte dintr-unul dintre puținele triburi de origine arăbească.

Kilmer privea spre dunele pustii de nisip auriu care înconjura tabăra. Îi plăcuse șederea alături de trib, cu peste un an în urmă. Îi găsisse pe oameni atât prietenoși, cât și inteligenți, după ce răzbise dincolo de acel zid al rezervei și neîncrederii. Nu voia să-i pună în pericol, dar, Dumnezeuule, avea nevoie de ajutorul lor. Salvarea lui Grace și a lui Frankie din mâinile lui Marvot nu era decât primul pas. Chiar dacă Grace reușea să-i dea lui Marvot ceea ce voia de la ea, Kilmer era sigur că Marvot avea de gând să le omoare.

Totul nu era decât o chestiune de timp.

Interesantă zi, comentă Marvot. Dar n-am văzut prea multe progrese.

– Eu, da, replică Grace, fără să-l privească, în timp ce închidea poarta padocului. Spre sfârșitul zilei, Perechea a avut de două ori ocazia să mă atace prin surprindere. N-au făcut-o. Haide, Frankie, să ne spălăm și să mâncăm ceva.

– Ziua întâi, continuă Marvot. Și n-am văzut prea multă participare din partea fetei.

Ticălosul.

– Mi-a fost de folos. Ajutorul a constat mai mult în observație, ca să vadă ce mergea azi și ce nu. O înghionti ușor pe Frankie, ca să i-o ia înainte. Nu te poți aștepta la prea mult.

– Dimpotrivă, mă aștept la tot. Ard de nerăbdare s-o văd călare pe un cal din Pereche. Ai stabilit care va fi?

– Nu, răspunse ea, conducând-o repede pe Frankie înapoi spre grajd. Simțea privirea lui Marvot îndreptată asupra ei, la tot pasul.

Frankie tăcu până când ajunseră în grajd.

– Ce tot vorbea? Trebuie că călăresc unul dintre cai?

– Așa vrea el, dar asta nu înseamnă că vei fi obligată s-o faci.

– De ce vrea asta?

– Fiindcă știe că pe mine m-ar îngrijora. Zice că ar da un exemplu bun pentru fiul lui, dar nu cred că asta e adevăratul motiv.

– Guillaume, spuse Frankie, îngândurată. Mă întreb cum e să ai un tată ca el. Nu mi-a plăcut Guillaume, dar poate că, dacă tatăl lui era mai drăguț, ar fi fost și el un băiat mai bun. Nu crezi?

– Cred că nu e cazul să-ți mai faci griji și pentru Guillaume. Avem și așa destule pe cap.

Frankie încuviință.

– Voi încerca să-l călăresc pe unul dintre cai, dacă vrei.

– Nu vreau.

Dar acest gând o frământase toată ziua. Șansele de a o ține pe Frankie lângă ea depindeau de capacitatea ei de a dovedi că fetița o ajută să lucreze. Nu se mirase să-l vadă pe Marvot lângă padoc.

– Dar, dacă te-ar vedea făcând-o măcar o dată, s-ar putea să nu mă mai preseze așa. Ce zici?

– Mi-e frică. Fetița făcu o mutră. La naiba, mi-a fost frică și prima oară când am sărit cu Darling.

Însă Darling era un piseu, în comparație cu Perechea.

– Mi-ai spus de trei ori pe ziua de azi că Hope e cea care dă semnalul atacurilor. Ai prefera să-l călărești pe Charlie în locul ei?

Frankie clătină din cap.

– Îmi place de Hope. Și-mi pare rău pentru ea.

– Chiar dacă acum ea e cea mai agresivă?

– Îmi place, repetă cu îndărătnicie Frankie. Cred că, dacă o iei de lângă Charlie, s-ar putea ca și ei să-i înceapă să-i placă de mine. Când e cu Charlie, n-are nevoie de nimeni altcineva, numai de el.

– Am încercat să-i despărțim, data trecută când am fost aici. N-a avut niciun efect asupra lor.

– Am putea încerca și acum?

Grace dădu din cap.

– Măine.

Fetița zâmbi.

– Bine. N-o să-mi mai fie nici pe departe la fel de frică, după ce vom ajunge să ne cunoaștem. Tăcu un moment. Mie mi-e mai greu decât ție. Știu că mereu faci bancuri când încerc să vorbesc despre asta. Dar Charlie mi-a spus că pe tine caii te înțeleg cu adevărat, că unii oameni au pur și simplu așa, un fel de... magie.

– Nu sunt magiciană. Nu vorbi prostii.

– Dar Charlie zicea că poți să...

– Mă pricep la cai. Asta nu înseamnă că... Se opri. Întotdeauna dorise ca Frankie să trăiască în lumea reală, iar acel talent era, fără îndoială, puțin cam ciudat. Totuși, se aflau în acea situație infernală și ar fi fost mai bine să fie sinceră cu ea. Nu sunt ca Doctor Doolittle, nici nu cunosc limba cailor, dar de pe vremea când aveam vârsta ta am simțit că mă înțelegeau, și-i înțelegeam și eu pe ei. Nu ți-am ascuns niciodată asta.

– De la vârsta mea? Și cum ai aflat?

– Stăteam la ferma bunicului meu și aveam o iapă care se îmbolnăvisese. Veterinarul local n-a putut descoperi ce avea, dar eu mi-am dat seama.

– Ți-a spus ea?

– Nu, am știut pur și simplu. Ridică din umeri. Dar el a spus că ghicisem.

– Iar caii fac ceea ce le spui tu, nu-i așa?

Hai, recunoaște!

– Uneori. Iar alteori, nu-mi dau nici cea mai mică atenție. Asta nu înseamnă decât că mi-e mai ușor să mă descurc cu ei decât le este altor oameni.

– Eu cred că tot timpul îți dau atenție, Ție, Darling nu ți-a creat niciodată probleme.

– Și ție a încetat să-ți mai dea de furcă. Era nevoie doar să știe că nu avea niciun motiv de teamă.

– După ce i-ai spus tu.

– Tu ești cea care i-ai spus, mai ții minte?

– Mamă.

După o scurtă ezitare, Grace dădu din cap.

– OK, poate am întărit și eu puțin. Dar dacă Darling n-ar fi avut încredere în tine, niciodată n-ar fi sărit peste bariera aia.

Frankie zâmbi.

– Mamă, n-ai de ce să te simți prost. E OK. Cred că știam deja. Nu înțeleg de ce nu ești mândră de asta. E foarte mișto să ai o mamă care poate vorbi cu...

– Ți-am mai spus că nu știu limba...

– Mda, dar acum am să mă simt mai bine călărind-o pe Hope, când voi ști că ascultă ce-i spui tu.

Și poate că era mai bine așa, își spuse Grace. Încrederea nu făcea rău în nicio situație, și aveau nevoie de toate armele pe care le puteau obține. Ducă-se dracului orice realism și pragmatism.

– Poți fi sigură c-am să pun o vorbă bună pentru tine. Dar acum să-i lăsăm în pace pe Hope și Charlie și tot ceea ce-o să se întâmple mâine. Trebuie să mănânci și să te culci.

– Și tu?

– Sigur. Intră în grajd și privi Perechea, care fusese deja adusă înăuntru și primea de mâncare de la doi grăjdari foarte speriați. Dacă Hope și Charlie vor fi destul de cuminiți ca să ne lase să dormim.

Charlie și Hope nu erau cuminiți. Mare noroc aveau că Frankie era atât de obosită, încât dormea cu tot zgomotul pe care-l făceau. Grace rămase întinsă pe pat, ascultând vacarmul,

până fu sigură că fetița n-avea să se trezească. Atunci se ridică încet și ieși în ușa grajdului. Paznicul de serviciu, aflat la câțiva pași distanță, se îndreptă de spate, apucându-și mai bine pușca.

– Nu plec nicăieri. Voiam doar să respir puțin aer curat.

Paznicul o privi fără să răspundă, doar cu un zâmbet insolent.

Îl ignoră și privi spre pădurea întunecoasă din jurul fermei. Oare Kilmer era acolo? Se simțea foarte singură și izolată în acel moment. Voia să-l vadă. Ciudat – deși sexul juca un rol atât de important în relația lor, când se gândea la Kilmer, de când plecaseră de la fermă, nu-l vedea zăcând gol peste ea, în hambar, ci și-l amintea zâmbindu-i lui Frankie, în timp ce călăreau amândoi pe câmpie.

În ciuda a ceea ce-i spusese lui Marvot, avusese o zi descurajantă. Dacă Perechea își amintea cât de cât de ea, acest lucru nu se observa. Toate progresele pe care le făcuse cu ei în urmă cu atâția ani li se șterseseră din minte, și acum trebuia s-o ia de la capăt. Dar poate că se înșela. Avea să vadă în următoarele câteva zile.

Dar câte zile avea să-i acorde Marvot? L-ar fi crezut în stare să încerce s-o zorească, luând-o pe Frankie de lângă ea. Iar asta nu trebuia să se întâmple, fir-ar să fie!

Și nu-i folosea la nimic dacă se uita la copaci ca o fecioară din Evul Mediu, așteptând să vină cavalerul și s-o salveze. Ea era singura pe care putea să conteze pentru o salvare. Putea să aibă încredere în Kilmer că avea să intervină dacă găsea vreo posibilitate, dar, în ultimă instanță, ea urma să fie aceea care să-și asume toată responsabilitatea.

Și era timpul să se întoarcă la muncă, în loc să mai stea acolo, amărâtă, lăsându-l pe paznic să se zgâiască la ea.

Se întoarse și intră înapoi în grajd, pornind pe culoarul dintre boxe. Când cei doi cai o văzură, hărmălaia deveni și mai puternică.

OK, nu vă bucurați. V-am invadat spațiul. Obișnuiți-vă cu asta. O să se mai întâmple, iar și iar.

Se așeză în cealaltă parte a culoarului, față-n față cu cele două boxe, rezemându-se de perete.

Obișnuiți-vă cu mine. N-am să vă fac niciun rău. Și eu sunt prizonieră aici, la fel ca voi. Știu că ați mai fost tratați rău, dar dacă vă aliați cu mine, niciodată nu va mai trebui să vă temeți că ar mai încerca și altcineva să vă călărească. Iar eu o voi face cât mai puțin posibil, doar atât cât să vă menținem sănătoși și în formă.

O ascultau? Și dacă da, avea vreun efect? Știa că putea să comunice cu unii cai, dar niciodată nu-și putuse da seama la ce nivel sau în ce măsură o înțelegeau. Nu putea decât să spere că-i percepeau sentimentele.

Însă violența primirii pe care i-o făceau nu era deloc încurajatoare.

Nu vreți să auziți ce vă spun. Pot înțelege asta. Însă trebuie s-o spun întruna, fiindcă asta e adevărul și fiindcă omul care vă este dușman e și dușmanul meu. Așa că voi fi aici în fiecare noapte și în fiecare zi, până vom putea să ne înțelegem. Mâine o să fiți despărțiți pentru un timp, dar să nu vă temeți. Nu vrem decât să vă cunoaștem mai bine. Nu va dura mult. Veți fi împreună din nou.

Reacția cailor deveni și mai violentă. Putea fi un semn bun. Cel puțin, avea, măcar, un oarecare efect asupra lor – fie și negativ. Poate.

E cu mine și fiica mea, Frankie. Ați văzut-o azi. E mică, doar ca o mână, și va fi foarte bună cu voi. Vă promit că nu e niciun pericol din partea ei.

Trebuia să repete încontinuu aceste cuvinte. Frankie nu reprezenta o amenințare. Frankie era bună. La nesfârșit, până ajungeau s-o creadă. Avea o șansă. Din câte știa, niciun copil

nu se apropiase vreodată de Pereche. Fiul lui Marvot era fascinat de cai, dar se temea de ei. Caii simțeau frica și răspundeau agresiv.

Și Frankie se temea. Ei bine, atunci Grace trebuia să încerce să elimine acea frică sau măcar s-o reducă.

V-a ales nume. Tu ești Hope și tu ești Charlie. Nu-s foarte mărețe, dar ei i-au plăcut, și însemnau ceva pentru ea. Primul om care v-a crescut v-a dat nume? Nu cred că mi-ar fi plăcut de el. Și-a lăsat propria înverșunare să vă rănească.

Nicio reducere a violenței din comportamentul lor.

Să vorbească întruna. Orice-i trecea prin cap. Singurul lucru pe care trebuia să-l repete încontinuu era fragmentul despre Frankie. Iar și iar și iar...

– Și acum ce fac? Întrebă Frankie, în timp ce stătea în fața lui Hope. Încerc s-o mângâi?

– Numai dacă vrei să rămâi fără un deget, zâmbi Grace. Stai jos aici și vorbește-i – atâta tot. Eu am să intru în padoc cu Charlie, să văd dacă-l pot consola pentru pierderea prietenei lui.

Frankie se așeză pe podea.

– Și ce să-i zic?

– Orice vrei, răspunse Grace, pornind pe culoarul dintre boxe. De-acum, totul e numai între voi două. Eu am să revin peste câteva ore. Să nu te apropii de boxă. Dacă ai nevoie de mine, vino în padoc.

– OK.

În dimineața aceea, Frankie era foarte nesigură, își spuse Grace. Și cine-ar fi putut s-o condamne? Și ea se mișca șovăitor.

Se opri lângă gard, uitându-se la Charlie, care o privi crunt.

Ți-am spus că așa are să se întâmple. O să se întoarcă peste câteva ore. Știi că e neplăcut să te simți neputincios, dar nu va dura decât puțin timp. E nevoie ca Frankie s-o

cunoască. Omul care vă e dușman vrea să-i facă rău, și se poate salva, dacă Hope o s-o ajute. Știu că nu-ți pasă. Dar poate o să-ți pese, cândva.

Ultimele cuvinte erau cam naive. Lui Charlie nu-i păsa de ziua de mâine. Prezentul era singurul care avea importanță.

Grace deschise poarta padocului.

– Și acum, ia să vedem noi dacă mă mai urăști la fel de mult ca ieri...

Abia apucă să rostească aceste cuvinte, când o și atacă. Se feri, smucindu-se într-o parte, și sări pe gard.

Simți capul lui Charlie atingându-i în treacăt coapsele, când trecu tropotind pe lângă ea.

Dar nu se întoarse pentru a încerca s-o calce în copite. Își continuă drumul până în mijlocul padocului, țațoș, cu mândria, aroganța și sfidarea citindu-i-se în toate liniile trupului. În timp ce se întorcea, îi aruncă o privire, iar Grace aproape că-i putu recunoaște în ochi satisfacția triumfului.

Trase adânc aer în piept, încercând să-și reprime speranța și exuberanța care o străbătura, în timp ce se dădea jos de pe gard. Era prea devreme. Mult prea devreme.

Nu la fel de mult venin ca ieri. Dar mi-ai arătat categoric care mi-e locul. Acum, putem să ne calmăm și să stăm împreună fără să tot sărim așa în toate părțile? Sunt obosită. Niciunul dintre noi n-a prea dormit azi-noapte.

Se părea că nu puteau să se calmeze. Charlie se ridică pe picioarele dinapoi și o atacă din nou.

Grace sări spre gard, dar nu reuși să ajungă până sus.

O mușcă de fund, ca o ciupitură, apoi își azvârli capul în altă parte.

Al naibii ce-o mai durea! Își frecă fesa, întorcându-se încet spre afurisitul de cal.

Dumnezeule, aproape că râdea de ea!

Se juca?

Deveni rigidă, în timp ce o străbătea speranța.

Mda, acum ești fericit. N-a fost frumos. Ar trebui să te las singur. Știi că n-am s-o fac, dar ar mai trebui să știi și altceva: dacă mai faci asta, s-ar putea să nu mai fiu o tovarășă de joacă la fel de amuzantă. Nu am la fel de multă putere ca tine și pot fi rănită. Nu cred că vrei să mă scoți din joc.

Sau, poate că voia. Poate că se înșela.

Coborî încet de pe gard, cu privirea fixată prudent asupra lui Charlie.

O atacă din nou!

– Ce proastă e, spuse Guillaume. Calul o s-o omoare, și așa o să-i trebuiască.

– Taci. Marvot n-o scăpa pe Grace din privire. O observa de peste o oră. Atacurile calului, eschivele femeii, toate se compuneau aproape ca într-un balet pe viață și pe moarte. Abia în ultimele câteva minute se convinsese că baletul nu era chiar atât de mortal pe cât păruse la început. Nu e deloc proastă. Și nu cred nici c-o s-o omoare.

— A...

Marvot își privi fiul.

– Ești dezamăgit? De ce?

– Nu vreau să îmblânzească Perechea. Vreau să rămână la fel ca acum. Așa, sunt ai mei.

– N-au fost niciodată ai tăi. Ai mei sunt. Și așa cum sunt acum nu mi-s de niciun folos. Nu tolerez obiectele care nu-mi folosesc la nimic. În cele din urmă, trebuie să fie distruse.

Guillaume o privea pe Grace.

– Și ea îți folosește la ceva?

Marvot dădu din cap, privind-o cum se apropia încet de armăsar. Acesta stătea nemișcat și, de fiecare dată, o lăsa să se apropie tot mai mult, înainte de a se repezi s-o atace.

– Da, îmi folosește. Dintr-o dată chicoti, privindu-l din nou pe Guillaume. Dar nimic nu durează o veșnicie. N-am nicio îndoială că până la urmă dorința ți se va împlini.

– Cum merge? o întrebă Grace pe Frankie, intrând în grajdul răcoros.

– Nu prea bine, răspuse fetița, făcând o mutră cam abătută. Cred că nu mă bagă în seamă. Nu știu dacă mai poate și altcineva să vorbească, în afară de tine, cu caii.

– Cel puțin, se obișnuiește cu sunetul vocii tale. Ești gata de masă?

Frankie confirmă, apoi își înclină capul într-o parte, pe când se ridică în picioare.

– Pari... fericită.

Grace dădu din cap.

– Charlie a fost puțin mai receptiv decât Hope. Aveam senzația că mergeam împotmolindu-mă printr-o mlaștină, dar încet-încet tot mă îndreptam într-o anumită direcție. O strănse de umăr. Și asta-i tot ce putem spera, pentru moment. N-au trecut decât două zile. Jocul e abia la început.

– Cât timp o să... Întrerupându-se, Frankie oftă. Îmi pare rău, știu că n-ai de unde să știi. Vreau doar să se termine mai repede.

– N-am idee cât o să dureze.

Dar, nu încăpea nicio îndoială că n-avea să piardă nicio clipă, cel puțin din timpul cât stătea trează – dacă nu și atunci când ar fi trebuit să doarmă – încercând să grăbească procesul cât mai mult.

– Dar dacă te temi că te-aș sili s-o călărești pe Hope, află că asta n-o să se întâmple. Dacă fac progrese însemnate cu Charlie, Marvot va trebui să fie mulțumit cu atât.

– Și dacă n-o să fie?

Ar fi trebuit să știe că Frankie nu accepta nimic fără o discuție.

– Ne vom face griji în legătură cu asta când va veni momentul.

Fetița tăcu o clipă.

– Crezi că Jake va încerca să ne ajute? Pe Donavan l-a ajutat.

– Sunt sigură că o să încerce.

– Dar pe-aici sunt mulți oameni înarmați. O să-i fie greu, nu?

– Foarte greu.

Frankie zâmbi.

– Dar el știe toți pașii. Așa mi-ai spus.

– Cred c-ar fi mai bine să ne bazăm una pe cealaltă. Jake nu va fi decât o surpriză extraordinară, dacă reușește să ajungă la noi.

– Cred c-o să reușească, răspunse ea, așezându-se pe pat. Îi place de noi.

– Stai aici, îi spuse Grace, pornind spre ușă. Am să trimit un paznic să ne aducă mâncarea.

După ce-l trimise la bucătărie, rămase cu privirea spre Charlie, care păștea în padoc. Părea indiferent și lenes, dar Grace știa că-i simțea prezența în apropiere.

– Două ore, Charlie, șopti ea. Pregătește-te. Mă întorc.

Capul calului se ridică, dar fără să se uite la ea.

Grace privi dincolo de el, spre pădure. Curios că Frankie menționase posibilitatea venirii lui Jake. Intenționat nu mai vorbise despre el de când ajunsese acolo. Frankie era discretă, dar nu era decât un copil totuși, iar Grace nu voia s-o încarce cu conștiința faptului că, fără îndoială, Kilmer avea să figureze în orice tentativă de evadare.

Charlie necheză și porni la trap spre gard.

Grace zâmbi.

– Nu mă zori. O să ai destule ocazii, după-masă.

*

Se apropia apusul soarelui, când Frankie ieși în fugă din grajd, strigând:

– Mamă, vino repede! Se întâmplă ceva cu Hope!

Grace închise poarta și o luă la goană spre grajd.

– Acum vin. Ce-a pățit?

– Zace pe-o parte. Dintr-odată, a făcut o mutră ciudată, și-n clipa următoare a căzut la pământ.

– Și înainte de asta s-a întâmplat ceva?

– Era agitată. Se tot învârtea prin boxă și-și dădea cu botul peste burtă. Vine mânzul? Ar fi trebuit să te chem mai devreme?

– Nu, e foarte bine așa, răspunse Grace, oprindu-se în fața boxei. Oricum, n-aș fi avut ce să fac.

– Mânzul e?

– Cred că da. Am observat că ieri a avut ugerul plin toată ziua. De obicei, ăsta e un semn că se apropie fătarea.

– De ce zace pe jos?

– Probabil i s-a rupt apa. După ce i se rupe apa, iapa zace, de obicei, pe o parte, cu picioarele întinse. Se pregătește pentru fătare.

– Așa e, ar fi trebuit să-mi amintesc. Dar n-am mai văzut cum se naște un mânz de la Darling, și de-atunci au trecut trei ani.

– Nu e de mirare c-ai uitat. Aveai doar cinci ani pe atunci.

– Și acum ce facem ca s-o ajutăm?

– Eu intru în boxă. Mânzul ar trebui să apară în cel mult douăzeci de minute. Du-te la paznic și spune-i că am nevoie de o găleată cu apă caldă cu săpun, prosoape de bumbac, fâșii de pânză ca să leg placenta, și tinctură de iod doi la sută pentru ciotul ombilicului. Le-ai reținut pe toate?

Frankie dădu din cap și se repezi afară din grajd.

– OK, Hope...

Încet, Grace deschise ușa boxei.

– Nu mă placi și n-ai încredere în mine, dar acum nu ești în poziția să faci mofturi. Am venit să te ajut să-ți meargă cât mai ușor.

Hope înalță capul, privind-o cu dușmănie.

– Nu te încorda. Nu-ți face bine. Se așeză lângă ea. N-am să fac nimic până nu văd că e nevoie. Las totul în seama ta. Fă ceea ce-ți spune trupul tău să faci.

Capul lui Hope căzu pe spate, iar iapa intră în spasme; începea travaliul.

După ce trecură primele zece minute, mânzul încă nu se vedea.

– Haide, Hope, îi șopti Grace. Hai să fătăm frumos, normal. Nu sunt veterinar. Habar n-am cât de bine am să mă descurc, dacă avem probleme.

– Am adus, mamă! Frankie aducea găleaua cu apă caldă. A durat un timp. N-au înțeles de ce aveam nevoie, până când a apărut unul dintre grăjdari. Ce face?

– Bine, cred, oftă ușurată Grace. Au apărut capul și picioarele dinainte. Slavă Domnului. Intră aici, Frankie. E prea ocupată ca să-ncerce să-ți facă ceva.

– Uite capul mânzului! exclamă Frankie cu uimire. E încă în sac. N-ar fi trebuit să se rupă de-acum?

– O să se rupă într-un minut, iar mânzul va începe să respire. Dar sacul amniotic nu se rupea. Grace mai așteptă puțin, apoi spuse: OK, micuțele, ia să-ți dăm noi o mână de ajutor. Rupse cu grijă membrana, iar mânzul trase pentru prima oară aer în plămâni. Și acum, hai mai departe. Îndură-te de mămica ta...

– Nu se mișcă. A ieșit doar pe jumătate, constată Frankie, îngenunchind lângă iapă. Ce-i cu el? S-a înțepenit?

– Nu, se odihnește. Mai ții minte? De obicei, un mânz se odihnește zece, douăzeci de minute, până iese și restul. Nu trebuie să-i tăiem cordonul ombilical. Trebuie s-o lăsăm pe iapă să-l rupă singură.

– Cred că-i e destul de incomod, spuse Frankie, mângâind umărul lui Hope. O să fie bine. Imediat se termină.

Grace observă surprinsă că Hope nu reacționa agresiv la atingerea lui Frankie. Poate că era prea epuizată.

Zece minute mai târziu, mânzul ieși cu totul, după care Hope începu să se agite. Cordonul ombilical se rupse, iar Grace spuse:

– Repede, dă-mi tinctura de iod, până nu i se trezește interesul pentru mânz.

Înmuie ciotul buricului în iod, ca să se usuce, apoi fu nevoită să se dea la o parte, căci Hope începuse să-și caute progenitura.

– Hai, Frankie, să ieșim de-aici. E timpul să-și formeze legătura.

– E un băiat! Nu-i așa că-i super? Am terminat?

– Așteptăm să elimine și placenta, dar asta poate să dureze până la trei ore. Închise ușa boxei. Acum, totul depinde de mânz și de Hope.

– Ce drăgălaș e! se rezemă Frankie de ușa boxei, cu privirea spre iapă și mânz. Uite, îl linge.

Hope mângâia încet mânzul cu botul, fără a încerca să se ridice.

– Legătura, zâmbi Grace, privindu-i.

Nimic nu era mai deșirat, mai dizgrațios și mai totalmente adorabil decât un mânz nou-născut. Din când în când, afurisitul se întorcea pe burtă și încerca să se ridice în picioare.

– Supraveghează-i un minut, până-l sun pe Marvot. Când iapa de hotărâște să se ridice, trebuie să avem grijă să nu-l calce în picioare.

– O să fiu atentă.

Grace clătină din cap. Se vedea clar că Frankie era înnebunită după mânz – și cine-ar fi putut să i-o reproșeze?

Luă receptorul telefonului interior și formă numărul casei.

– Ți așteptam telefonul, spuse Marvot. Sper că iapa e sănătoasă, da?

– Da, și mânzul la fel. Am nevoie de ivermectin, de la veterinar, până mâine-dimineață cel mai târziu. E necesar pentru ca iapa să nu facă paraziți intestinali, după fătare.

– Am să trimit după el.

Și închise.

Grace puse receptorul la loc în furcă și reveni la iapă. Hope stătea în picioare, iar mânzul încerca stângaci să sugă.

– Îl putem ajuta? întrebă Frankie. Doar la început?

– Nu, o să învețe singur. Îi puse o mână pe umăr. Minunat, nu-i așa?

Frankie dădu din cap.

– O minunăție. Dar e atât de mic... Pot să am grijă de el, mamă? Când n-ai nevoie de mine să fac altceva?

– Excelentă idee. Îi va dovedi lui Marvot că și tu ești de valoare. S-ar putea chiar să te ajute să te apropii de Hope. Acum pare destul de blândă.

– M-am gândit la un nume pentru el. Cum ți se pare Maestro?

– E un nume destul de măreț pentru un micuț ca el.

– Dar îmi dau seama încă de pe-acum vă va ajunge deosebit. Uită-te cum își ține capul sus. Are un soi de... fler...

Și cum putea Frankie să vadă asta la un mânz născut doar de câteva minute?

– Atunci, Maestro e un nume excelent.

Își strânse fiica de umăr și se întoarse iar spre ușă.

– Vin imediat. Mă duc până în padoc.

Frankie dădu din cap, fără să scape mânzul din privire.

Peste câteva momente, Grace se rezemă de gardul padocului.

Ești tată, Charlie. E cel mai drăgălaș mânz din câți am văzut, iar Frankie e îndrăgostită de el. Mă întreb ce vei simți tu când ai să-l vezi...

*

– Vreo veste de la șeicul ăla al tău? întrebă Donavan, când Kilmer răspuse la telefon.

– Nu e șeicul meu. E independent al naibii și m-a lăsat să aștept șase afurisite de zile.

– Niciun răspuns?

– Nici măcar o sprânceană nu i-a tresărit, ca să-mi dea vreun semn. Făcu o pauză. Acolo cum merge treaba?

– La fel ca ieri. Sau, mă rog, poate nu chiar la fel. Unul dintre cai a lăsat-o pe Grace să-l mângâie, azi după-amiază.

– Fir-aș al dracu'... Care?

– Nu știu. De la distanța asta nu pot să-i deosebesc. În fiecare zi îi desparte pentru câteva ore, iar seara îi lasă împreună.

– Pe Frankie ai văzut-o?

– Numai de vreo două ori, în ultimele câteva zile. Stă tot timpul în grajd cu mânzul, în afară de momentele când îl aduc afară în padoc. Dar arată bine.

– Și Grace?

– Pare să mai fi slăbit puțin. Nu m-ar mira, dacă stau să mă gândesc că lucrează cu calul ăla din zori și până-n asfințit. Tăcu un moment. Nu mă aveai aici acum nouă ani, când lucra cu Perechea. E extraordinară. Cred că-i citește gândurile.

– Să nu-i spui asta. O enervează foarte tare orice comparație cu ăia care vorbesc cu caii.

– Totuși, e fascinant să mă uit la ea. În jumătate din timp, cred că o s-o calce-n picioare, iar în cealaltă jumătate mă întreb de ce nu se grăbește și nu încearcă să-l călărească mai repede.

– Atât de aproape a ajuns?

– Destul de aproape ca să-ți spun să-ți pui fundul la treabă. Mi-ai spus că Marvot nu va aștepta decât până când caii vor putea fi călăriți, ca să-i ducă-n Sahara. În fiecare zi vine să vadă ce progrese au mai făcut.

– Se poartă bine cu Grace și Frankie?

– Din câte pot eu să văd, da. Paznicii le aduc mâncare și păstrează distanța. Dar au în jur destule gărzi ca să păzească până și bijuteriile coroanei. Ai avut dreptate, va fi greu ca toți dracii să le scoatem de-acolo.

– Atunci va trebui s-o facem în deșert.

– Așa zic și eu.

– Tu cum te mai simți?

– Aproape perfect. Tot zăcutul ăsta pe jos, cu ochii spre El Tariq, e o cură de odihnă ideală. Mă mănâncă palmele după puțină acțiune.

– Presimt că va începe destul de curând. Nu mai pot aștepta. Voi încerca să aprind un foc sub fundul șeicului. Imediat ce obțin un răspuns clar, vin acolo și-ți iau locul. Te sun mâine, mai spuse Kilmer și închise.

Rahat. Fierbea tot de frustrare. Dacă Grace se apropia de momentul când avea să poată călări calul, însemna că Marvot putea porni spre deșert oricând.

Traversă cu pași mari tabăra și intră în cortul șeicului.

– OK, pân-aici. M-am săturat de toate aerele astea impenetrabile. Am nevoie de un răspuns.

– Ai înțeles greșit, zâmbi șeicul. Orientalii sunt cei care ar trebui să fie impenetrabili, nu noi. Și nu ești deloc curtenitor. La urma urmei, tu ești cel care mi-a cerut mie o favoare.

– Da sau nu?

– Ești încordat. Ai nevoie de o femeie? Voi aranja. Fatima s-a simțit foarte bine cu tine, când ai fost aici data trecută. Mi-a spus că oricând mai...

– N-am nevoie de nicio femeie. Răspunde-mi.

Zâmbetul șeicului se lăți și mai mult.

– Te-ai enervat. Nu făceam decât să-ți dau un exemplu de curtoazie. E clar că ai nevoie de el.

– Timpul trece. L-am lăsat pe prietenul meu să-mi țină locul la El Tariq. Trebuie să fiu acolo.

– M-am gândit la asta, spuse șeicul. Nu e o problemă ușor de rezolvat. Să-mi risc oamenii, doar pentru a satisface dorința de răzbunare a cuiva? Sau să stau la locul meu și să mă uit cum Marvot trece peste tine și obține ceea ce vrea?

– Dacă nu te hotărăști, n-o să mai ai de ales.

– A, dar m-am hotărât. Mă tem că nu sunt un conducător atât de responsabil pe cât aș putea fi.

– Iar asta înseamnă?

– Păi, înseamnă c-am să-l rad pe nemernic.

Armăsarul stătea drept și nemișcat în padoc, privind-o. Lumina lunii îi arginta părul, și arăta ca un animal dintr-o lume a legendelor și a vrăjitoriei. Grace simțea cum o străbătea emoția, în timp ce mâinile i se strângeau pe stinghia de sus a gardului. Charlie nu era o făptură de legendă. Era un cal în carne și oase, și curând avea să vadă dacă propriile ei oase și carnea aveau să supraviețuiască întâlnirii cu el.

În câteva minute o aduc afară pe Hope să te vadă. De când s-a născut Maestro, a început s-o placă pe Frankie. Vede cât de bună și iubitoare e cu mînzul. Și știe că fiica mea nu o pune în niciun pericol. La fel cum și tu știi că eu nu reprezint niciun pericol pentru tine.

Măine am să te încalec. Nu de dimineață. Va fi seara, cam pe la ora asta. Nu vreau ca dușmanul nostru să fie prin preajmă când am s-o fac. N-am să-ți pun șaua, fiindcă știu că asta ți-ar răni mândria și ți-ar aminti de toți ceilalți oameni care te-au rănit. Va fi cu atât mai greu pentru mine, să te călăresc pe deșelate. Poți să mă arunci și, dacă nu mă mișc destul de repede, să mă omori. Dacă vrei s-o faci. Sper să nu vrei.

– Mamă, e timpul? Frankie apăruse lângă ea. Hope începe să se agite.

– Da, e timpul. Deschide ușa boxei. Coborî de pe gard și deblocă poarta. Să-i lăsăm să stea împreună.

Un moment mai târziu, o privi pe Hope cum năvălea în padoc, unde Charlie o întâmpina vesel. În asemenea momente, termenul *Perechea* dobânda un nou înțeles. În seara asta îi era ușor să uite de brutalitatea și sălbăticia pe care cei doi cai le manifestaseră de-a lungul anilor. Afecțiunea dintre iapă și armăsar era evidentă. Doi împotriva lumii întregi...

Ceva asemenea legăturii dintre ea și Frankie.

Închise poarta. *Mâine, Charlie.*

Mă duc în padoc, Frankie, spuse Grace. Să ai grijă de mânz și de Hope.

– Să nu-i aduc și pe Hope și pe Maestro în padoc?

– Nu, și nici pe Hope să n-o trimiți decât dacă-ți spun eu.

– Nu pot să vin și eu cu tine pentru câtva timp? În clipa următoare, îi văzu expresia feței și se încordă. Ai s-o faci, șopti ea. În seara asta?

– Am să încerc. Dacă-am s-o fac într-adevăr sau nu, depinde de Charlie.

– Vreau să vin și eu să mă uit.

– Mai bine nu. S-ar putea să sfârșesc grămadă la pământ.

– Te-am mai văzut aruncată de pe cal. Buzele lui Frankie tremurau. Nu de-asta nu vrei să mă uit, așa-i?

Grace ezită.

– Da, nu ăsta e adevăratul motiv.

– Ți-e teamă că Charlie s-ar putea să-ți facă ceva.

– E o posibilitate.

– Atunci, n-o face.

– Frankie...

– Așteaptă până ești sigură de el.

– S-ar putea să nu fiu niciodată sigură de el, decât după ce reușesc. În ultimele trei zile am făcut progrese, dar cine știe dacă sunt de ajuns?

Frankie își strânse fălcile.

– Am să fiu și eu acolo. S-ar putea să ai nevoie de mine.
Grace o privi un moment, apoi o cuprinse scurt în brațe.

– Dacă mă aruncă, să nu intri în padoc. Paznicii au să vadă și vor veni să mă scoată. Marvot nu vrea să mi se întâmple nimic.

Spera din tot sufletul să fie așa. Toți cei de-acolo erau îngroziți de Pereche și se putea să târăgăneze până era prea târziu.

– Dar nu vreau să te fac să crezi că se va întâmpla asta.
cred că n-am să pătesc nimic.

Frankie trase adânc aer în piept și se întoarse spre ușă.

– Atunci, hai să mergem și s-o facem.

– Fir-ar a naibii de treabă! murmură Kilmer.

Își schimbă poziția pe ramura copacului, strângând și mai tare în mână binoclul cu infraroșii.

Avea s-o facă.

În timp ce mergea spre armăsar, i se simțea tensiunea în tot trupul, o anume elasticitate a pașilor, ca și cum ar fi mers pe un teren minat.

Iar dacă ajungea în spinarea armăsarului, era foarte posibil ca efectul să fie la fel de exploziv.

Se opri în fața lui, vorbindu-i.

Armăsarul nu se mișca.

Porni încet într-o parte, pentru a sta lângă el, vorbindu-i mai departe.

Iisuse, era nebună. Calul nu era nici măcar înșeuat.

Acum stătea alături, ridicând mâinile pentru a-l lua de coamă, vorbind, vorbind, vorbind...

Kilmer vedea gărzile adunându-se lângă gard, privind.

Opriți-o, fir-ați ai dracu' să...

Era călare pe el!

Calul stătea absolut încremenit.

Grace se aplecă înainte, iar Kilmer îi văzu buzele mișcându-se.

Un minut.

Două minute.

Trei minute.

Apoi armăsarul explodează, învârtindu-se într-o serie de smucituri care o răsuceau pe Grace ca pe o păpușă.

Și zbură, căzând în țărână. Deasupra ei, calul se ridică în două picioare.

Kilmer își înhăță pușca. Probabil era prea departe, dar poate că împușcătura avea să...

Grace o auzi pe Frankie țipând, când copitele lui Charlie căzură la doar câțiva centimetri de capul ei.

Se rostogoli într-o parte, dar Charlie se cabra din nou. Lovind și mai aproape, de astă dată.

Dar tot fără s-o atingă...

– Mamă!

Iar se ridică. Grace se mișcă înnebunită, vrând să se dea la o parte.

Apoi se opri, încremenind, când îi veni o idee.

Blufezi. OK, descarcă-te. Am făcut ce-a trebuit să fac, iar acum îmi arăți că nu-ți place. Dar nici nu-ți displăce chiar atât de tare încât să mă omori.

Cu coada ochiului, văzu poarta deschizându-se. Gărzile.

– Nu! Nu intrați. E-n regulă.

Făcu un efort să zacă nemișcată, în timp ce armăsarul se ridică iar pe picioarele dinapoi. Hristoase, era nebună. Copitele alea îi puteau sfărâma craniul într-o clipă.

Bulgări de țărână îi zburară în față, când copitele izbiră iar pământul.

Cu un nechezat furios, calul se răsuci în loc și porni la galop prin ocol.

Se terminase.

Pentru moment.

Încet, Grace se ridică în picioare și porni spre el. Avea dureri de la căzătură și tremura de pe urma reacției. N-o lua în seamă. Sosise momentul socotelilor. Nu putea să se oprească până n-o accepta.

Ne așteaptă o noapte lungă, Charlie.

Stai pe el.

De două ori în jurul padocului.

Știe ce obosită ești.

Știi și tu ce obosit e.

Lumina cenușie a zorilor se infiltra printre copaci, iar Grace vedea fața palidă a lui Frankie, în timp ce trecea pe lângă ea.

Ar fi trebuit s-o trimită la culcare de câteva ore. Dar se temuse să lase armăsarul singur fie și doar un minut.

Încă două ture și gata, OK?

Charlie grăbi pasul și, o clipă, Grace crezu că avea să se repeadă în gard, așa cum făcuse de nenumărate ori în noaptea aceea.

Încetini din nou.

O tură.

Era amețită de oboseală. Nu te moleși. Ține-ți spatele drept.

Te rog, nu te scutura, Charlie. Ne-ar fi prea greu, la amândoi. Aproape am reușit. O să ne oprim când ajungem la Frankie. Atunci am să mă dau jos, și ne vom putea odihni amândoi. Data viitoare va fi mai ușor. Vei ști că n-am să-ți fac niciun rău. Și eu voi ști că n-ai să-mi faci... prea mult rău. Treaba asta cu călăria n-o să se întâmple prea des, dar va trebui să mă lași s-o fac, atunci când am nevoie. Crede-mă, fie și-a fost mai ușor decât mie.

Dumnezeu îi era martor să spunea adevărul.

Frankie era chiar în fața ei, șezând pe gard.

Îi făcu din mers cu mâna.

Am reușit, Charlie.

Se lăsă să alunece de pe cal și se ținu de coama lui, când genunchii i se îndoiră.

Spre surprinderea ei, armăsarul nu se mișcă până când Grace nu-și regăsi echilibrul. Apoi, în timp ce ea pornea clătînându-se spre poartă, se întoarse și plecă la trap.

Frankie deschidea poarta, aruncându-se în brațele lui Grace.

– Trebuia să aștepti, murmură ea, strângând-o ca într-o menghină. Mi-a fost așa de frică... Trebuia să mai aștepti...

– Nu puteam să mai aștept, răspunse ea, trecându-și cu blândețe degetele prin buclele lui Frankie. Sosise momentul.

– A durat așa de *mult*...

– Nu-l puteam părăsi. Ar fi trebuit ca mâine să iau totul de la început. Aruncă o privire spre cerul care se lumina. Adică, azi...

– Bună treabă.

Grace deveni rigidă, apoi se întoarse spre Marvot.

– Așa crezi?

– Exceptională. Se uita la ea cu admirație rece. Arăți cam șifonată, dar sunt impresionat.

– N-am încercat să te impresionez. Nici măcar nu știam că ești aici.

– Abia acum câteva ore am venit. Uneori, oamenii mei sunt foarte proști. N-au vrut să mă trezească. Zâmbi. Dar spectacolul ăsta a meritat lipsa de somn. Chiar nu eram sigur dacă-l puteai îmblânzi sau nu.

– Nici nu l-am îmblânzit. Nu cred că ar putea cineva s-o facă. N-am reușit decât să ajung la o înțelegere cu el.

– Merge și așa. Îl poți călări?

Dădu din cap.

– Nu sunt sigură, dar cred c-o să mă lase să stau în spatele lui. Dacă-i pot spune unde să se ducă, și el să fie atent? Cam improbabil.

– Nici chiar dacă folosești o zăbală?

– N-am să folosesc zăbale. I-am văzut gura. Cei care au încercat să-l îmblânzească ar merita să fie împușcați.

Marvot ridică din umeri.

– S-a vindecat. A trebuit să încerc toate metodele. Doar o dată s-a întâmplat. Era evident că nu mergea, iar armăsarul ar fi murit înainte de a se supune.

Ticălosul.

– Cu excepția ta, înclină el capul. Te felicit. Și mă mai felicit și pe mine însumi, pentru inteligența ideii de a te aduce aici. Nu e cu adevărat necesar ca armăsarul să-ți execute ordinele. Vrea doar să te conducă. Ochii i se îngustară, privind-o atent. Văd că nu ești surprinsă. Când Kilmer a furat harta, m-am gândit că probabil avea idee de ce era Perechea atât de importantă. Sunt sigur că a fost foarte dezamăgit când a văzut că e atât de vagă.

– Sunt surprinsă numai că încă mai crezi că Perechea te-ar putea duce la motor. Sunt doar niște cai.

– Cred în puterea răzbunării, iar Burton voia să se răzbune. Îmi pot imagina ce plăcere răutăcioasă a simțit când m-a lăsat să fur cheia, după ce se asigurase că se va rupe în broască. Se întoarse să plece. Dar am avut răbdare, iar acum îmi voi primi răsplata. Măine plecăm în Sahara.

– Nu, spuse ea. Mai dă-mi o zi.

O privi peste umăr.

– Tragi de timp?

– Trebuie să fii sigură de armăsar.

Marvot ridică din umeri.

– O zi.

– Și luăm și iapa?

– Firește. Am încercat să-i despart înainte, când i-am dus la oază. Nu merge. Nu se clintesc din ocol. Cel puțin, când sunt împreună, ne lasă să-i ducem în deșert.

– Și mânzul.

– Nu e necesar.

– Ba e foarte necesar. Suge, și s-ar îmbolnăvi.

– Puțin îmi pasă.

– Dacă-i iei mânzul, iapa se va tulbura, iar asta îl va tulbura și pe armăsar.

Privirea lui se îndreptă spre Frankie.

– Ești sigură că iapa e cea care se va tulbura?

Nu-i răspunse.

– Ia și mânzul.

– Și dacă o lăsăm pe fiica ta aici, ca să aibă grijă de mânz?

– Nu!

Marvot zâmbi.

– Dă-mi un singur motiv de a lua și fata.

– Vrei să mă concentrez ca să determin caii să facă ceea ce vrei tu. Nu i-aș putea convinge, dacă sunt îngrijorată din cauza lui Frankie.

– Subțire, subțire de tot. Dar vom lua și fata. S-ar putea să am nevoie de ea la fața locului, ca să te stimulez.

– Și mânzul? întrebă Frankie.

Marvot ridică din umeri.

– S-ar putea să fie ceva adevărat în ceea ce spune mama ta. Nu vreau ca nimic să perturbe posibilitatea pe care o întrezăresc în sfârșit. Poate să vină.

Grace îl privi cum se îndepărta. Obținuse ceea ce voia, iar asta era foarte bine, dar nu reușea să alunge fiorul înghețat care o cuprinsese pe neașteptate. Când ajungea în oază, acela avea să fie semnalul de începere a acțiunii. Aici, Kilmer nu avea nicio posibilitate să intervină, dar când soseau în Sahara urma să fie nevoit să încerce.

– De ce te încrunți? o întrebă Frankie. Am reușit să-l luăm cu noi pe Maestro.

– Cred că sunt cam obosită. Și tu trebuie să fii obosită, adăugă Grace, pornind spre grajd. Să vedem dacă apucăm să dormim câteva ore, înainte de a ne începe ziua.

– Mai întâi, trebuie să văd ce fac Hope și Maestro, spuse Frankie, alergând pe lângă ea. Ne vedem în câteva minute.

Grace nu se grăbi s-o urmeze. Era înțepenită, încolțită de dureri și frântă de oboseală. Poate-ar fi fost mai bine s-o lase pe Frankie să rămână acolo. Odată ce ajungeau la oază, avea să nimerească în toiul acțiunii. S-ar fi putut baza pe Kilmer să aleagă un om capabil s-o protejeze aici, la El Tariq.

Ce-i tot trecea prin cap? Și-ar fi ieșit din minți, dacă risca s-o lase pe Frankie în seama altcuiva. Un singur telefon de la Marvot, și-ar fi putut să moară.

Nu, nicio variantă nu era bună. Nu-i rămânea decât să aleagă răul cel mai mic.

Hristoase, îl treceau nădușelile.

Și-i venea rău de la stomac.

Kilmer își rezemă obrazul de ramură și închise ochii. Fusese o noapte infernală. Probabil urma să aibă coșmaruri cu armăsarul ăla ridicându-și copitele deasupra trupului căzut al lui Grace.

Brusc, îl străbătu o străfulgerare de furie. De ce dracu' nu se lăsase păgubașă? Ce idioțenie o îndemnase să se tot țină după el?

Îi venea s-o omoare.

Și-i mai venea și s-o strângă la piept și s-o apere de toți armășarii nebuni și de ucigașii ca Marvot și toată lumea asta blestemată.

Și mai voia și să-i spună cât de mândru era de ea.

Și mai mult decât orice voia să se poată stăpâni, să nu se ducă la ferma de cai ca s-o ia și să distrugă toată izbânda pentru care luptase ea o noapte întreagă.

*

– Mamă, ești OK? E zece.

Încet, Grace deschise ochii, pentru a vedea deasupra ei fața îngrijorată a lui Frankie.

– Zece...? Se ridică în capul oaselor, scuturând din cap ca să se dezmeticească. Îmi pare rău. Se pare că am fost mai obosită decât crezusem. Tu când te-ai sculat?

– Acum două ore. Am văzut de mînz, și pe urmă m-am întors aici. Credeam că aveai să te trezești și tu, imediat.

– Vin acum... Dumnezeu, toate încheieturile-i erau înțepenite. Nu știa dacă aveau s-o țină picioarele până la duș, în timp ce pleca șonticăind într-acolo. Trebuie să mă spăl, și pe urmă să mănânc ceva. Când am ajuns aici, am căzut de pe picioare. Vrei să cauți în rucsac și să-mi aduci ceva să iau pe mine?

– Sigur. Ceva anume?

– Niște blugi. Intră în cabina dușului și începu să se dezbrace. Și cămașa kaki.

– Poartă cămașa kaki, îi spuse Kilmer lui Donovan, la telefon. Asta înseamnă că încearcă să ne anunțe apropierea unei schimbări.

– Ce fel de schimbare? întrebă Donovan. După o clipă, adăugă: Încearcă să evadeze?

– N-aș crede. Sunt prea multe gărzi care patrulează prin jurul ei. Nu, cred că pleacă și pornesc spre tine.

– De ce-ar... Dumnezeu, a călărit armăsarul?

– Azi-noapte.

– Fir-aș al dracu'! Ce-aș mai vrea să fi fost și eu acolo!

– Și eu. Era cât pe ce să mor. I-a luat aproape toată noaptea.

– Să fiu al naibii, să știi că sunt mândru de ea.

– Încearcă să ne dea un avertisment. Nu-l lăsa să se piardă.

Pregătește totul acolo. Vin și eu imediat ce mă conving să se îndreaptă spre oază.

– Voi fi gata cât pot de repede.

Și închise.

Kilmer își băgă telefonul în buzunar și ridică iar binoclul la ochi. Grace era în padoc, iar interacțiunea dintre ea și armăsar părea s-o repete pe cea din noaptea trecută.

Nu, nu tocmai... O lăsa să-l încalece.

Stătu în spinarea lui doar câteva minute, apoi descălecă. Plecă de lângă el și se urcă pe gard, vorbindu-i.

Peste cincisprezece minute, se duse iar la el și-l încălecă din nou.

Să fiu al naibii, să știi că sunt mândru de ea, îi reveniră în minte cuvintele lui Donovan.

Nu putea fi mai mândru decât Kilmer. Acum, că o parte din teroarea interacțiunii dintre armăsar și Grace scădea, putea lăsa să iasă în avanscenă mândria feroce. Era puternică, deșteaptă și curajoasă. Ce mai femeie...

Femeia lui.

A lui? Dacă Grace i-ar fi putut citi gândurile în acel moment, probabil, i-ar fi tăiat fuduliile. Și totuși, nu putea izgoni acel sentiment posesiv pe care îl simțea pentru ea. Participase și el la crearea femeii care era acum. Cu nouă ani în urmă, o învățase lucruri pe care nu le știa, însă nici nu avea idee cât de multe îl învățase și ea, în schimb.

Destul. Oricât de mult ar fi vrut să-și revendice un rol în făurirea excepționalei persoane care era Grace Archer, în ultimă instanță, ea nu-și aparținea decât sieși.

Iar el trebuia să se asigure că acea femeie și fiica lui aveau să rămână în viață pe parcursul următoarelor câteva zile.

– Au ajuns la oază în dimineața asta, la ora patru. Șeicul făcu o mutră. Cu o caravană de mașini de teren, trailere pentru cai și camioane pline cu armata particulară a lui Marvot. E ca

o pată în peisaj. Mai ții minte când ți-am spus că suntem împinși afară din habitatul nostru? La așa ceva mă aștept peste tot în deșert, în următorii câțiva ani.

– Poate că n-o fi tocmai așa, spuse Kilmer. Marvot e un criminal, care-și croiește drum prin viață cu bocancii. Ceilalți trebuie să fie mai puțin agresivi.

– Dar intruziunea va exista, totuși. Și întotdeauna vor fi unii ca Marvot în lume, la fel cum întotdeauna va exista răul, ca să contrabalanseze binele. Șeicul desfășură o hartă pe masa acoperită cu piele roasă. A trimis deja santinele pentru a încerca să localizeze pe oricine ar putea să-i stea în drum, spuse el, strângând din buze. De parcă ar putea să ne găsească, atunci când nu vrem să fim găsiți. Noi cunoaștem deșertul ăsta. Dar ridicăm tabăra într-o oră, așa că hai să ne grăbim. Arată un punct pe hartă. Asta-i oaza. E cea pe care Marvot o folosește ca bază tot timpul. Prima oară când a început să aducă aici caii, a pus să i se construiască un ocol și un șopron. La tabără mai sunt și câteva corturi mari, dar Marvot locuiește într-o rulotă cu aer condiționat de toată frumusețea. Înfipte degetul într-un loc din centrul taberei. Aici.

– Și înconjurat de armata pe care ai menționat-o. Câți sunt?

– Omul meu a numărat douăzeci și șapte. Unde-i harta pe care ai furat-o de la Marvot?

Kilmer scoase punga din buzunar și dădu la iveală harta, desfăcând-o lângă cea a șeicului.

– Unde se duce Marvot, de obicei, când scoate Perechea în deșert?

Șeicul îi arată un cvadrat de pe hartă.

– Aici. Sunt mai mult dune, cu excepția unui mic sat părăsit. Dar, la două mile spre nord, începi să dai peste poalele colinelor din jurul Munților Atlas. Indică un alt loc pe hartă. În sat e apă, așa că Grace a ta s-ar putea opri să adape caii. Cu

un zâmbet strâmb, comentă: Căi ar trebui să se simtă ca acasă în sat. Acolo erau dați jos din trailere și acolo stăteau. Marvot nu-i putea face să se clinească din loc.

– Există vreo posibilitate ca motorul să fie ascuns în sat?

– Nu. Marvot a întors tot satul pe dos, căutându-l. Perechea era pur și simplu prea încăpățanată ca să se urnească.

– Sau prea bine dresată.

Șeicul ridică din umeri.

– Se poate și asta. Burton era pe deplin fanatic în legătură cu dresajul Perechii. I-a luat cu el timp de șapte luni și nu știu ce le-a făcut. Strânse din buze. Sau, poate că nu vreau să știu. Dar erau complet ascultători cu el, când i-a adus înapoi în tabără.

– Nu sunt sigur că le era mult mai bine cu el decât le e cu Marvot, spuse Kilmer, aruncând o privire spre satul de pe hartă. E pe-aici vreun loc unde să putem aranja o întâlnire cu Grace?

– Sunt câteva. Dar Marvot își va trimite oamenii înainte, în cercetare. Așa face întotdeauna.

– Putem să-i evităm. Atâta vreme cât nu umblă nedezipiți de Grace...

– Numai dacă Marvot vrea să piardă orice șanse ca Perechea să coopereze. A adus-o tocmai aici, deoarece căii erau foarte irascibili în compania oamenilor lui. Putem spera că, în atâția ani, a învățat lecția. Șeicul făcu o pauză. Dar va fi urmărită tot timpul, de la distanță. Binocluri, telescoape... Va fi ca o insectă sub microscop. Dacă dispare un minut, Marvot va și porni după ea. Adu un elicopter, și-ai să te trezești cu toată armata lui pe cap.

– Știu. S-ar putea să fiu nevoit să-i atac tabăra de bază. Știi cumva unde le ține pe Grace și Frankie?

– Într-un cort, la marginea oazei. Un cort foarte bine păzit. Și știi ce se va întâmpla dacă Marvot bănuiește c-o s-o piardă pe Grace?

– Știu. N-o să se întâmple.

– La fel am spus și eu, când Marvot mi-a devastat tabăra și mi-a omorât dresorul.

– N-o să se întâmple, repetă Kilmer. Grace și Frankie trebuie să fie plecate din oază când va avea loc atacul.

– De acord. Așezându-se, șeicul privi gânditor harta. Nu-i deloc ușor. Însă s-ar putea să existe o cale...

– Care?

– Lasă-mă să mă consult cu Hassan. Mi-a dat o veste interesantă, azi-dimineață.

– Ce veste?

– La un moment dat, în următoarele câteva zile, va începe un sirocco. S-ar putea să reușim să profităm de el.

– O furtună de nisip? De unde naiba știe? Furtunile de nisip sunt imprevizibile ca toți dracii.

– Cunoaște deșertul ăsta. Are optzeci și nouă de ani și a trăit aici din ziua în care s-a născut. O furtună de nisip e o mare primejdie pentru tribul meu. Trebuie să știm când ne putem deplasa în siguranță. Hassan nu greșește prea des.

– Dar, uneori, i se mai întâmplă și lui?

– Se mai întâmplă. Nu e profet, în fond. Nu poate decât s-o simtă că vine, s-o miroasă... Ridică din sprâncene. Nu te surprinde?

– Nu. Și Grace are instinctul ăsta. Mereu putea să prevadă când venea ploaia.

– Cred c-o să-mi placă Grace asta a ta, zâmbi șeicul. Atunci, te va crede când ai să-i spui că va avea acoperire, dacă reușește s-o scoată pe fiica ta din tabără?

– Îi poți transmite un mesaj?

Șeicul clătină din cap.

– Nu-i voi spune niciunui dintre oamenii mei să intre în tabăra lui Marvot și să ia legătura cu ea. Asta depinde numai de tine.

– Poți măcar să-mi spui când ar trebui să începă furtuna aia de nisip?

– Crede că poimăine, cel mai probabil. De obicei, Hassan știe mai multe chiar cu o zi înainte.

– Asta-i încurajator. Și cum ar putea Grace să-l amâne pe Marvot, până va fi Hassan sigur că începe?

– Asta iar e problema ta. Iar o femeie care poate spune când o să plouă ar trebui să fie destul de deșteaptă ca să țină în loc un broscoi râios ca Marvot.

– Nici el nu-i prost.

– Adevărat... Tăcu o clipă. Uite cum facem. Am să-i trimit diseară lui Marvot o diversiune, dacă vrei ca ei să-i parvină niște informații.

– Cum?

– Din când în când, prin oază trei caravane comerciale. L-au mai vizitat pe Marvot și înainte, când era aici. N-o să fie prea suspect, dacă apare o caravană mică. Îți voi da câteva instrucțiuni și hainele potrivite, ca să te poți amesteca printre ei. N-o să ai la dispoziție mult timp, înainte ca Marvot să-i alunge, dar s-ar putea să fie de ajuns. Bătu iar cu degetul în cortul indicat pe hartă. Și nu uita garda de la cortul ei.

– Imposibil s-o uit. Kilmer se întoarce spre intrarea cortului. Și ți-aș fi recunoscător dacă ai insista ca Hassan să restrângă cât mai mult intervalul ăla de probabilitate. Nu mi-ai dat prea multe informații utile pe care să i le transmit lui Grace.

– Kilmer.

– Ce?

– N-ai menționat motorul. Ai renunțat la el?

– Pe dracu', cum să renunț? N-am să-l las pe Marvot să pună mâna pe nimic din ceea ce-și dorește, declară el repezit. Dar nu voi risca viața lui Grace și a lui Frankie, ca să i-l iau. Există oricând și o altă zi.

– Foarte înțelept. Sper să le salvezi cu bine din mâinile lui Marvot. Și mai sper și să-ți găsești motorul.

– Fiindcă nu-ți place cartelul petrolului?

– Parțial. Pune-o pe Fatima să-ți coloreze fața și trupul mâine, înainte de a te îmbrăca, îi mai spuse șeicul, zâmbind. O să-i facă mare plăcere.

– Mi le fac singur, replică Kilmer, ieșind din cort.

La vederea lui, Donavan se îndreptă de spate.

– Când plecăm? Ce fel de ajutor primim de la el?

– Nu al naibii de mult. Cred că putem conta pe el, la nevoie. Până nu începem ofensiva, nu riscă pe nimeni. Se strâmbă. Dar îmi pune la dispoziție serviciile meteorologului tribului. Deci, cred că n-ar trebui să mă plâng.

– Meteorolog?

– Am să-ți explic în drum spre cortul meu. Ridică privirea spre cer. Era limpede precum cristalul și presărat cu stele. Nici urmă de nor sau de vreo turbulență. Mă rog la toți sfinții ca acest Hassan să fie la fel de bun ca și Grace la prezicerea vremii...

Charlie încearcă să dărâme țarul! anunță Frankie, alergând în cort. Și mânzul e speriat, mamă.

– Vin imediat.

Grace aruncă prosopul de vase și ieși în fugă.

Frankie avea dreptate. Charlie se zbuciuma de furie, lovind cu copitele în barele de lemn. Una se rupsesse deja, iar iapa începea să se agite și ea. Într-o clipă, avea să se alătore jocului distrugerii.

– Oprește-l! Marvot venea și el grăbit spre ocol. O să se rănească. Nu mi-am dat atâtea osteneală doar ca acum să-și rupă un picior.

– Îmi crește inima când văd câtă considerație ai, răspunse Grace, care dezlega deja poarta. Am să-l opresc. Nu-ți lăsa oamenii să se apropie de el. Probabil crede că a fost trădat. Recunoaște locul ăsta. Mi-am dat seama, când l-am coborât din trailer.

Încă o scândură se rupse, lovită de copita lui Charlie.

Termină. Nu mă ajuți deloc, Charlie. Nu e ceea ce crezi. Nimeni n-o să-ți facă vreun rău, nici ție, nici lui Hope sau mânzului. Trebuie să ne prefacem că le jucăm jocul, o vreme. O să fie pentru ultima oară, îți promit.

O altă scândură se frânse.

Charlie...

Intră în ocol și porni spre el. Cu ochii scânteindu-i înnebuniți, armăsarul se ridică pe picioarele dinapoi. Și o luă la fugă spre ea.

Grace se opri, așteptând.

Charlie coti în ultima clipă.

Îți promit, Charlie. Dă-mi doar o șansă. Putem rezolva totul împreună.

Calul o luă la fugă spre locul unde stătea Marvot, dincolo de gard.

Marvot făcu involuntar un pas înapoi, când Charlie se opri, derapând.

Grace își stăpâni un zâmbet.

Bravo ție. Măcar știi care-i ținta. Acum, calmează-te și te odihnește puțin. S-ar putea să avem nevoie.

Charlie mai dădu cu copita într-o scândură, apoi porni la trap spre latura opusă a țarcului.

Bine. Dar să nu omori niciun grăjdar în timp ce încearcă să repare ocolul. Nu vreau să încerce vreunul dintre ei să vă facă rău niciunui dintre voi. Oi fi tu puternic, dar mînzul e slab.

Se întoarse și ieși din țarc.

– Măine va trebui să faci mai mult de-atât, remarcă Marvot. N-ai fost prea autoritară.

– Nu ești mort, așa-i? Se juca doar cu tine. Legă poarta la loc. Măine? Pornim de dimineață?

– Nu mai avem niciun motiv să așteptăm.

– Caii au nevoie de odihnă. Sunt stresati.

– Au să supraviețuiască, aruncă el peste umăr, întorcându-se să plece. Juriul e încă retras pentru deliberare, în legătură cu tine și fiica ta.

Grace se uită după el în timp ce mergea spre rulota lui. Juriul nu mai delibera nimic. Marvot se hotărâse deja, când le adusese la El Tariq.

– Mămă, pot să intru în șopron și să-l văd pe Maestro?
întrebă Frankie.

Absentă, Grace dădu din cap.

– Dar să nu te apropii de Charlie.

– Nici nu voiam. Nu-i place de mine.

– O să învețe să te placă. Dar acum nu e momentul. E nervos.

– Mda, răspunse sec Frankie, mi-am dat seama, după cum a încercat să dea jos ocolul. Și eu eram cam nervoasă.

Grace o privi cum ocolea cu grijă zona unde domnea Charlie, grăbindu-se spre șopron, unde stăteau împreună Hope și mânzul. Nu încăpea nicio îndoială că Frankie era în siguranță cu ei. Fusese acceptată de Hope, iar mânzul o considera practic o a doua mamă.

Se întoarse și porni înapoi spre cortul ei.

Clopote.

Strigăte.

Dangăte de metal pe metal.

Ce naiba...?

Deodată, în fața ei apăru un paznic.

– În cort, și nu te miști de-acolo.

– Ce se întâmplă?

– O caravană de negustori, răspunse omul, împingând-o spre cort. Stai înăuntru până pleacă.

Grace aruncă o privire peste umăr și zări o rulotă, câțiva călăreți pe cai și, pentru numele lui Dumnezeu, pe cămile...

Paznicul închise intrarea în cort, lăsând-o în penumbra cu miros de mucegai. O caravană? Cam mare coincidența. Cu siguranță, Marvot avea să suspecteze orice intruziune în...

Două mâini o prinseră de umeri, din spate.

– Nu striga, Grace.

Kilmer!

Se smulse din mâinile lui și se răsuci cu fața spre el.

– Idiotule! Tocmai îmi spuneam că-i prea suspectă treaba. Marvot o să te prindă și-o să te-atârne la uscat.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

Grace i se aruncă în brațe.

– Pleacă de-aici. Acum nu ne poți ajuta. Sunt prea multe gărzi, și...

– Am să plec, răspunse el, strângând-o la piept. Dacă taci din gură și mă lași să vorbesc.

Nici n-avea de gând să-l lase să plece. Își îngropă fața lângă umărul lui. Dumnezeuule, ce dor îi fusese de el! Nici nu-și dăduse seama cât de singură se simțea, până-l atinsese. Și mirosea ciudat. A loțiune de bronzat și a alune și a ceva dulce...

– Vorbește.

– Când trebuie să începeți căutările cu Perechea?

– Măine. Dacă Charlie nu-și rupe un picior încercând să spargă țarul.

– Charlie?

– Așa a vrut Frankie să-l numim pe armăsar. Pe iapă o cheamă Hope.

– Trebuie să mai tragi de timp. Avem nevoie de încă o zi.

– Pot să-ți amintesc că nu prea am de ales? Și de ce, mă rog?

– Poimâine va izbucni un sirocco. Așa, ne va fi mai ușor să vă luăm de-aici, pe tine și pe Frankie.

– Îmi dau seama. Dar de unde naiba știi c-o să fie o furtună de nisip? Nimic nu e mai imprevizibil decât un sirocco. Astea încep din senin.

– La fel am spus și eu. Dar Adam are propriul lui guru-al-vremii în trib. După el, dacă Hassan zice c-o să se întâmple, se va întâmpla.

– Când? La ce oră?

– Aici e cam neclar. Hassan crede că va începe după-amiază.

– Iar dacă e dimineată, atunci nici măcar n-am să pot ieși din tabără.

– Și va trebui să ne gândim la altă soluție. Făcu o pauză. Frankie ce face?

– Minunat. Ai să fii mândru de ea.

– Sunt încă de pe-acum. Și de tine. Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Acum trebuie să ies de-aici. Adam a spus că nu pot sta mai mult de câteva minute.

Grace nu voia să-l lase să plece. Iisuse, ce frică-i era pentru el!

– Ai idee cum o să-l amân pe Marvot?

– Da.

Vârî mâna în buzunar și-i dădu un pachetel.

– Asta te va îmbolnăvi îngrozitor pentru douăsprezece ore. Vomismențe. Diaree. Crampe la stomac. Va fi clar pentru Marvot că nu ești în stare de nimic.

– I-auzi, mersi! replică ea sarcastic, luând pachetul. Cred că bate chiar și o pastilă de cianură.

– Măine s-ar putea să fii de altă părere, spuse Kilmer, strângând din buze. Nu-mi convine că trebuie să ți-o dau. Dacă găsești vreo altă cale, folosește-o.

– Așa voi face.

Pentru prima oară, îi observă îmbrăcămintea de băștinaș și pielea mai închisă la culoare.

– Arăți de parc-ai fi din „Ali Baba și cei patruzeci de hoți”. Strâmbă din nas. Și puți.

– M-am gândit că puțină marijuana mă va face să fiu mai autentic, deși oamenii lui Adam n-au voie să se atingă de ea.

Porni spre capătul opus al cortului, unde slăbise legăturile ca să se târască pe sub pânză. Din mers, îi mai aruncă o privire.

– O să fie OK, Grace. Încearcă doar să-l convingi s-o lase pe Frankie să vină și ea cu tine. Vă vom putea culege pe amândouă dintr-o mișcare.

– Și dacă n-o s-o lase?

– Atunci, va trebui să trimitem alt grup după ea. De vreme ce n-o să fie sigur că te-am luat pe tine, o să meargă mai ușor.

– Cu condiția ca acel sirocco miraculos să înceapă din senin.

– O să înceapă, spuse el, ridicând marginea pânzei. Cred că merităm și noi un miracol.

O străbătu un fior de teamă.

– Ai pus pe cineva să stea de veghe lângă cort? Ai să...
Sigur că da.

Kilmer zâmbi.

– Mai mult ca sigur.

Și plecă.

Unghiile lui Grace se înfipseră în palme, în timp ce asculta. Ar fi vrut să fugă afară și să vadă ce se întâmpla. Și nu putea decât să stea acolo, ciulind urechile pentru a prinde fiecare sunet, ca să încerce să-și dea seama dacă lui Kilmer nu i se întâmpla nimic.

O împușcătură!

O, Doamne.

Râsete. Clopote. Vocea lui Marvot.

Nu striga. Părea doar nemulțumit.

Încă un foc de armă.

Alergă la ușa cortului și dădu pânza la o parte.

Paznicul care o împinsese în cort tocmai se apropia din nou, trăgând-o după el pe Frankie, care se zbătea.

– Mamă, spune-i! Trebuie să mă întorc la mânăz. Toate împușcăturile astea l-au speriat.

Grace n-o luă în seamă, întrebându-l doar pe paznic:

– Cine trage și de ce?

Omul ridică din umeri.

– Încearcă să ne vândă arme. Foarte proastă calitate. Unele-s așa de vechi, c-au fost folosite în războiul dintre Iran

și Irak. Vor pleca în curând. Le-am permis să stea doar fiindcă ne interesau armele. O împinse pe Frankie spre ea. N-are pic de respect. Dacă era a mea, o băteam de nu se mai putea ține pe picioare.

– Nu mă îndoiesc! Grace o trase pe Frankie în cort. Să ne spui când au plecat, ca să ne putem întoarce la cai. Lăsă pânza la loc și, când Frankie vru să protesteze, ridică o mână. Taci. Nu e nevoie să cocoleșezi mînzul chiar tot timpul. O vreme, trebuie să stăm la locul nostru.

– De ce? Mînzul este... Se întrerupse, adulmecând. Miroase... ciudat.

– Într-adevăr, cam miroase. Și trebuie să dai afară mirosul ăsta de-aici imediat ce ne lasă să deschidem cortul. Folosește tot ce găsești ca să-i faci vânt.

– Dar ce e... Făcu ochii mari. Jake?

Încă o detunătură.

La naiba, de ce semănau bărbații așa de mult cu copiii, când era vorba de arme?

– Jake, confirmă Grace, încrucișându-și brațele pe piept ca să le oprească tremurul. Dar încă nu ne poate ajuta. Trebuie să mai așteptăm.

– Cât de mult?

– N-am să-ți spun asta. Nu că n-aș avea încredere în tine. Vreau doar ca reacțiile tale să pară naturale, orice s-ar întâmpla. Înțelegi?

Fata dădu încet din cap.

– Cred că da. Ce trebuie să fac?

– Să ai grijă de mînz și de Hope. Tăcu o clipă. Și s-ar putea să trebuiască să ai grijă și de Charlie.

– De ce? Ți-am spus, nu-i place de mine.

– Nu vreau să i se întâmple nimic. Și n-am încredere în paznicii că vor avea grijă de el.

– Dar vei fi și tu aici, ca să... Nu?

– Eu am să fiu destul de rău bolnavă, pentru un timp. S-ar putea să n-am cum să te ajut.

– Adică ai să te prefaci bolnavă, da?

Grace clătină din cap.

– N-am să mă prefac. Îngenunche în fața fetei, luându-i mâinile într-ale ei. Mă voi îmbolnăvi anume, pușor. Dar n-o să dureze decât o zi, apoi am să-mi revin.

– De ce? insistă Frankie, apucându-i strâns mâinile. Nu vreau să fii bolnavă. Dacă nu te mai faci bine?

– Am să mă fac bine.

– De unde știi?

– Fiindcă Jake mi-a dat medicamentul care o să mă îmbolnăvească, și am încredere în el. Trebuie să ai încredere în el și tu.

Frankie clătină din cap.

– Ba, dacă te îmbolnăvește, n-am.

– Nu mi-ar face niciun rău, Frankie. Cum nici ție nu ți-ar face. Nu reușea s-o convingă. Frankie era îngrozită – și cine-ar fi putut să i-o reproșeze? Cea mai groaznică spaimă prin care putea trece un copil era teroarea că și-ar fi putut pierde un părinte. Ține la noi, Frankie... Of, ce naiba, spune-i! Știi de ce trebuie să avem încredere în el?

– Fiindcă-i un om bun?

Trase adânc aer în piept.

– E tatăl tău, Frankie.

– Ce?

Șocul de pe fața lui Frankie făcu s-o străbată un val de teamă nelămurită. Făcuse o greșală? Ar fi trebuit să mai aștepte? Ar fi fost mai bine să nu-i spună deloc?

– Ăsta-i adevărul.

– Nu m-a... vrut?

– Nu, nici pe departe, se grăbi ea s-o asigure. Te-a dorit. Dar voia să fii în siguranță, să fim amândouă în siguranță.

Privirea lui Frankie îi cercetă fața.

– Sincer?

– Sincer. Nu-și dăduse seama până în clipa aceea că într-adevăr credea tot ceea ce-i spusese Kilmer. Așa că trebuie să ai încredere în Jake fiindcă te iubește foarte, foarte mult. O strânse pe Frankie la piept, apoi o îndepărtă din nou, ca s-o privească în ochi. Și niciodată nu mi-ar da ceva care să mă îmbolnăvească, dacă pe urmă n-aș putea să mă vindec.

– Ca în filmul ăla la care ne-am uitat. Țăla cu mormântul. La început, nu înțelese. Apoi...

– A, *Romeo și Julieta*... Chicoti. Da, cu siguranță c-am să revin la viață în douăsprezece ore. Dar până atunci, va trebui să te ocupi tu de toate.

Frankie dădu din cap.

– Și când ți-e rău, am să mă prefac că mi-e frică.

– Nu cred că va fi nevoie să te prefaci, replică Grace, sărutând-o pe frunte. Dar nici să nu te sperii prea tare. M-ar face să mă simt și mai rău. OK?

– OK. Fetița își umezi buzele. Când?

– Voi lua medicamentul noaptea, pentru ca mâine să-mi fie rău aproape toată ziua. O mângâie pe păr, înlăturându-i-l din jurul feței. Și nu poți face pentru mine nimic altceva decât să ai grijă de cai. O să te doară să mă vezi așa, și va trebui să fii foarte curajoasă.

– Poate că medicamentul n-o să meargă.

– Ba o să meargă, fiindcă așa a zis Jake. Și acum, hai să mâncăm ceva și să vedem dacă ne lasă să ne ducem înapoi la cai. N-am mai auzit împușcături. Tu?

– Nici eu. Frankie tremura. M-am tot gândit, și nu-mi place treaba asta, mamă.

– Nici mie. Iar mâine o să-mi placă și mai puțin. Dar e șansa noastră, Frankie. Trebuie să profităm de orice șansă ni se ivește. Se ridică în picioare. Și acum, hai să mergem să ți-l liniștim pe Maestro.

Grace potrivea cu grijă pătura în jurul lui Frankie, care adormise, și porni încet spre ieșirea din cort. În clipa următoare ajunsese afară și fu interceptată de paznic.

– Nu încerc să fug, spuse ea obosită. Trebuie doar să mai controlez o dată caii. Marvot n-o să se supere, te asigur.

– E trei dimineața, spuse bănuitor omul. Du-te înapoi în cort.

– Ascultă, nu mă simt prea bine și nu-mi arde de ceartă. Vrei să-l trezesc pe Marvot și să-i explic că m-ai împiedicat să-mi fac treaba? N-o să-i convină.

Paznicul ezită, apoi se dădu la o parte.

– Pot să văd ocolul de-aici, spuse el. Stai așa încât să nu te pierd din ochi. Ți dau zece minute.

– N-o să am nevoie de atâta timp.

Charlie stătea în celălalt capăt al țarcului, dar, la apropierea ei, înălță capul.

N-am venit aici ca să te deranjez. Trebuia să-ți spun că mâine n-o să ne vedem. Frankie va fi aici, și-o să fie speriată și îngrijorată, așa că mi-ar plăcea să nu te porți de tot rahat' cu ea. Voi încerca să vin la tine mâine-noapte, iar în ziua următoare o să mergem în deșert. Nu va mai fi ca înainte. Nu-mi pasă dacă mă duci să găsec ceva sau nu. Dacă vrei să hoinărești toată ziua, excelent. Dar ajută-mă, numai, și-ți promit că tu și Hope veți scăpa de dușman. OK?

Charlie se mai uită o clipă la ea, apoi își mută privirea.

Încurajator răspuns.

Întorcându-se în loc, Grace porni înapoi spre cort.

Charlie necheză.

Îi aruncă o privire peste umăr. Nici acum nu se uita la ea.

Ce naiba? Se aștepta să pălăvrăgească la fel ca Mr. Ed din serialul ăla vechi de la televizor? Nici măcar nu știa cât de

mult înțelege din spusele ei. *Dacă* înțelegea ceva. Încă din copilărie crezuse că, în unele momente, putea pătrunde acea putere de înțelegere. Că între cai și oameni se pot crea legături strânse, dacă țin destul de mult unii la alții. Acum însă era îndeajuns de descurajată ca să se întrebe dacă nu cumva se amăgea singură.

Ei bine, las-o baltă. N-ai cum să faci mai mult decât poți. Doar n-o să...

Charlie necheză din nou. Iar când întoarse din nou capul spre el, îl văzu venind în locul unde stătuse ea, la gard, uitându-se în urma ei.

Dacă mă înțelegi, să fii bun cu Frankie. Ajut-o.

Se întoarse grăbită la cort și trecu pe lângă paznic, fără a-l învrednici nici măcar cu o privire.

Frankie dormea adânc.

Atât de frumoasă... N-o trezi până nu e cu adevărat nevoie. Avea să fie deranjată destul de curând.

Se uită la ceas. Patru fără un sfert dimineța. Sosise momentul.

Scoase pachetul și luă o ceașcă de apă din găleata de lângă pat.

Nu mai sta pe gânduri. Fă-o și gata.

Înghiți praful, apoi bău și apa, ca să-i alunece mai bine pe gât. Rupse repede în bucățele pachetul gol și-l îndesă în fundul rucsacului. Acum trebuia să se miște repede. Nu știa cât de curând avea să-și facă pulberea efectul. Puse ceașca metalică la loc lângă găleata cu apă, se culcă și se acoperi cu pătura. Făcuse tot ce putea. Pregătise terenul, spunându-i paznicului că nu se simțea prea bine. Luase praful la termenul cel mai logic. Dacă avea s-o facă să se simtă rău douăsprezece ore în cap, așa cum îi spusese Kilmer, însemna că nu putea să-și revină decât spre seară.

Nu se simțea rău. Poate că Kilmer îi dăduse alt...

Ai încredere în el, îi spusese ea lui Frankie. Zâmbi amar. Ce ciudat, să trebuiască să aibă încredere în el apropo de o doză care s-o...

Icni de durere.

Stomacul i se încorda, sfâșiat în chinuri.

Abia ajunsese la găleata cu apă, înainte de a voma.

– Arăți îngrozitor, se încruntă Marvot, privind-o. Paznicul spune că de-o oră tot verși. Ce-i cu tine?

– De unde să știu eu? Închise ochii, în timp ce o străbăteau valuri-valuri de greață. M-ai otrăvit?

– Nu fi idioată, replică el scurt. Am nevoie de tine.

– Mare minune. Atunci, o fi o toxiinfecție alimentară, sau o gripă, sau... m-o fi mușcat vreo gănganie. Nu știu... Tu decizi. Se împletici iar spre găleată. Eu am treabă.

Icni, dar nu mai avea nimic în stomac, ce să elimine. Dumnezeuule, rău îi mai era!

– Mă simt puțin mai bine decât acum o oră. Poate că ce-a fost mai rău a trecut.

– Arăți dezgustător. Buzele lui se strâmbară a silă. Iar în cortul ăsta miroase a vomă, remarcă el, pornind spre ieșire. Nu-mi place deloc ce se întâmplă.

– Nici mie.

Avea frisoane și tremura de pe urma reacției. Iisuse, Kilmer, chiar a fost nevoie să faci o treabă atât de bună? Da, fusese nevoie, altfel n-ar fi arătat convingător.

– Vine și la mine un medic...?

– Pe naiba, nici să nu te gândești. N-am să permit amestecuri din afară. Aici nu se aplică prevederile convenției de la Geneva. O privi pe Frankie, care stătea ghemuită într-un colț. Poate-ai să te vindeci mai repede, dacă-ți amintesc că, fără tine, ea nu mi-e de niciun folos.

– Mai lasă-mă doar puțin timp... Se aplecă iar peste găleată, când o străbătu un nou val de greață. Doar câteva ore...

Când ridică din nou capul, Marvot dispăruse.

– Nu credeam c-o să fie așa, mamă, șopti Frankie, cu ochii uriași pe fața palidă. Ai să mori?

– Nu, ți-am spus... Fu nevoită să închidă iar ochii. După ziua de azi o să-mi treacă. Va fi totul bine.

– Jake nu trebuia să te îmbolnăvească așa de rău.

– Ba da, a făcut ce trebuia. Îi era greu să discute cu ea în contradictoriu, când o durea tot trupul. Iar tu n-ar trebui să stai aici, cu mine. N-ai cum să mă ajuți. Du-te afară și mergi să te ocupi de cai.

– Nu vreau să plec de lângă tine.

– Ieși afară de-aici, Frankie. Mi-e mai greu când te văd cum stai și te frământă.

Încet, Frankie se ridică în picioare.

– Pot să mă întorc curând?

– În patru ore. Doar ca să te uiți și să te asiguri că sunt bine. Pe urmă, ai să te întorci la caii tăi.

– Nu vreau... Se întrerupse, întorcându-se spre ușă. Nu-mi place când ți-e rău. Ar fi trebuit să... Nu-mi place.

Dar ieși din cort, iar Grace îi fu recunoscătoare. Era destul de rău că se simțea atât de îngrozitor, fără a mai fi nevoie s-o încurajeze și pe Frankie. Deși o prevenise, știuse că fetița nu-și putea păstra deloc calmul, la vederea efectelor bolii. Era prea iubitore; aveau între ele o relație prea strânsă.

O, Doamne, iar îi venea să verse...

Rezistă și atât. Orele vor trece, iar durerea și grețurile au să înceteze.

Dar dacă furtuna aia de nisip nu vine mâine, conform programului, am să te omor, Kilmer.

Pe la amiază, diareea și vomismențele lui Grace se opriseră, dar frisoanele continuau. În jurul orei trei, și frigurile încetaseră treptat, lăsând-o slăbită și complet epuizată. Pe la cinci, putea să bea puțină apă.

La cinci și jumătate, Marvot îi făcu încă o vizită.

– Te simți bine?

– N-aș spune asta. Nu mi-ar strica încă o zi de odihnă.

– N-ai s-o capeți, replică el scurt. M-ai făcut să pierd destul timp. Începi de la opt, mâine-dimineață.

– Dar susții că ai avea atât de multă răbdare...

– Am ajuns la capătul ei. Sunt prea aproape de destinație.

– Foarte bine, atunci – la opt. Făcu o pauză. Vreau s-o iau și pe Frankie cu mine.

– Nu.

– Se înțelege bine cu iapa. Am nevoie de ajutor.

– N-a călărit-o niciodată. Ai armăsarul, iar iapa o poți duce de dârlogi.

– Aș avea șanse mai mari dacă...

– Nu, zâmbi el crud. Sunt absolut sigur c-ai să te concentrezi din toată inima asupra căutării, dacă fata rămâne în custodia mea iubitoare. Fiindcă, dacă nu obțin fie un rezultat concret, fie măcar un indiciu privind locul unde e ascuns motorul, am să împușc mînzul ăla în fața fetei. Și nu cred că ți-ar plăcea asta.

Grace văzu pe fața lui Frankie teroarea cauzată de această amenințare.

Ticălosul. Spuse printre dinți:

– Îmi voi da toată silința să-ți găsesc ceea ce dorești.

– Știu, răspunse el, plecând. Nu trebuie decât să apăs pe butoanele potrivite.

Moartea mînzului. Poate și moartea lui Frankie.

– N-am să-l las s-o facă, spuse Frankie cu ferocitate. N-am să-l las să-i facă nimic lui Maestro.

– A fost doar o amenințare, Frankie.

– Ar face-o. Știu că ar fi în stare. N-am să-l las.

Frankie era furioasă și speriată, dar nu se temea mai mult decât Grace, care dorise cu disperare ca Marvot să-i permită fetei s-o însoțească.

Păstrează-ți calmul. Kilmer va ști că Frankie a rămas în tabără și că va trebui să-și adapteze planurile în funcție de situația asta.

Însă i-ar fi fost mai ușor dacă Frankie era cu ea, astfel încât să se asigure că n-o pândea niciun pericol.

– Ascultă, Frankie, Jake o să vină după tine, și nu trebuie să lași ca mânzul să te împiedice să te duci cu el. Marvot nu va împușca mânzul decât dacă are ceva de câștigat din asta. Dacă nu ești aici, n-o să ne poată face rău, omorându-l.

– Ba ar putea. În ochii fetiței luceau lacrimi. Și numai eu aș fi de vină. N-am să plec fără Maestro.

Grace își privi neputincioasă fiica.

– Frankie, n-ar fi... OK, vom găsi o cale să-l scoatem și pe Maestro de-aici. Tu fii doar pregătită.

Frankie dădu din cap.

– Și-am să-l pregătesc și pe el.

Și cum naiba avea să-l ia pe mânzul ăla lung în picioare de sub nasul lui Marvot?

Să cânte după ureche. Era tot ce puteau face când n-aveau cum să planifice cu certitudine ceva, de la un minut la altul.

– Așa să faci. Se ridică în capul oaselor, după care închise pentru câteva momente ochii, înfruntându-și amețeala. Dar, în momentul de față, am nevoie de tine ca să faci ceva mult mai simplu. Vrei să te duci și să-i ceri paznicului să-mi aducă o farfurie cu borș de carne, de orice fel? Trebuie să-mi refac puterile până mâine-dimineață.

– Sigur, răspuse Frankie, sărind în picioare. Și altceva?

Grace clătină din cap.

– Voi încerca puțină hrană solidă, mai încolo. Strâmbă din nas. Și pe urmă, am să mă spăl și facem curat și în cortul ăsta. Miroase îngrozitor. Mi se face rău din nou doar când simt mirosul de vomă.

– Exact, răspuse Frankie și ieși în fugă.

Grace se puse pe picioare și o urmă până la ușa cortului, de unde ridică privirea spre bolta cerului.

Un cer albastru, doar cu câțiva norișori albi. Nicio boare de vânt.

Mizaseră totul pe siroccoul care trebuia să izbucnească a doua zi, și nu se zărea niciun semn că s-ar fi pregătit așa ceva. Ei bine, dacă nu începea, aveau s-o ia în altă direcție. Kilmer trebuia să aibă un plan de rezervă. Iar ea nu trebuia să-și piardă încrederea.

Marvot începea să-și piardă răbdarea. Amenințarea lui la adresa lui Frankie nu era doar o vorbă-n vânt.

Atunci, avea să se ocupe și de el. Urma să găsească o cale de a-l opri până se punea la punct un alt plan.

Dar, fir-ar să fie, ar fi vrut să simtă cel puțin o adiere, să zărească măcar un freamăt al nisipului de pe dune, care să indice cea mai mică turbulență în liniștea naturii.

Nimic.

Trailerele cailor și două rulote plecară din oază în dimineața următoare, la ora opt și jumătate. Ajunseră în satul părăsit Kartal peste o oră.

Cinci minute mai târziu, Blockman se lăsă să alunece pe panta dunei, spre locul unde-l așteptau Kilmer și Adam.

– Tocmai au coborât caii din remorci. Frankie nu-i cu ei.

– La naiba. Kilmer se întoarse spre Adam. Va trebui să împărțim echipa în două. Noi o luăm pe Grace, iar pe Donavan îl trimit s-o salveze pe Frankie.

Adam dădu din cap.

– Va trebui să vă mișcați repede, spuse el, întorcându-se s-o ia din loc. Acum eu mă duc să văd unde-și postează Marvot garda pentru Grace a ta. Când începe furtuna, va trebui să știm unde e, ca să nu nimerim peste el.

– Dacă începe.

– Va începe, azi. Hassan zice că-l dor dinții. E un semn sută la sută sigur.

– Perfect. Kilmer începu să se târască în susul dunei. Să sperăm că nu-i doar o simplă carie.

– *Plecați de-aici. Toată lumea!* ordonă Grace, făcând un pas spre Charlie. Prezența voastră îl enervează, Marvot.

– Plecăm, răspunse Marvot, întorcându-se la rulotă. De fapt, e de un calm uluitor. De obicei, la vremea asta încercase deja să-i calce în picioare pe toți grăjdarii aflați mai aproape de zece metri de el. Sunt impresionat.

– Asta nu înseamnă c-o să pornească la trap până la ascunzătoarea lui Burton, spuse Grace, punând o mână pe coama lui Charlie; armăsarul era încordat, dar nu se feri de ea. Care, probabil, nici nu există. Mai degrabă a distrus motorul, ca să nu puteți pune voi mâna pe el.

– Ba există. Burton avea un orgoliu gigantic. N-ar renunța la șansa de a deveni un nume de marcă la nivel mondial. Și pe undeva prin zona aia e. Dacă n-aș fi fost nevoit să-l omor pe nenorocit, ne-ar fi spus locul exact. O privi în ochi. Începe imediat, iar noi vom reveni să instalăm o bază aici. Pe seară, ne întoarcem să vă luăm. Mi-am pus oamenii să cercetez toată regiunea, iar Kilmer nu e nicăieri prin apropiere. Totuși, cineva o să stea cu ochii pe tine tot timpul. Nu încerca să fugi, altfel am să mă întorc la oază să mă socotesc cu fiica ta.

– Cum crezi c-aș putea să fug, cu doi cai nărvași și un deșert întreg de traversat? Se întoarce și porni spre Hope. Iapa părea mult mai calmă decât Charlie. De la nașterea mânzului, se liniștise considerabil. Aș avea nevoie de un djinn în sticlă.

Marvot dădu din cap.

– Iar Kilmer nu e un vrăjitor.

Și o luă din loc, urmat de toată suita lui de vehicule.

Grace o bătu pe Hope pe gât, apoi se întoarse spre Charlie.

– Ei, băiete, acum suntem de unii singuri...

Se uită spre deșertul din jur, clătinând din cap. Dunele erau enorme, iar soarele care le scălda în razele lui aurii avea să devină pârjolitor de fierbinte în doar câteva ore. În depărtare se distingeau poalele Munților Atlas, care arătau răcoroase și îmbietoare, în comparație cu goliciunea aridă care o înconjura. Citise undeva că în Sahara exista o dună gigantică, mare cât Rhode Island. Uitându-se la acele dune, nu-i era deloc greu s-o creadă.

Kilmer nu e un vrăjitor.

Kilmer nu e nicăieri prin apropiere.

Dar Marvot se înșela. Grace lucrase cu Kilmer și știa că putea deveni și vrăjitor, în unele ocazii. Dacă nu voia să fie găsit, nimeni nu-l putea găsi. Și avea să-i fie alături, când avea nevoie de el.

– Să mergem...

Se săltă pe spinarea lui Charlie și începu să strângă funia lui Hope.

Apoi se opri, privind spre iapă. Frânghia aia era cea mai mare prostie. Doar nu putea controla iapa cu ea. Hope avea să-l urmeze pe Charlie fără funie, care ar fi putut chiar să-i încurce. Îi dădu drumul.

– Vino, Hope. Hai, să terminăm cât mai repede, ca să te poți întoarce la mânzul tău.

Hope necheză și veni repede spre ei.

– Charlie?

Oare avea să se miște? Sau urma să refuze să se clinească, așa cum făcuse întotdeauna în trecut, când era adus acolo?

Charlie, fir-ar să fie. Mergi. Nu contează încotro. Mișcă-te doar.

Armăsarul făcu un pas înainte, apoi încă unul.

Vom fi tot aici când o să se întoarcă Marvot, dacă nu mergi mai repede. Personal, n-am niciun chef să-l revăd prea curând.

Charlie porni la pas, apoi la trap.

Aleluia. Picioarele ei se strânseseră în jurul lui.

Și acum, plimbă-te și simte-te bine până vine Kilmer să ne ia.

Dar cerul continua să fie limpede precum cristalul, de un albastru atât de intens, încât o dureau ochii privindu-l.

Iar Kilmer n-avea să vină decât odată cu furtuna.

Unde-i blestematul ăla de sirocco? mârâi Kilmer, ștergându-și fruntea de sudoare. De trei ore umblă pe-acolo, și nu putem face o mișcare.

Adam ridică din umeri.

– Curând. Ai răbdare.

– Pe-asta spune-i-o lui Marvot. Căii ăia umblă fără nicio destinație precisă, se vede clar că nu fac decât să se plimbe. Dacă ajunge la concluzia că Grace nu-i e de niciun folos, o s-o omoare fără să clipească.

– Poate c-o să-i mai acorde încă o zi.

– Încă o zi? Ai zis că furtuna o să izbucnească azi.

– S-ar putea ca Hassan să se fi înșelat. Ți-am spus că le nimerește doar cu o precizie de nouăzeci la sută.

Kilmer înjură printre dinți.

– Adam, asta-i cea mai...

– Stai, îl opri șeicul, ridicând capul. Simți?

– Ce?

– Vântul.

– Nu simt nimic.

– Atunci, poate că mi s-a părut. Nici eu nu-l mai simt.

– Te învârtești în cerc, Charlie, spuse Grace, luând o înghițitură de apă din bidon. Știu al naibii de bine c-am mai văzut albia asta de râu secăt. În ultimele două ore, se abătuse

de câteva ori tot mai aproape de poalele Munților Atlas. La naiba, poate căuta apă. Ți-e sete? Coborî de pe cal și turnă apă în vasul pe care-l adusese cu ea. N-ar trebui să mă plâng. Ai făcut o treabă foarte bună, cu toate plimbările astea. Îmi pare rău că s-ar putea să fie degeaba. Cred că meteorologul șeicului e nebun. Se pare că va trebui să încerc să-l conving pe Marvot încă o dată...

Charlie ridică atât de repede capul, încât vărsă apa din vas. Necheză, cabrându-se.

– Ce naiba?

Hope se ridică și ea pe picioarele dindărăt, cu o lucire înnebunită în ochi.

Spaimă. Erau speriați.

Iar Charlie se uita spre apus.

Capul lui Grace se răsuci brusc într-acolo.

Întuneric.

Cu un moment înainte, orizontul fusese senin. Acum îl învăluia o ceață negricioasă.

Sirocco.

Un voal de nisip, întins cât vedeai cu ochii, se apropia cu repeziciune. În câteva minute, avea să ajungă la ea.

Ascunzând-o de Marvot și de oamenii lui.

– Hai, Kilmer, șopti Grace. Hai și salvează-ne.

Își scoase repede bluza pe care o purtase peste tricou și eșarfa cu care-și legase părul la spate. Cu puțin noroc, Kilmer și oamenii lui aveau să ajungă acolo în câteva minute, dar stratul acela de nisip putea să-i înăbușe dacă-l inhalau, ea sau cail. Rupse cămașa în două și umezi ambele bucăți.

– N-o să vă placă, îi spuse ea lui Charlie, apropiindu-se, dar trebuie să ai încredere-n mine. Cred că Hope o să mă lase să-i fac asta și ei, dacă te vede. Și dacă vrei s-o salvăm, va trebui să mă lași s-o fac.

Nisipul începuse deja să-i înțepe fața, iar furtuna încă nici nu ajunsese la ei.

Charlie se retrăgea din fața ei.

– Trebuie să mă lași să te ajut, Charlie, insistă ea, auzindu-și disperarea în voce. Ai încredere-n mine.

Armăsarul continua să se retragă.

Oprindu-se, Grace inspiră adânc.

– Nu te pot sili să primești. Dar eu nu te-am mințit niciodată. Niciodată nu ți-am făcut vreun rău. N-am să-ți fac nici acum.

Calul se opri, privind-o. Coama îi era ridicată de vântul în rafale, iar mușchii-i stăteau încordați.

Grace mai făcu un pas.

– Te rog. Am să-ți pun asta peste ochi și nas, ca să poți respira mai ușor. Și pe urmă, vom sta împreună până vine ajutorul. OK?

O lăsase să se apropie. Încet, îi petrecu cârpa umedă peste ochi și nas și o înnodă.

– Foarte bine, spuse ea cu o voce liniștitoare. N-are de ce să-ți fie teamă. Acum, am s-o leg și pe Hope, și o aduc la tine. Vă voi prinde unul de altul cu frânghia, ca să nu vă pierdeți, iar eu am să țin de frânghie, ca să nu vă încurcați în ea. Gata, nu te mai mișca.

Ca prin miracol, deși se foi în loc nervos, Charlie nu se repezi. În câteva secunde, Grace puse cealaltă cârpă peste ochii și botul lui Hope și trecu între ei.

Nu putea să respire. Nisipul se învolbura de jur împrejurul lor, lovind pielea expusă ca mii și mii de vârfuri de cuțit.

Grace își legă eșarfa peste față și cuprinse fiecare cal cu câte un braț, îngropându-și mâinile în coamele lor.

– Vă rog, nu intrați în panică, șopti ea. O să fie bine. Rezistați doar și nu vă speriați.

Încercă să-i întoarcă, astfel încât să nu stea cu fața spre vânt, care acum sufla cu forța unui uragan. Trebuia să se țină

de ei din răspuțeri, ca să nu cadă. Să le vorbească. Să le spună ceva, orice. Numai să nu-i lase s-o ia la fugă prin furtună, cu riscul de a-și rupe vreun picior.

Vorbea. Cânta. Recita strofe de pe vremea grădiniței.
Kilmer, unde ești?

– La naiba, unde e? Mâinile lui Marvot se strânseseră pe binoclu. N-o văd nicăieri pe curva aia.

– Sirocco, spuse Hanley. Furtună de nisip.

– Știu că-i furtună de nisip, replică sarcastic Marvot. Vreau să aflu cât o să dureze.

Hanley ridică din umeri.

– O oră. O zi. O săptămână. Din câte știu eu, nimeni nu poate spune dinainte.

– La dracu'. Zi-i lui Capriano să se ducă după ea.

– Dac-o poate găsi. Căi ăia au să intre în panică și...

– S-o aducă.

Hanley dădu din cap și încercă să deschidă ușa rulotei. Vântul o trânti la loc.

– Rahat. O deschise din nou, cu forța. Trebuie să... Telefonul celular începu să sune, și răspunse. Hanley. Ascultă o clipă. Fir-aș al dracu'. Dacă-i lăsați să ia puștoaica, sunteți morți. Închise telefonul. Tabăra de la oază e sub atac.

– Kilmer.

– Așa cred și eu. Poate că nu știe că Archer e aici.

– Dar poate că știe. Poate că e cu ea acolo, chiar acum. Marvot stătu un moment pe gânduri. S-ar putea să mă fi tras pe sfoară, cățeaua. Părăsim pozițiile și ne întoarcem la oază. Spune-le oamenilor să lase femeia în pace și să pornească spre bază.

– O lași aici?

– Crezi că n-o să se întoarcă să-și ia copilul? Ne concentrăm toată puterea de foc asupra menținerii controlului

la bază. Pe urmă, nu va mai trebui decât să așteptăm ca ea și Kilmer să vină după fiică-sa.

– Și folosim fata ca ostatică?

– A, da. Da' de mine nu-și bate nimeni joc. Porni motorul rulotei. Va avea o surpriză când se va întoarce la bază. O să vedem noi cum o să-i placă boarfei s-aibă o fată cu câteva degete lipsă.

Focuri de armă!

Frankie se ghemui lângă Maestro, în colțul șopronului.

– E OK, băiatule, șopti ea, cuprinzându-l strâns cu brațele pe după gât. N-am să las pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Mânzul fornăi încet, nervos.

Venea Marvot?

Am să omor mânzul.

Și ar fi făcut-o, își spuse Frankie, terorizată. Ar fi făcut-o.

Ba nu – n-ar fi făcut nimic. Nu-l lăsa ea.

Alte împușcături. Ce se întâmpla?

Mama...

Cerul se întuneca, iar pe lângă ocol se vedea o umbră, un om mișcându-se.

Marvot?

Vino, mamă. Vino, mamă. Te rog, vino.

Forța siroccoului se întetea.

Iar Charlie începea să se cabreze din nou, aproape doborând-o pe Grace de pe picioare.

– Nu. Încă puțin, doar... Vocea îi tremura. Îți promit o să fie...

– Dă-i drumul.

Kilmer.

O năpădi ușurarea. Își smuci în jos eșarfa și-l văzu prin vârtejul de nisip întepător. Nu se distingea decât ca o umbră,

dar arăta de parc-ar fi venit de pe o altă planetă. Purta o mască de scafandru și un rezervor de oxigen, cu tubul respirator atârnându-i pe după gât.

În spatele lui, mai erau câțiva oameni, dar se aflau prea departe ca să-i poată recunoaște, prin furtuna de nisip.

Însă, oricine-ar fi fost, îi tulburau pe Charlie și Hope.

– Spune-le să se îndepărteze! strigă ea. Și tu!

Kilmer făcu un gest, iar oamenii se retraseră.

– Plec și eu într-un minut, spuse el, în timp ce-i aplica și ei o mască și butelii de scafandru.

– Frankie... Ați luat-o pe Frankie?

– Donavan și Blockman au primit ordine să atace tabăra de la bază în clipa când izbucnea furtuna. Trailerul cailor e cam la treizeci de iarzi în dreapta ta. Dacă poți urca Perechea în remorcă, oamenii șecului vor avea grijă s-o aducă înapoi la tabăra lui.

– Dă-te la o parte.

Grace inspiră adânc oxigenul din butelii, apoi trase ușurel de funie. Mergem orbește, Charlie. Hai, doar puțin. Pe urmă, o să se termine.

Oare avea să vină cu ea sau să se smulgă și să fugă?

Charlie se ridică pe picioarele dindărăt. Hope se cabră și ea.

Rahat.

Grace smuci din nou, apoi abandonă funia, îi apucă pe amândoi de coame și trase.

Armăsarul făcu un pas înainte.

Încă unul, Charlie. Pas cu pas – hai.

N-ar fi trebuit să dureze mai mult de câteva minute, dar fură cei mai lungi treizeci de iarzi din viața ei.

Îl conduse pe Charlie în susul rampei, apoi se întoarse la Hope și o urcă și pe ea în remorcă. Vântul plin de nisip sufla

destul de rău și înăuntru, dar acolo caii puteau să respire mai ușor. Totuși, preferă să le lase măștile de pânză la nas. Îi bătu ușor pe gât.

– O să vă ducem de aici și vom avea grijă de voi. Vă promit c-o să fiți în siguranță.

Fugi afară din remorcă și le făcu semn celor doi oameni de la capătul rampei să închidă ușile.

Kilmer o apucă de braț.

– Haide. Trebuie să ajungem la Frankie.

O străbătu un fior de gheață.

– Ai spus că Donovan s-a dus după ea, îi aminti, alergând pe lângă el, spre SUV. N-a raportat nimic?

– Nu, dar se poate și să nu fi reușit să stabilească legătura, prin furtuna asta. Siroccoul a lovit aici mai întâi, iar când am vorbit cu el ultima oară, încă nu ajunsese și la oază. E ca o pătură întinsă pe o suprafață de o sută de picioare. Îl știi pe Donovan ce bun e. O s-o scoată de-acolo.

– Nu știi nimic, replică Grace, sărind în SUV. Și nici tu n-ai de unde să știi, așa că nu mai încerca să mă îmbeți cu apă rece și hai să mergem la ea. Vezi ceva prin vijelia asta?

– Nu, dar am acoperit motorul și am instalat un sistem GPS de orientare automată spre oază. Porni mașina. Eram sigur că n-aveai să aștepti până o aducea Donovan la noi.

– Dar tu ai fi așteptat? Vezi să nu. Ai fi plecat fără mine.

Kilmer dădu din cap.

– Pe bune că da.

Ajunsese la doar câteva mile de oază, când Donovan reuși să intre în contact cu el.

– Am securizat tabăra. A trebuit să respingem un atac al lui Marvot cu haidamacii pe care-i luase cu el ca s-o păzească pe Grace. Nu s-au dus după ea așa cum speram cu toții. Noroc că ne-am făcut aici o bază solidă.

– Frankie?

– Nu e nicăieri. Am căutat prin toate colțurile. Nu-i în tabără.

– Ce? Trebuie să fie acolo! Făcu o pauză. Doar dacă nu cumva Marvot a dus-o într-un alt loc.

– A dispărut? șopti Grace.

Kilmer dădu din cap.

– Vreun semn de la Marvot? îl întrebă el pe Donavan.

– Nu, a luat-o la fugă când i-am respins atacul. Dar i-am interogat pe câțiva oameni de-ai lui, puțin mai dur. Au zis că fetița era în cortul ei.

– Nu intra în panică, îi spuse Kilmer lui Grace. Marvot nu-i acolo. Gărzile credeau că Frankie încă mai era în cortul vostru.

– Nu-mi spune să nu intru-n panică, răspunse ea, cu vocea tremurându-i de spaimă. Putea să dea un telefon și să ordone s-o omoare. Ce știm noi, s-ar putea să fie îngropată în nisip, pe undeva...

– Donavan și Blockman au atacat fulgerător, în clipa când a izbucnit furtuna. Toată acțiunea s-a încheiat în câteva minute. N-ar fi avut timp.

Poate. Gândul era prea insuportabil, așa că Grace încercă să imagineze un scenariu alternativ.

– Spune-i lui Donavan să se ducă să vadă ce face mînzul, în șopron. Să se uite dacă mai trăiește. Marvot a amenințat c-o să-l omoare.

– Perfect.

Kilmer îi transmise mesajul lui Donavan.

Trecură cinci minute chinuitoare, înainte ca Donavan să revină la telefon:

– Nici urmă de mînz. M-am uitat peste tot.

– Nici urmă de mînz, îi repetă Kilmer lui Grace.

– Dumnezeuule... murmură ea. A luat mînzul.

– Ce?

– Se temea c-o să-l omoare. Probabil că împuşcăturile au speriat-o și a fugit cu el.

– Pe furtuna asta?

Cu o mișcare spasmodică, Grace dădu din cap.

– E topită după mânzul ăla. Spune-i lui Donavan să-ncerce să se ia după... Își trecu degetele prin păr. Iisuse, nu este posibil să existe niciun fel de urme. Cu tot nisipul ăsta... Ar putea să moară în pustiu.

– O s-o găsim, Grace.

– Da, o s-o găsim. La altceva nici n-ar fi suportat să se gândească. E o fată deșteaptă. Nu s-ar fi dus orbește în deșert, fără să se pregătească, oricât de speriată ar fi fost. Trebuie doar să ne gândim la o cale de a-i da de urmă.

– Imediat ce furtuna mai slăbește puțin, luăm elicopterul și-o să căutăm...

Parbrizul se sparse, iar un glonț intră în spătarul de piele al fotoliului din dreapta.

– Rahat! Jos! Kilmer călcă pe frână și se rostogoli afară, pe portiera de lângă volan. Stai aici.

Din ce direcție venise glonțul?

O altă împuşcătură răscoli nisipul, chiar în fața lui. Ținta era prea precisă. Trăgătorul se afla într-un loc protejat și putea să vadă bine când ochea. O rulotă sau un SUV? Iar oamenii lui Marvot n-ar fi tras decât la ordin.

– Credeai c-am să mă dau bătut, Kilmer? Glasul lui Marvot. E doar o retragere temporară. Știam c-aveai să vii după copil, și n-a trebuit decât să aștept. Ascultă, Archer, încă mai putem ajunge la o înțelegere. Crezi că ești în siguranță, că fata e-n siguranță? N-o să fiți în siguranță niciodată. Dă-mi ceea ce vreau, și fata rămâne în viață. Dacă nu lucrezi cu mine, o să muriți amândoi, și pe urmă va muri și ea. Îți jur pe mormântul tatălui meu. Nu e decât o chestiune de timp.

– A sosit momentul, murmură Grace.

Kilmer o văzu culcată lângă el, cu o pușcă în brațe. Nu fu surprins. Grace n-ar fi stat ascunsă în SUV.

– Nu disting nimic. Tu vezi ceva?

– Nu. Apoi, când vântul își schimbă direcția, întrezări rulota. Aia-i ținta. La ora trei. Întăriri nu văd. Eu am să-l țin ocupat. Tu ia-l prin învăluire și găurește-i rezervorul de benzină. Vreau să-l văd cum se frige de viu, nemernicul.

Nu-i așteptă răspunsul, ci se ridică și o lă la fugă în zigzag peste dune.

Gloanțe.

Aproape.

Foarte aproape.

Să ajungă în spatele rulotei...

Grace se târa printre dune, urcându-le în patru labe și lăsându-se să alunece pe burtă la coborâre.

Auzea focuri de armă.

Fugi, Kilmer.

Dar cum ar fi putut să fugă prin nisipul ăla atât de gros? Ea de-abia putea să se târască. Se scufunda, se scufunda tot mai adânc, și...

– L-am ras, Hanley!

Glasul lui Marvot, răgușit, triumfător. Și înfiorător, fiindcă despre Kilmer vorbea. Probabil că unul dintre acele gloanțe îl nimerise.

Apoi, un șir de obscenități.

– Nu, tot viu e. Iar s-a ridicat. Încă o detunătură. Cum naiba... Și femeia unde-i?

În spatele tău, bestie.

Grace ochi cu grijă rezervorul rulotei.

În spatele tău, pui de cățea.

Apăsă pe trăgaci.

Rulota explodează, într-o vâlvătaie de flăcări și metal!

Grace își îngropă trupul și capul în nisip, pe când schijele aruncate de explozie zburau în toate direcțiile.

Când ridică privirea, flăcările epavei erau înăbușite deja de lipsa oxigenului din cauza furtunii. Dar nu încăpea nicio îndoială că explozia îi ucisese pe Marvot și pe cine-o mai fi fost în rulotă. Nimeni n-ar fi putut scăpa cu viață dintr-un asemenea infern.

– Bine țintit. Kilmer venea spre ea, șchiopătând. Dar nu mi-ar fi stricat să ajungi în poziție puțin mai devreme.

O străbătu ușurarea.

– Mi-a fost teamă... Trebuia să... Se întrerupse. E mort. Marvot e mort.

– Perfect. Păcat că nu s-a chinuit puțin mai mult. Ca la vreo treizeci, patruzeci de ani, așa...

Grace închise ochii, înțelegând dintr-odată. Toți acei ani de fugă și spaimă se terminaseră. Dispăruseră în fracțiunea de secundă a exploziei.

Ba nu, încă nu se terminaseră. Fiindcă faptele lui Marvot continuau să trăiască. Din cauza lui rătăcea Frankie prin furtuna aceea de nisip. Chiar și de dincolo de moarte, încă mai putea s-o ucidă.

– Frankie.

– Mda, știu. Kilmer șchiopăta înapoi spre SUV. O să ne ducem la oază și organizăm un grup care s-o caute.

– Stai, îl ajunse ea din urmă. Stai jos și lasă-mă să-ți bandajez piciorul. Sângerează?

– Nu prea mult, răspunse el, fără să se oprească. Și n-avem timp.

– Dacă sângerează cât de puțin, trebuie să fie bandajat. N-o să-mi ia decât un minut.

– Ți-am mai spus. Ajunsesse la SUV și încerca să se urce la volan, cu mișcări îngreunate. Nu e important.

– Ba e foarte important, insistă ea, împingându-l spre locul din dreapta. Și am să conduc eu.

Se așază la volan și luă de pe bancheta din spate trusa de prim ajutor.

– Nu mai face pe martirul. Nu-ți stă bine.

Îi tăie pantalonul și-l desfăcu, pentru a-i dezvălui rana. Glonțul trecuse prin carne, dar sângera mai mult decât spusese el.

– Pe oricare om din echipa ta l-ai muștrului, dacă ar ignora o rană.

– Trebuie să ajung la Frankie. Buzele i se arcuiră. Mă mir că vrei să-ți pierzi timpul cu mine, fie și doar un minut...

– Nu e nicio pierdere, spuse ea, aplicându-i un bandaj cu presiune. Când e vorba de tine, fiecare minut e prețios.

Kilmer rămase nemișcat.

– Zău?

Terminând de pus bandajul, Grace se întoarse și porni motorul.

– Zău.

Donavan ieși din cort, venindu-le în întâmpinare, când SUV-ul intră în oază.

Frankie nu-i nicăieri. I-am trimis pe Vazquez și Blockman să caute orice urme. Nimic. Nici măcar nu știm în ce direcție a luat-o. Se uită la Grace. Îmi pare rău... Doamne, ce rău îmi pare... Dacă stătea pe loc și atât, am fi cules-o fără nicio problemă.

– Îi era frică pentru mânz, spuse Grace, sărind jos din SUV. Trebuie s-o găsim, Donovan.

– Am organizat deja încă o expediție de căutare, spuse el, ridicând privirea spre cer. I-am dat lui Blockman una dintre balizele alea GPS pe care le-a adus Kilmer, și vom ști dacă o găsește. Furtuna a început să slăbească, dar încă nu putem

risca să decolăm cu elicopterul. La naiba, Kilmer, meteorologul lui Adam nu ți-a spus și cât o să dureze?

– Nu, răspuse Kilmer, coborând și el din SUV. Dar dacă pot lua legătura cu Adam, trebuie să-l sun și să-l chem aici cu toți oamenii lui, ca să ne ajute. Porni spre cort. Îl voi întreba și dacă lui Hassan a început să-i treacă durerea de dinți.

– Schiopătezi, constată Donovan. Ai avut probleme?

– Marvot, răspuse Grace. Și trebuie să-i spele cineva piciorul și să i-l bandajeze din nou, înainte de a porni iar la drum.

– Marvot, repetă Donovan. Și pot să sper că l-ați lichidat pe ticălos?

– E mort. Grace l-a expediat pe lumea cealaltă, spuse Kilmer, intrând în cort.

– Excelent, o felicită Donovan. Măcar atâta lucru a ieșit ca lumea.

Pe moment, Grace nu vedea nimic ca lumea în jurul ei. De ce nu înceta odată furtuna?

– Ești sigur că niciunul dintre oamenii lui Marvot n-a văzut-o pe Frankie plecând?

– Îți garantez că mi-ar fi spus. Dacă furtuna slăbește îndeajuns, ridicăm de la sol elicopterul și-o s-o putem găsi imediat.

– Nu mai putem aștepta, insistă Grace, strângând pumnii. E doar o fetiță. Ar putea să moară acolo, în pustiu.

– Știu, știu. Pornim iar în altă direcție, imediat ce echipa se întoarce la tabără.

(Și probabil tot nimic n-o să găsiți, replică ea în sinea ei, chinuită. Deșertul era imens. Și totuși, în furtuna aceea, Frankie și mâniaz puteau fi la doar câteva mile distanță, fără ca ei să-i vadă. Gândește. Trebuie să existe o cale.

Încremeni. Poate că exista...

Se îndreptă spre cortul unde intrase Kilmer.

– Anunțați-mă când se întoarce echipa de căutare.

Echipa de căutare reveni la tabără peste douăzeci de minute.

Frankie nu era cu ei.

Grace îi privea pe oamenii răvășiți, jerpeliți, de nerecunoscut, venind spre oază. Nici nu se așteptase la altceva, dar panica i se intensifica, totuși. Cât timp putea Frankie să supraviețuiască acolo?

– A venit Adam, Grace, spuse Kilmer din spatele ei.

Se întoarse spre el.

– I-a adus?

– Da, răspunse el, cu buzele crispatе. E o nebunie. N-o să meargă.

– Ba s-ar putea să meargă. Altă soluție nu-mi trece prin minte. Furtuna slăbește, dar e încă intermitentă: încetează și reîncepe cam o dată la fiecare zece minute. Nu vreau să mai aștept afurisitul ăla de elicopter. Se întoarse și porni spre grupul de oameni adunați lângă ocol. Care e șeicul vostru?

– Fac eu prezentările, interveni Kilmer, ajungând-o din urmă. Grace Archer, Șeic Adam Ben Haroun.

Omul care se întorsese cu fața spre ea era înalt și oacheș, în vârstă de aproape patruzeci de ani. Avea un chip interesant, cu trăsături mai degrabă occidentale decât din Orientul Mijlociu. Se înclină.

– Încântat de cunoștință, și regret că s-a întâmplat în împrejurări atât de triste. Oamenii mei vor face tot posibilul pentru a găsi fetița.

– Mulțumesc. Privirea i se îndreptă dincolo de el, spre trailerul cailor. Și vă mulțumesc și pentru că ați adus caii.

Șeicul ridică din umeri.

– Ajutoarele mele s-au bucurat să scape de ei. Nu știau cum să-i dea jos din remorcă. Nu că oamenii mei n-ar fi pricepuți, dar acești cai sunt... altfel.

– Am să-i scot eu din remorcă.

– Și de ce...?

– Îi voi lăsa să încerce s-o găsească pe Frankie.

– Pe furtuna asta?

– Nu mai e chiar atât de rea. Când se oprește, când începe iar... Kilmer v-a întrebat despre glugile de protecție?

Ben Haroun dădu din cap.

– Ați avut dreptate. Întrucât trăim în deșert, uneori trebuie să folosim dispozitive construite special, pentru a le proteja cailor ochii și alte orificii – deși pe o asemenea vreme preferăm să nu ne deplasăm deloc.

Dar acela era un trib nomad, astfel încât împrejurările când călătoria devenea inevitabilă erau firești. Grace primise tocmai răspunsul dorit.

– Și ați adus două cu dumneavoastră?

– Da, dar cailor nu le plac. Îi fac să transpire. Probabil vor intra în panică și-i veți pierde și pe ei.

– N-au să intre în panică. Voi lucra eu cu ei. Voi fi cu ei tot timpul. Spera să spună adevărul. Căi fuseseră la un pas de panică, înainte de a-i urca în remorcă. Trebuie să-mi asum acest risc. Fiica mea l-a luat cu ea pe mânzul iepei. Sper ca instinctul să-i conducă spre mânz. Am auzit că s-au mai întâmpnat asemenea lucruri.

– Să-i conducă? repetă Kilmer. Vorbești despre amândoi? N-ai nevoie decât de iapă.

– Așa am crezut și eu la început, dar au fost împreună toată viața. Ei sunt Perechea. Fără el, iapa devine nervoasă. Nu pot fi sigură cum ar reacționa dacă-i dau drumul de una singură. Deschise ușa trailerului și coborî rampa. Și nu pot nici să stau aici, lungindu-mă la vorbă. Trebuie să-i pregătesc de plecare. Slavă Domnului, nisipul nu mai înțepă atât de rău.

– Vin și eu cu tine, spuse Kilmer.

– Ba nu vii nicăieri. Pentru ei, ești un străin. Ți-am spus că și așa vor fi destul de nervoși. Vreau să se concentreze asupra lui Frankie și a mînzului. Dă-mi o baliză GPS și, când îi găsesc, ai să mă poți localiza. Porni în sus pe rampă. Și între timp, Donovan și Robert pot să plece cu altă echipă, încercând să-i găsească la rândul lor. Trebuie să ne folosim toate posibilitățile.

– Și eu să stau cu mâinile-n sân? Nici nu mă gândesc.

– Fă ce vrei, dar cu mine n-ai să vii. Chiar dacă n-ai fi rănit la picior, tot m-ai încurca.

Între în remorcă. Iisuse, cât de mult ar fi vrut să-l ia cu ea! Era speriată, iar el o ajuta întotdeauna să se simtă mai puternică. Și se săturase să tot stea singură. Se săturase să stea fără el.

Ei bine, în situația asta era nevoită să acționeze singură. Doar cu Charlie și cu Hope. Așa că nu-i rămânea decât să pornească.

Mângâie ușor gâtul armăsarului.

Bună, Charlie. Nu mă așteptam să te revăd atât de curând, dar avem o problemă...

Vântul se întetea din nou. Îi era greu să respire. De cât timp umbla prin furtună?

De câteva ore?

Probabil că nu. Era posibil să fi plecat din oază chiar foarte recent. Însă i-ar fi fost greu să spună. Parcă ar fi intrat într-o deformație temporală.

Respirația sacadată a lui Charlie răzbătea prin masca de plastic transparent ce-i acoperea ochii și nasul. Era deschisă în partea de jos, pentru a lăsa să circule aerul, dar acesta era încă plin de nisip. Hope părea să facă față puțin mai bine.

Charlie se opri și își înălță capul.

Mergi mai departe, Charlie. Unde naiba e instinctul ăla minunat? Trebuie să-i găsim.

Dintr-odată, Charlie porni înainte. Apoi coti în altă direcție și grăbi pasul. Hope îl urmă numaidecât.

Nu așa e normal. De data asta, Hope ar trebui să conducă. Ea e mama, fir-ar să fie.

Dar Hope era obișnuită să-l urmeze pe Charlie. Grace nu putea decât să se roage că avea să-și afirme autoritatea când i se activa instinctul matern.

Pe creasta acelei dune, stratul de nisip adus de vânt era mai gros, însă ea era dezorientată și nu-și putea da seama cât de aproape se aflau de panta dunei.

Charlie alunecă, derapă, se redresă. Grace abia reuși să se țină în spinarea lui, fără să cadă.

Hope necheză nervoasă.

Și mie mi-e frică. Parcă ne-am fi pierdut în iad. Dar dacă eu sunt atât de speriată, oare cum s-o fi simțind Frankie?

Acum Charlie cobora, drept în josul pantei, alunecând, derapând, smucindu-se.

La a treia smucitură, Grace fu catapultată peste capul lui. Beznă.

Scutură din cap, încercând să se dezmeticească, și fu cât pe ce să verse.

– Charlie?

Nu-l vedea nicăieri. Nu putea să vadă nimic altceva decât nisip și un întuneric intermitent – când mai dens, când mai slab. Să scoată baliza de semnalizare din buzunar... Să apese pe buton... Să-i spună lui Kilmer unde era...

Nu lipsi mult să zbiere, când încercă să-și miște brațul drept. Ceva era în neregulă cu umărul...

Cotrobăi cu mâna stângă până găsi baliza și apăsă pe buton. Vino să mă iei, Kilmer. Am încurcat-o. Acum totul depinde de tine. Tu trebuie s-o găsești pe Frankie.

– Charlie!

Acolo era, la doar câțiva pași, cu Hope în spatele lui.

Încercă să se ridice în capul oaselor, apoi căzu la loc, când o străbătu durerea. Trase adânc aer în piept și așteptă ca durerea să treacă. Nu putea lăsa caii singuri și neajutorați, când ea însăși era neajutorată. Puteau să intre în panică și să se rănească. Furtuna slăbise din nou îndeajuns pentru ca nisipul să nu mai amenințe cu orbirea, fiind doar neplăcut de înțepător. Se târi spre Charlie și, încet, se săltă în genunchi. Încă un minut, și reuși să se ridice în picioare. Controlă cât de sigur era prinsă masca de plastic pe fața lui, apoi făcu același lucru și cu Hope.

*Acum sunteți de capul vostru. Întoarce-te la ocol, Charlie.
Du-o pe Hope acasă.*

Calul nu se mișcă.

Întoarce-te la ocol. Ce mai aștepți?

Necheză și nu se mișcă.

Du-te!

În sfârșit, se întoarce și, după un moment, amândoi dispărură dincolo de vălul de nisip.

Grace se culcă la loc, îngropându-și capul în îndoitura brațului stâng.

– OK, Kilmer, unde ești?

Și tu, Frankie, puiule – tu unde ești?

– Grace!

– Aici... se chinui ea să se ridice într-un cot. Aici sunt, Kilmer!

Dintr-o dată, ajunsese lângă ea, îngenunchind.

– Ce s-a întâmplat?

– Am făcut-o de oaie. O prostie. Am căzut... Trebuie s-o găsești pe Frankie. Caută prin zona asta. Charlie se purta ca și cum ar fi reperat o direcție, chiar înainte să cad. Grăbește-te.

– Donovan și Blockman sunt chiar în spatele meu, cu toată echipa. Unde te-ai lovit?

– La umăr, cred. I-ai văzut pe Charlie și Hope? I-am trimis înapoi la oază. Charlie e deștept, și speram să înțeleagă și să...

– Nu i-am văzut. Care umăr?

– Dreptul.

Îi pipăi brațul, apoi umărul.

– Nu cred că ți l-ai fracturat. Cred că a ieșit doar din articulație.

– Atunci, pune-mi-l la loc și lasă-mă s-o caut pe Frankie. Kilmer clătină din cap, ridicându-se în picioare.

– Cred că pe-asta am s-o las în seama lui Donovan.

Îl privi fără să-i vină a crede.

– Ce?

– M-ai lăsat la tabără și ai plecat de una singură. Te-am lăsat, fiindcă argumentele tale aveau sens. Dar acum argumentele alea nu mai fac nici două parale. N-am să te las să șchiopătezi prin deșert, chinuită de durere, când la fel de bine ca tine pot să caut și eu. Porni în susul dunei. Am să-i spun lui Donovan că te-am găsit și, când îmi găsesc fiica, am să te anunț. Din mers, îi mai aruncă o privire peste umăr. E fiica *mea*, Grace. Nu voi lăsa să-mi scape șansa de a o salva. Îmi aparține și mie.

– Lua-te-ar drac', Kilmer. Drege-mi umărul.

Nu-i răspunse. Ajunsesese deja la jumătatea dunei.

– La dracu'. La dracu'. La dracu'.

Simțea cum lacrimile îi înțepau ochii. Îi venea să-l omoare.

– Donovan! strigă ea. Donovan!

Pe culmea dunei, Kilmer dădu peste Donovan.

– Grace are un umăr dislocat. Pune-i-l la loc în articulație, da' nu te grăbi. Va avea dureri destul de mari, și vreau s-o găsească pe Frankie înainte de a trece prin calvarul ăsta. Apoi se întoarse spre Blockman. Grace credea că s-ar putea să existe o șansă ca Frankie să fie prin zona asta. Ia-o spre est, cu Vazquez, iar eu mă duc spre vest.

– Eu sunt cel care va trece printr-un calvar, strigă Donovan după el. Va ști că trag de timp.

– Probabil. Vezi ce faci.

– Canalie. Donovan tăcu o clipă. Succes, Kilmer!

– Mersi.

Succes. Avea nevoie de tot norocul pe care putea să-l ceară, să-l împrumute sau să-l fure. O fetiță atât de mică, să aibă o influență atât de puternică asupra tuturor... Pe furtuna aceea i s-ar fi putut întâmpla orice, și niciodată în viața lui nu-i fusese mai frică.

Nu, nu era adevărat. Când o văzuse pe Grace zăcând pe nisip, rănită, se speriasse și mai îngrozitor.

Las-o pe Grace. Ea e în siguranță.

Gândește-te la Frankie. Pe Frankie s-o găsești.

Grace spusese că putea fi undeva prin apropiere. Se ruga la toți sfinții să aibă dreptate. Din furtună nu mai rămăsese acum decât un voal subțire de nisip și praf, dar încă se mai putea să n-o găsească.

Strig-o. Strig-o încontinuu.

Își scoase masca de pe față.

– Frankie! Frankie, răspunde-mi!

Niciun răspuns.

– Frankie!

– Frankie!

Dumnezeule, avea glasul spart și răgușit. De cât timp îi tot striga numele? De cincisprezece minute? De treizeci? Gâtul îi era uscat și-l durea de la nisipul pe care-l inhalase.

– Frankie! Poate că nu-i putea răspunde. Poate era rănită, sau... Frankie! strigă el iar, disperat. Eu sunt, Jake! Răspunde-mi!

Niciun răspuns.

– Frankie!

Un sunet slab se auzi prin șuieratul vântului.

Kilmer împietri. Un țipăt?

– Frankie?

Sunetul răsună din nou, la stânga, în josul dunei.

Și nu era un glas omenesc.

Era un nechezat, țipătul unui cal.

Iar Frankie luase cu ea mînzul.

Kilmer coborî duna, alunecând și patinând.

De ce nu-i răspunsese Frankie? Dacă era conștientă, trebuia să-l fi auzit. Ajunsese chiar deasupra ei. Sau poate că

Frankie nu era acolo. Poate că mînzul se pierduse de ea. Hristoase, nici nu voia să se gîndească la asta...

– Frankie!

Apoi văzu grămada acoperită cu pătura, în nisip, la poalele dunei.

– Rahat!

Ajunse acolo în câteva secunde. Smulse pătura.

Frankie zăcea ghemuită lângă mînz, cu brațele în jurul lui. Avea fața palidă și plină de nisip, și-și ținea ochii strâns închiși.

Vie?

Ochii i se deschiseră încet.

– Jake?

Dumnezeule. Gâtlejul îi era atît de comprimat de emoție, încât nici nu putea vorbi. Dădu din cap, smucit.

Fetița se aruncă în brațele lui.

– M-am gîndit că se putea să fie Marvot. Vrea să-i facă rău mînzului.

– Știu.

Frankie începu să se zbată.

– Mă strîngi prea tare. Nu pot să respir.

– Iartă-mă, se scuză el, cu glasul frînt. Nu mă pricep la situații din astea. Și am fost puțin cam îngrijorat pentru tine. Și mama ta la fel. Acum trebuie să ne întoarcem imediat la ea.

– E OK? Se temea că Marvot o să...

– Marvot n-o să ne mai supere niciodată. Iar mama ta e bine. S-a rănit puțin la umăr, căutându-te, dar nu e nimic serios. Hai, să te iau de-aici.

Apăsă pe butonul balizei.

– Mînzul e bine?

– Minunat. Apoi, făcu o grimasă. Dar Maestro încă nu-i prea deștept. Nu voia să stea sub pătură. Îi tot spuneam că trebuia să se ascundă, dar cred că n-a înțeles. Aș fi vrut să fie mama aici.

Mânzul încerca să se ridice în picioare.

– Uite, vezi? Îi arătă ea, dezgustată.

– Cel puțin, a avut destulă minte ca să mă anunțe că aici erai.

– A, ăla nu era mânzul. Charlie a fost.

– Charlie?

– Charlie și Hope. Uite-i acolo, arătă ea cu capul spre stânga. Au venit acum o oră și ceva. Ce-au făcut, au fugit?

– Nu, n-au fugit...

Da, acum putea să distingă și Perechea, prin pâcla de nisip. Vântul de furtună încetase în sfârșit, slavă Domnului.

– Te căutau.

– Știi, m-am gândit eu. Charlie stătea acolo, în fața noastră, ca și cum ar fi făcut de strajă. Și lui nici nu-i prea place de mine. Dar poate că avea grijă de mânz. Știi, e tatăl lui. Cred că asta contează cu ceva.

Kilmer o ridică în picioare și începu s-o scuture de nisip. Nu că folosea cine știe cât...

– Poți fi sigură de asta.

Baliza lui Donovan începu să semnalizeze în timp ce termina de legat eșarfa pentru susținerea brațului lui Grace. Încremeni o clipă, apoi o privi.

– Asta-i Kilmer. Trebuie s-o fi găsit pe Frankie.

Grace îi dădu mâna la o parte și se chinui să se ridice în picioare.

– Să mergem.

Donavan dădu din cap.

– Da' o să aibă multe ajutoare. Toți oamenii din echipă și mulți dintre oamenii lui Adam vor năvăli peste dune, când au să vadă semnalul.

– Să mergem.

– Mă gândeam doar să-ți spun. Încercă s-o ajute să urce duna, dar Grace îl respinse. Chiar dacă n-ai chef să mă ascuți.

– N-am chef să ascult pe nimeni, numai pe Frankie.

– O să ți-o aducă, Grace.

Știa și ea asta, dar îngrijorarea o chinuia prea tare. O găsiseră pe Frankie, dar era cumva rănită? Nu voia să se gândească dincolo de această posibilitate.

– Nu va fi nevoie s-o aducă la mine. Mă duc eu la ea.

– Atunci, lasă-mă să te ajut.

Fusese furioasă, frustrată și revoltată pe el, dar acum nimic din toate astea nu mai conta. Trebuia să ajungă la Frankie. Dădu din cap.

– Da, Donavan, ajută-mă să ajung la ea.

Zece minute mai târziu, o văzu.

Mai întâi o auzi, iar peste câteva momente o distinsese prin ceața de nisip. Ședea pe umerii lui Robert Blockman, cu gura și nasul acoperite de o eșarfă. Kilmer mergea pe lângă ei.

– Bună, mamă! îi făcu Frankie cu mâna. Robert m-a luat în cârcă. I-am spus că puteam să merg și pe jos, dar el a zis că, probabil, sunt destul de obosită.

– Și nici nu s-a gândit dinainte să-și aducă un cal pe care să-l călărească, zâmbi Kilmer. Dar Blockman e bun ca animal de povară – mușchi cât încape, și creier, ioc.

Robert râse.

– Eu cel puțin n-am fost împușcat, cum ai pățit tu, de data asta.

Glumeau, își dădu seama Grace, cu uimire. Ea era atât de sfârșită, încât avea impresia că se desfăcea în bucăți, iar lor le ardea de râs.

– Pune-o jos, Blockman, spuse Kilmer, privind fața lui Grace. Ia și tu o pauză, un minut, două.

Cu grijă, Robert o coborî pe Frankie de pe umeri.

– Oricum, trebuie să mă duc să văd dacă vin și cai după noi, spuse el, și porni cu pași mari, înapoi în direcția din care veniseră.

– Mda, dar Maestro părea să ne urmeze fără nicio problemă, și cred că Charlie nu se îndepărtează ce el.

Deodată, zărind umărul bandajat al lui Grace, fetița se încruntă.

– Ești OK, mamă?

Dintr-un salt, Grace străbătu distanța care le mai despărțea și căzu în genunchi în fața ei.

– Minunat, șopti ea cu voce răgușită, în timp ce o cuprindea pe Frankie cu brațele, îngropându-și fața în părul ei. Măi... M-ai speriat îngrozitor... Niciodată să nu mai fugi așa de la locul tău...

– Trebuia să apăr mânzul. Mi-ai spus, când s-a născut, că treaba mea e să am grijă de el. O strânse pe Grace în brațe cu putere, apoi făcu un pas înapoi. Am luat o pătură și ne-am acoperit cu ea, ca să ne ascundem. Mânzul era destul de agitat, dar am reușit să-l liniștesc cu vorba. Strâmbă din nas. Nu la fel ca tine. Dar știa că-l iubeam, și cred că a ajutat și asta.

– De obicei, ajută. Se uită peste umărul lui Frankie, la Kilmer. N-a pățit nimic?

– E puțin deshidratată, dar cam atâta tot, răspunse el. Și mai e și foarte obosită. Cred c-o să doarmă bine la noapte. SUV-ul e parcat pe drum. Hai să mergem acolo și s-o ducem înapoi la oază. Ce-ți face umărul?

– Nu prea grozav, răspunse Donavan. Și nici temperamentul. Îi zâmbi lui Frankie. Probabil, va trebui să pui o vorbă bună pentru mine. Ce zici?

– Cu ce-ai greșit? îl întrebă Frankie.

– I-am pus prea încet bandajul. Voia să vină după tine.

– Jake m-a găsit, mamă. L-a auzit pe Charlie.

– Pe Charlie?

– A zis că Charlie a stat de pază lângă ea și mânz, spuse Kilmer. Crede că îl păzea cu adevărat pe Maestro, fiindcă el e tatăl lui. I-am spus că s-ar putea. Zâmbi. Tații au un sentiment cu totul special pentru progeniturile lor.

– I-am găsit! anunță Robert, făcându-și din nou apariția. Vin încoace. Dar mânzul ăla nu se grăbește deloc.

– E mic, îi luă apărarea Frankie. Putem să-l luăm în SUV?

– Nu cred că ar fi o idee foarte bună, spuse Grace. N-ar avea loc. Și, probabil, vrea să stea cu mama lui.

Fetița se încruntă.

– Atunci, am să vin și eu pe jos cu el. E responsabilitatea mea.

– Ba nici să nu te gândești, i-o reteză Grace. Vreau să pleci cât mai repede din deșertul ăsta și să te întorci la oază.

Frankie își repezi bărbia înainte, sfidător:

– Când o să iasă și mânzul din deșert.

– Frankie...

– Îl trimit eu pe Blockman să escorteze caii înapoi la tabără, propuse Kilmer.

– Cine, eu? se strâmbă Robert. Pot să-ncerc, dar cred că mai de ajutor ar fi Vazquez.

– Trebuie să am grijă de Maestro, repetă Frankie.

– Cât mai avem de-aici până la tabără? se interesă Grace.

– Patru mile, răspuse Kilmer. Prea mult ca să meargă pe jos, după toate prin câte-a trecut. Până la drum avem două mile. Putem să aducem un trailer, imediat ce ajungem la tabără.

– Nu la Frankie mă gândeam, spuse Grace, zâmbindu-i fiicei sale. Ai dreptate, mânzul e responsabilitatea ta, dar de Charlie și Hope eu răspund. I-am adus în deșert ca să te găsească, și și-au făcut datoria. Nu i-aș putea lăsa aici, fără nimeni în care au încredere ca să-i aducă înapoi la ocol.

Frankie dădu din cap.

– Atunci rămânem amândouă.

– Ar fi o prostie să stăm amândouă. Poți să verifici trailerul, când ajungi înapoi la tabără, ca să te convingi că e-n regulă. Ar fi de mare ajutor.

Fetița refuză din nou.

– Frankie, ți-ai făcut treaba. Datorită ție, acum Maestro e în siguranță. E timpul să te mai gândești și la oamenii ăștia care v-au căutat atâta, pe tine și mânzul. Nu vor avea liniște până nu vor ști că ai ajuns cu bine în tabără.

– Dar nu vreau să... Oftă. OK. Mă duc și verific rulota. Dar am să mă întorc cu Jake. Se răsci spre Kilmer. Trimite pe cineva cu mama mea, s-o ajute. Nu vor putea să se atingă de Charlie și de Hope, dar nu vreau să rămână singură.

– Nici eu, spuse el încet. Dacă rămân eu, îți convine? Donavan poate să te ducă la tabără și să aducă trailerul.

Frankie îl privi un moment nehotărâtă.

– Îmi convine.

– Excelent.

Kilmer o îmbrățișă scurt, apoi se întoarcă spre Donavan.

– Atunci, voi trei, luați-o din loc. Ar fi foarte bine dacă ați putea scoate trailerul ăla pe drum până ajungem noi acolo. Se întoarcă spre Grace, în timp ce Blockman, Donavan și Frankie porneau la drum. Îi putem grăbi puțin pe caii ăia, în vreun fel?

– N-aș crede. Cel mai probabil, le e sete și-i ustură toate orificiile. Asta înseamnă că și dispoziția le e destul de usturătoare. Blockman a verificat măștile alea pe care li le-am pus.

– Le-am verificat eu. Cu multă prudență.

– Atunci, am să le mai verific o dată. Ridică privirea spre cer. Parcă s-a mai luminat. Trece, în sfârșit?

– Greu de spus. Dar s-a potolit mult vântul, spuse Kilmer, uitându-se înapoi, în lungul drumului.

– Cred că văd Perechea.

– Charlie și Hope, îl corectă ea.

– Tot aia e.

– Nu e tot aia. A găsit-o pe Frankie. Numele de „Perechea” îi face să rămână... anonimi. Nu merită asta.

Aruncând o privire peste umăr, Kilmer zâmbi.

– Atunci, Charlie și Hope să fie.

– Încă mai șchiopătezi. Ar fi trebuit să-l lași pe Donavan cu mine, și...

– Ba n-ar fi trebuit, o întrerupse el, privind-o drept în ochi. Aici e locul meu, și nu în altă parte.

Iisuse. Nu-și mai putea la ochii de la el.

Kilmer dădu din cap, apoi își mută privirea spre caii care veneau spre ei.

– Nu par să se grăbească deloc. De ce nu stai puțin de vorbă cu ei, ca să le spui că noi suntem cam grăbiți?

– Nu mă ascultă întotdeauna. Vocea-i suna cam înfundată, chiar și în propriile ei urechi. Și ei au trecut prin momente grele.

– Cu toții am trecut. Se opri în loc, când Charlie, la vederea lui, se cabră. Lasă, că nu-mi fac nimic, se strâmbă el. E cam ridicol, nu? Ar putea să mă strivească la fel ca un elefant care calcă pe un gândac. OK, spune-mi ce să fac.

– Lasă-mă să mă ocup eu de ei. Tu vezi de mânz.

– Ce umilință. Sunt retrogradat la nivel de creșă. Aruncă o privire spre mânz. Da-i drăgălaș. Foarte drăgălaș. Hai, amice.

Grace făcu încă un pas spre Charlie și îl mângâie. Calul tresări, mișcându-se dintr-o parte în cealaltă. Așa cum spusese ea, în ziua aceea trecuseră prin niște experiențe care ar fi zguduit alte animale, chiar și mai blânde decât ei. Era incredibil că acum se liniștiseră atât de mult.

– Calmează-te. E aproape gata. Încă puțin, doar, și-o să vă scoatem de-aici. Apoi îi șopti: Îți mulțumesc, băiatule.

*

– Mamă, spuse încet Frankie. S-a luminat de ziuă, iar furtuna a încetat. Nicio boare de vânt nu mai adie. Pot să mă duc jos la țarc să văd ce face Maestro?

Șase jumate dimineța. Grace căscă.

– Abia a răsărit soarele. Toți am căzut frânți de oboseală aseară, după ce-am adus înapoi caii. Mânzul are și el nevoie de somn.

– Vreau doar să-l văd. După ce-a fost ieri... m-am speriat așa de tare. Ridică din umeri. Doar să-l văd, atâta.

Pentru că se temuse că avea să-l piardă. La fel cum și Grace se temuse că putea s-o piardă pe ea.

– Știu, îi răspunse, desfăcând brațele. Vino aici. O strânse la piept și o legănă. Azi, ți-am spus vreodată cât de mult de iubesc?

– Nu fi plângăcioasă. Totuși, își îngropă capul în umărul lui Grace și o cuprinse și mai strâns. Rămase așa câteva clipe. Și pentru tine mi-a fost frică ieri. Dar mi-am amintit tot ce mi-ai spus despre Jake, și că pot să am încredere în el. El a făcut totul, nu-i așa?

– Da, el, răspunse Grace, îmbrățișând-o din nou. Și tu. Și cu mine. A fost o acțiune combinată.

Frankie zâmbi.

– Și n-a fost amuzant cum l-a chemat Charlie pe Jake să vină să ne ia?

– Charlie e foarte deștept.

Frankie dădu din cap.

– La fel ca Charlie al nostru. Am avut dreptate să-i dau numele după el, nu-i așa? Poate că și lui Charlie i-a plăcut. Ce zici?

– Zic că Charlie ar fi fost foarte mândru că un armăsar care a ajutat la salvarea ta poartă numele lui.

– Știi, când zăceam cu Maestro în nisip, mă gândeam la Charlie. Și tot auzeam în minte muzica lui. Mă făcea să mă simt, așa, mai... protejată. Nu-mi mai era frică.

Grace își înghiți nodul din gât.

– Foarte bine, Frankie.

– Iar când a venit Jake, am știut că totul avea să fie bine. Nu fiindcă mi-ai spus tu că e tatăl meu. I-am cunoscut pe tații unor prietene de-ale mele care-s niște neisprăviți.

– Și ce părere ai că Jake e tatăl tău?

Frankie clătină din cap.

– Nu știu. E destul de... ciudat. Va trebui să mă obișnuiesc.

– Mă consideri vinovată?

O privi surprinsă.

– De ce să te consider vinovată? Îmi place de Jake, dar tu ești mama mea. Te iubesc. Și ne-am înțeles foarte bine și fără el.

Grace chicoti.

– Te întrebam, doar. Apoi se ridică în picioare. Hai, du-te și vezi de mânăz. Cobor și eu la ocol, imediat ce mă îmbrac.

Peste trei sferturi de oră, când Grace ajunsese și ea la ocol, șeful stătea lângă gard, privindu-i pe Charlie și pe Hope.

– Nu par să se resimtă după ce-au înfruntat furtuna.

Grace dădu din cap.

– Aparatul ăla cu mască de plastic i-a ajutat mult. Dar ați avut dreptate, amândoi caili transpirau prea mult. Frankie și cu mine i-am curățat și le-am spălat ochii, aseară, când am ajuns înapoi aici. S-a strămbat. Nu ne-a fost ușor.

– Mă și mir că ați putut.

– Și eu. Probabil că lupta i-a ajutat să învețe puțin ce înseamnă încrederea.

– Excepționali caili, îi lăudă el. Țin minte că-mi spuneam ce frumoși erau, când îi dresa Burton, dar uitasem cât de

minunați sunt cu adevărat. Ce plănuiești să faci cu ei? Cu un zâmbet, adăugă: M-aș putea lăsa convins să-i iau de pe capul dumitale.

– Sunteți prea amabil, îi zâmbi și Grace. Cred că urmașii lui Burton au dreptul de proprietate asupra lor, dar nu-i vor obține. Au avut o viață grea, și nu voi risca să-i las să mai sufere din nou.

– Sunt foarte bun cu caii mei.

Grace clătină din cap.

– I-am promis lui Charlie că voi avea grijă de el. Am s-o fac.

Șeicul confirmă.

– Pot înțelege asta. E vorba de responsabilitate. Apoi se întoarce să plece. Și eu aș face bine să mă întorc la tabăra mea și să-mi văd de propriile mele răspunderi. A fost o plăcere să te cunosc. Sper să te revăd curând – și pe fiica dumitale.

– Ați fost foarte bun, dar cred că Frankie și cu mine vom prefera să evităm un timp partea asta a lumii.

– Amintirile se șterg, și vă pot arăta un deșert atât de incredibil, încât veți fi stupefiate.

– M-a stupefiat destul furtuna aceea de nisip.

– Într-adevăr, zâmbi el. Dar dați-ne măcar o șansă.

Îl privi cum se îndepărta.

– A vorbit foarte serios, să știi.

Întorcându-se, îl văzu pe Kilmer care tocmai ieșea din șopron.

– Adam nu spune niciodată vreun lucru pe care nu-l crede. E foarte mândru de deșertul lui, și și-a dat seama că trecuseși printr-o experiență neplăcută.

Grace clătină din cap.

– Vreau să mă duc acasă.

– La Charlie?

Încuviință din nou.

– Frankie are nevoie să ducă iar o viață normală. Iar eu trebuie să-mi iau rămas-bun de la prietenul meu Charlie. N-am apucat niciodată s-o fac cu adevărat. Dacă prietenii lui nu i-au organizat deja vreun soi de comemorare, am s-o fac eu.

– OK, e de înțeles, spuse Kilmer, revenind cu privirea spre ea. Dar în situația asta, eu cum stau?

– Poftim?

– Nu te las să pleci. Nici pe tine, și nici pe Frankie. Nu vă las.

O străbătu o imensă bucurie amestecată cu teamă.

– N-ai încotro. Niciuna dintre noi nu-ți aparține.

– Atunci, am să mă apuc de treabă și n-am să mă las până nu veți fi ale mele. Întoarse capul spre ea. Cu Frankie nu va fi chiar atât de greu. E dispusă să-mi dea o șansă. Tocmai mi-a spus că i-ai mărturisit că-s tatăl ei. De ce?

– Părea cel mai indicat lucru în acel moment. Grace își umezi buzele. A suportat bine ideea. Cu tine cum se poartă?

– Foarte firesc. Fără lacrimi sau îmbrățișări. Cred că-s într-o perioadă de probă. Îmi convine de minune. Nici nu mă aștept la altceva. Tot ce-mi doresc e o șansă.

– Ți-am spus c-am să te las s-o vezi.

– O șansă cu tine, Grace. O șansă de a construi ceva.

Cu mișcări smucite, Grace clătină din cap.

– N-avem nicio bază solidă pe care să construim. A, da, sigur, sexul... Dar atâta nu e de ajuns.

– E un început al naibii de bun. Făcu o pauză. Și cred că mai avem multe altele și pe lângă sex. Respect, simpatie... iubire, poate... Cel puțin din partea mea. Țin la tine. Hai să ne dăm unul altuia ocazia de a descoperi ce mai avem. Îi zâmbi.

Îți promit că voi face în așa fel, încât să fie cât mai distractiv pentru tine.

În timp ce-l privea, Grace simți un val de furnicăături fierbinți străbătând-o din creștet până-n tălpi.

– Nu vreau să mă distrez.

– Ba vrei. În momentul ăsta, chiar, îți amintești ce bine ne-am distrat împreună. Eu nici n-am nevoie să-mi amintesc – nu uit nicio clipă.

Grace clătină din cap.

– Nu pot să fac față la așa ceva acum. Nici nu știu ce sentimente am pentru tine. Nu știu dacă-mi convine să risc să faci parte din viața mea și a lui Frankie.

Privirea lui îi cercetă expresia.

– Da, observ. Te cam grăbesc. OK, am să mă retrag și-ți acord câtva timp. Strânse din buze. Dar nu prea mult. Când vrei să te întorci în Alabama?

– Cât de curând posibil. Trebuie să pregătesc transportul pentru Charlie, Hope și Maestro.

– Asta o să ia timp. N-ai actele cailor și nu e ușor să aranjezi transportul unor animale dintr-o țară străină în Statele Unite.

Grace se încruntă. Încă nu apucase să se gândească la toate detaliile logistice.

– La naiba.

– Am să vă trimit în SUA mâine, pe tine și pe Frankie. Și îi voi cere lui Adam să trimită niște oameni de-ai lui care să ajute la îngrijirea cailor, în timp ce eu voi face aranjamentele ca să ți-i expediez. Îți convine așa?

– Da, mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi. Vreau să am grijă de tine în toate felurile posibile. Am nouă ani de compensat. O privi drept în ochi. Și până reușesc să-ți trimit caii ăștia, o să ținem legătura. Am să

te sun în fiecare seară și vom sta de vorbă, și vom ajunge să ne cunoaștem tot mai bine. Poate că, dacă nu suntem atât de aproape unul de altul, încât să ne putem atinge, ne va fi mai ușor să comunicăm la nivel cerebral. Se întoarce și porni înapoi spre corturi. Și am să încep imediat.

– Kilmer.

Întoarce capul spre ea, privind-o peste umăr.

– Și motorul? Îl mai vrei?

– La naiba, normal.

– Chiar dacă-l găsești, crezi că CIA te va lăsa să-l păstrezi?

– Dacă-l pot găsi destul de repede. Posesia face nouă zecimi din lege. Zâmbi. Și mi-am făcut și asigurarea, acum un an. Am luat legătura cu doi dintre moștenitorii legali ai lui Burton și am cumpărat toate drepturile lor viitoare pe proprietatea lui. Le-am oferit o sută de mii de dolari și zece la sută din tot ce reușesc să salvez. Au spus că era o nebunie să cred într-un vis ca ăsta, dar au luat banii, au semnat hârtiile și au fugit.

– Foarte isteți.

– A fost corect. Eu mi-am asumat riscul, iar ăia zece la sută i-ar putea îmbogăți mai mult decât în visele lor cele mai avântate. Ochii i se îngustară. Da' de ce mă întrebi asta tocmai acum?

– Poate n-ar strica să te întorci în zona pe unde mă învăTEAM cu Charlie, ieri. Undeva lângă vâlceaua aia stâncoasă de dincolo de dune.

– De ce?

– Tot revenea acolo. Eu n-am fost prea atentă. Oricum, nici nu eram sigură dacă să cred că Charlie și Hope puteau duce pe cineva la ascunzătoarea lui Burton. Mă gândeam că nu făcea decât să se plimbe în cerc.

– Poate că asta și făcea.

– Dar aseară, când o căutam pe Frankie, părea să știe unde se ducea, și într-adevăr a găsit-o. I-a funcționat instinctul. Poate că același instinct îi funcționa și ieri după-amiază. Instinctul și memoria.

– Posibil. Merită să încercăm. Îi susținu privirea. Instinctul și memoria pot forma niște baze foarte solide, nu-i așa?

Trecu un moment până când Grace să-și poată desprinde ochii dintr-ai lui.

– Uneori, răspunse ea, silindu-se să-și mute privirea. Cum spuneai, merită să încercăm.

– Exact, spuse el încet. Asta am și spus, Grace.

EPILOG

Șase luni mai târziu

Au venit, mamă! strigă Frankie, năvălind în grajd. Îi văd că se apropie, tocmai au trecut de cotul drumului.

Grace încremeni o clipă, după care se întoarse dinspre Darling. Inima-i bătea cu putere și simțea cum i se înfierbântau obrazii.

– Ce-ar fi să le ieși în întâmpinare? Vin și eu, imediat.

– Să te grăbești! îi mai spuse Frankie, ieșind în fugă din grajd.

Nu voia să se grăbească. Închise ochii, încercând să se adune. Doar știuse că avea să sosească și acel moment. Iar în seara trecută, Kilmer o sunase și-i spusese că a doua zi urmau să ajungă acolo.

Dar faptul că știa acest lucru n-o împiedicase să zacă trează toată noaptea, nici să se agite în febra nerăbdării. Și nu-i risipea nici dorința de a o lua la fugă pe drum, împreună cu Frankie.

Trase aer în piept, se întoarse și ieși din grajd. Blockman, Donavan și Frankie tocmai deschideau poarta, lăsându-i pe Charlie, Hope și Maestro să intre în padoc. Cosmo țipă vesel și porni la trap spre ei.

Iar Kilmer venea spre ea.

– Ai primit niște animale noi. Am auzit că ai nevoie de un grăjdar.

Dumnezeule, minunat mai arăta!

– Ești supracalificat. Îmi place ca ajutoarele mele să învețe din mers.

– Voi învăța și eu. Pune-mă la încercare.

– Mi-ai spus că ai găsit motorul ăla. E chiar așa cum se dusesse vorba?

– Da, testele preliminare sunt uluitoare.

– Atunci, n-ai nevoie de nicio slujbă.

– Ba am nevoie. Și de tine am nevoie, spuse el, zâmbind-i.

Gândește-te ce prestigiu o să ai, în comunitatea cabalină. Vei fi singura proprietară de cai cu un grăjdar miliardar.

– Ideea are meritele ei... Ajunsesse destul de aproape ca să-l atingă. Iisuse, cât mai voia să-l atingă! Trecuse prea mult timp. Știi cât preț am pus întotdeauna pe poziția mea socială. Desigur, voi fi dispusă să-ți acord unele beneficii colaterale.

– Contez pe ele. Le anticipez. Nici nu pot trăi fără ele.

– Nici eu.

Sosise momentul. Nu mai putea aștepta.

Mai făcu un ultim pas înainte și ajunse în brațele lui.

Sfârșit